

Kiều Thê Tranh Sủng

Contents

Kiều Thê Tranh Sủng	1
1. Chương 1-1: Giới Thiệu	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	11
4. Chương 3	18
5. Chương 4	23
6. Chương 5	26
7. Chương 6	30
8. Chương 7	33
9. Chương 8	37
10. Chương 9	42
11. Chương 10	46
12. Chương 11	50
13. Chương 12	53
14. Chương 13	55
15. Chương 14-1	57
16. Chương 14-2: Ngoại Truyện Nhỏ 1	59
17. Chương 15	60
18. Chương 16	64
19. Chương 17	67
20. Chương 18	70
21. Chương 19	73
22. Chương 20	76
23. Chương 21	79
24. Chương 22	85
25. Chương 23	88
26. Chương 24	90
27. Chương 25	93
28. Chương 26	95
29. Chương 27	98

Kiều Thê Tranh Sủng

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, cáo đội lột và con thú nhỏ ngây thơ, háu thắng. Cả đời này Kiều Vân Hy luôn mơ ước mình trở thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-tranh-sung>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu

Kiều Vân Hy 18 tuổi, phụ thân bằng lòng cho nàng xuống phố. Căn bản Kiều gia là dòng dõi với Thiên đế, việc triều chính nắm giữ trong tay cũng không nhỏ, quy định rất nghiêm khắc là điều khó tránh khỏi. Cũng chính việc này khiến cho nhị tiểu thư nhà họ Kiều phiền muộn không thôi.

Sinh thần 18 tuổi vừa qua Kiều Vân Hy liền kéo nha hoàn xuống phố, trong lòng dự tính sẵn sẽ trốn đi chơi vài hôm cho thỏa thích. Nàng ngàn vạn lần không ngờ tới gặp phải việc mất hứng.

Nha hoàn khó xử nhìn ông chủ bán trang sức lại nhìn vị công tử tuấn tú bên cạnh, cuối cùng nhìn về tới nhị tiểu thư nhà mình, đắn đo một hồi quyết định quay sang vị công tử kia thuyết phục:

” Công tử, xin hãy suy nghĩ nhường lại cho tiểu thư nhà ta, giá thể nào tùy công tử định đoạt.”

Công tử áo lam ”Ồ” lên một tiếng, khước miệng hơi nhếch lên, rõ ràng là đang cười. Kiều Vân Hy nhìn thấy rõ đường cong trên miệng anh ta. Con người này, đang khinh thường Kiều gia bọn họ không có tiền? Xin lỗi nhé, tiền nàng không thiếu, có chăng chính là thiếu người tiêu tiền.

Nha hoàn chờ đợi mãi vẫn không thấy người kia nói gì thêm, nhìn sang tiểu thư nhà mình, rõ ràng sắp nổi đóa, cuối cùng không biết làm thế nào lại quay sang ông chủ, này giờ đứng ngồi không yên, giọng điệu ba phần thương lượng, bảy phần năn nỉ:

” Lão bá, có thể suy nghĩ lại không? Sinh thần tiểu thư vừa vặn hôm nay, xem như nể mặt được không?”, nói vậy cũng không phải sai, sinh thần Kiều Vân Hy quả thật còn một giờ nữa mới kết thúc.

Dung lão chủ quán nghe nói vậy lại cực kỳ khó xử, quay qua công tử áo lam, trong đầu đang nghĩ làm thế nào lựa lời thuyết phục, cuối cùng nói muốn rút quai hàm đối phương lời vàng ngọc không chịu buông xuống. Lão đành bất lực.

Kiều Vân Hy trong lòng đã cực kỳ tức giận, nam nhi thì có gì ghê gớm? Chẳng qua cũng chỉ có mặt dày tranh đồ với nữ tử, còn là đồ nữ trang. Nam nhân như vậy gọi là cái gì? Có điều nếu hấn muốn như vậy nàng liền cho hấn toại nguyện. Chiếc trâm ngọc kia vốn là đồ đại tỷ thích mới định nhân chuyển ra ngoài chơi mua về tặng tỷ ấy. Gặp chuyện như vậy coi như bỏ đi, lần sau sẽ kiếm cái tốt hơn.

Nha hoàn còn chưa biết nói gì tiếp bỗng nghe giọng nói thanh mảnh của Kiều Vân Hy:

” Tiểu Như, em nghĩ ta thế nào lại muốn khó dễ một tiểu thiếu gia? Y đã nhất định muốn có, chúng ta không phải nhất định không thể nhường. ” Kiều Vân Hy nói xong chân thuận tiện bước dịch một bước nhường đường.

Nha hoàn Tiểu Như nghe xong vui vẻ không thôi, quay sang Kiều Vân Hy cười phụ họa:

” Tiểu thư nói phải.”

Lại nghe Kiều Vân Hy nói tiếp:

” Chỉ là...Tiểu Như, em nói xem, sau này nên nhìn nhận thế nào? ”

Hai người không hiểu gì, một người cười thú vị. Quả nhiên Kiều nhị tiểu thư đang cố ý châm chọc:

” Có phải sau này mỗi lần tương tự đều phải tiếp tục nhường nhịn một lần?”

Tiểu Như cảm thấy tiểu thư nhà mình như vậy rất siêu phàm, mỗi lần lại khâm phục không thôi, nàng chỉ hận đi theo tiểu thư lâu như vậy cũng không học được, mỗi ngày đều bị người ta khinh dễ.

Kiều Vân Hy mặc dù xả giận được vẫn không thoải mái, nguyên nhân cũng do người kia hoặc là đầu óc quá chậm hiểu hoặc là da mặt quá dày, nói cho cùng là không có biểu hiện khiến nàng vì thế mà mất vui, trở về Kiều phủ từ rất sớm.

Lần thứ hai, Kiều Vân Hy 18 tuổi rưỡi, lại gặp lại công tử mặt dày kia, liền nhân lúc hấn không để ý đánh tráo túi tiền hại hấn thành kẻ ăn xong quỵt nợ. Có điều hấn không để nàng toại nguyện lấy từ đâu ra một thỏi vàng, thoải mái nói:

” Không cần trả lại.”

Vì thế lần thứ hai hắn từ kẻ mặt dày biến thành ăn chơi trác táng, vung tiền bừa bãi.

Lần thứ ba, lần này Ngạo Trác Lãng cố tình tìm tới tận Kiều phủ, Kiều Vân Hy cố tình muốn đuổi khách lại bị phụ thân nghiêm khắc dạy bảo. Hận càng thêm hận, mà càng hận càng muốn đảo ngược trật tự, đem tên nam nhân kia lột sạch không còn một mảnh sau đó sai mấy tiểu hầu sắc đánh cho như tử.

Có điều ông trời rất biết trêu đùa, Kiều phụ thân thực sự muốn gả nàng đi. Cha nói qua sinh thần 18 tuổi cũng không còn nhỏ nữa. Kiều Vân Hy trong lòng cực kỳ hối hận. Sớm biết thế này đã thấp hươg khăn phật cho sinh thần kia đừng đến. Đáng hận hơn là đêm động phòng mới biết mình lấy Ngạo mặt dày.

” A, sao ngươi lại ở đây?”, Kiều Vân Hy hoảng hốt, tựa như giữa phố gặp một kẻ khỏa thân tung tăng chạy nhảy.

Ngạo Trác Lãng một thân hỷ bào đỏ chói tựa lưng vào cạnh giường, giọng nói thản nhiên:

” Nàng nói xem đêm động phòng của ta, vì sao ta lại không thể ở đây?”

Kiều Vân Hy vỡ lẽ, Ngạo Trác Lãng lại tiến thêm một bậc, từ thiếu gia ăn chơi trác táng trở thành tên biến thái bỉ ổi, chỉ vì mấy lần bị nàng trêu chọc liền muốn mang đời nàng ra trả đũa. Có điều Kiều Vân Hy là ai? Nhị tiểu thư Kiều gia không tính làm gì, nàng đây chính là nữ nhân hào khí đầy người, tuyệt đối không dễ bị khinh dễ.

Ngạo Trác Lãng nét mặt thú vị nhìn Kiều Vân Hy, lát sau môi mỏng từ từ cong lên, quả nhiên nghe thấy tiếng nói phóng khoáng đậm mùi châm chọc:

” Đêm xuân đáng ngàn vàng, tiểu nam nhân, mau qua đây, bốn tiểu thư sủng ngươi.”

Ngạo Trác Lãng ngay từ đầu đã đoán được con thú nhỏ sẽ không dễ hấn thoải mái, có điều hấn nhin nàng hai lần rồi, lần này sẽ để nàng ném mùi vị.

Ngạo Trác Lãng vỗ vỗ tay, từ sau bức rèm một bóng hình cao mảnh đi ra, vừa nhìn thấy hắn liền uỷ khuất:

” Vương gia, ghét thật đấy, để người ta đợi mãi.” Vừa nói tay lại vừa đẩy đẩy lên ngực Ngạo Trác Lãng. Mà Ngạo Trác Lãng lúc này liền cứng chiều nắm tay y, dỗ dành:

” A Thanh, ngươi chịu thiệt rồi.”

” Cũng biết người ta chịu thiệt cơ đấy.” Người kia tiếp tục làm nũng, Ngạo Trác Lãng không đành lòng kéo y lại gần, tay vuốt má y:

” Được rồi, đừng giận sau này ta sẽ đối xử với ngươi thật tốt.”

A Thanh đỏ mặt, vui sướng vai áo hắn.

Kiều Vân Hy nhìn một màn này đầu nổ bùng bùng. Có phải không vậy? A Thanh kia rõ ràng là một nam nhân. Kiếp trước nàng đốt cuộc ăn ở thế nào kiếp này lại gả cho một tên đoạn tụ?

Ngạo Trác Lãng ôm eo A Thanh đứng dậy, lại nói với nàng:

” Đêm xuân đáng ngàn vàng, nàng cứ từ từ hưởng thụ, chúng ta đi ngủ trước.”

Đầu Kiều Vân Hy chảy đầy vạch đen sì,

” Hưởng thụ cái đầu người, cả nhà người đi hưởng thụ đi!”

Ngạo Trác Lãng trên miệng xuất hiện nét cười lại như lan rộng tới mang tai, mà A Thanh bên cạnh hắn buồn nôn không thôi, thật muốn nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh cầu huyết này.

Nửa đêm canh ba, Ngạo Trác Lãng đang ngủ cửa bỗng bị giật phăng ra, Kiều Vân Hy hùng dũng đứng chắn ánh trăng, liếc nhìn vào giường thấy phu quân bên cạnh còn có một người đang ngủ, chum chán kín mít. Không phải bọn họ đang làm chuyện đó chứ? Không đúng. Không lẽ Ngạo Trác Lãng mặc cả quần áo...? Mặc kệ nàng đến đây chỉ có một mục tiêu. Chính là tuyên chiến.

” Ngạo Trác Lãng, chàng là phu quân ta, ngoại trừ là ta, không thể lên giường với ai hết!”

Gương mặt Ngạo Trác Lãng trong bóng tối không nhìn rõ biểu tình, chỉ loáng thoáng thấy hai vai rung lên. Thỏ con, nàng nghĩ mình là mãnh hổ, kì thực chỉ là một con thỏ lông mềm, xem ta làm thế nào mới trị được nàng.

Myself: Đào hổ, lại tham lam đào thêm một cái hổ nữa... Anh nam chính cáo già giả dạng lừa con thú nhỏ tự nguyện dẫn xác đến cho hắn, còn nhiệt tình mời hắn thưởng thức. Hắn tất nhiên không từ chối, mất công ai đó thực sự nghĩ hắn đoạn tụ.

2. Chương 1-2

Kiều Vân Hy ngồi dưới gốc liễu cạnh hồ sen, đang độ đầu thu vì vậy khắp Kiều phủ tràn ngập một hương thơm thanh dịu. Kiều Vân Hy ngo ngoe, dùng con dao nhỏ khắc lên thân cây hai chữ " hận thiên " lại vô cùng bạo lực rạch thêm mấy đường cho bờ ghét, như thể cái cây đó đích thực là Ngạo Trác Lãng.

Kiều phủ ngày thường rất yên tĩnh, lúc này bỗng nhộn nhịp lạ lùng, tiểu Như tìm một vòng gần như sắp khóc mới nhìn thấy Kiều Vân Hy đang xả giận vội vàng chạy tới, hai tay ôm ngang bụng thổ không ra hơi. Kiều Vân Hy cau mày:

" Có chuyện gì vậy? "

Tiểu Như nuốt khan một tiếng sau đó mới nói:

" Tiểu thư, hoàng thượng...hoàng thượng...Người thân hành tới Kiều phủ...", nói vài tiếng lại gơ tay vuốt ngực. Kiều Vân Hy không tỏ thái độ gì, nhàn nhạt nói:

" Hoàng thượng tới, người hốt hoảng vậy làm gì?"

" Hoàng thượng tới kiểm tiểu thư, "

Kiều Vân Hy hoàn toàn không ngờ tới khả năng này, hoàng thượng không dưng chạy tới tìm nàng làm gì? Xã tắc yên ổn cũng không tới mức nhàn rồi như vậy?

Hoàng thượng cao cao tại thượng như vậy đối với nàng là một ấn tượng mờ nhạt, trong kí ức hình như trước kia có gặp qua một lần, lâu ngày ấn tượng ấy mờ nhạt đi quá nửa, đến nay hầu như quên sạch, cho nên thời điểm nàng nhìn thấy một thanh niên dung mạo anh tuấn trác việt liền không khỏi ngây người, cũng không để ý phát ra mấy tiếng:

" Cha, cái kia,...đây là hoàng thượng?"

Kiều thái phó giận tím mặt nhìn nữ nhi nhà mình, lại e ngại trước mặt hoàng thượng không thể quát mắng nàng một trận.

Hoàng thượng hai mắt xao động nhìn nữ nhân trước mặt, tay y thông thả đưa lên, hơi trà hương thảo tan dần trong miệng, lát sau vẫn thấy Kiều Vân Hy vẫn đứng đó ngây ngốc nhìn mình, y liền quay sang Kiều thái phó, giọng nói trầm trầm:

" Thái phó không cần tức giận, trăm hôm nay che dấu như vậy vì hành chính là muốn người khác nhìn không ra, Kiều nữ biểu hiện như vậy chính là rất hợp ý ta, khanh cũng đừng nên để ý."

Kiều thái phó nhận ra y đang mở đường thoát cho lão liên khấu đầu tạ ơn, lại quay qua Kiều Vân Hy khẽ mắng:

" Con còn không mau tạ ơn hoàng thượng!?"

Kiều Vân Hy bấy giờ mới quỳ xuống thi lễ, miệng nói một đằng bụng lại nghĩ một nẻo. Nàng cảm thấy bản thân mình quá không có tương lai, vừa nhìn thấy nam nhân tuấn mạo hơn người liền lộ rõ bản thân là kẻ háu sắc, cũng may không có ai biết được, nếu không cũng là quá mất mặt rồi.

Khanh Nhạ đi được vài bước, ngoảnh đầu lại vẫn thấy nàng ngơ ngẩn, tâm hồn treo ngược cành cây liền dừng lại, miệng hơi nhếch lên cười cười:

” Lâu rồi không gặp nàng vẫn chẳng thay đổi chút nào.”

Kiều Vân Hy nghe y nói hoàn toàn không hiểu gì, đầu vất ra suy nghĩ, cố nhớ thật lâu, kết quả vẫn là một mảng đen kịt.

” Hoàng thượng, người nói vậy tiểu nữ không hiểu.”, ánh mắt mạnh bạo nhìn thẳng người đối diện.

Khanh Nhạ đột nhiên cúi người xuống, nhặt viên sỏi dưới đất, bước lên vài bước, tay hơi đưa về phía sau lấy đà, ném một cái, viên sỏi lượn một vòng trên mặt nước sau đó quay trở lại tay y. Kiều Vân Hy ngây ngốc nhìn theo, trong đầu hiện ra một khung cảnh tương tự nhưng thay vì nàng và hoàng thượng là một nữ hài tử mặt váy hồng, nam hài tử mặc bạch y cũng làm hành động tương tự Khanh Nhạ lúc này, nữ hài tử hai mắt tròn xoe,

” Oa, thật lợi hại!”

Nam hài tử đắc ý thả viên sỏi xuống đất, lại nghe nữ hài tử miệng nhỏ chu lên giọng nói cực kỳ mong đợi:

” Khanh ca ca, dạy muội với, muội cũng muốn học.”

Nam hài tử hơi cúi người xuống, tay không tìm được đưa ra véo nhẹ hai cái má phúng phính:

” Muốn học liền gọi ta một tiếng ca ca?”

Nữ hài tử bị véo môi lại chu lên kêu nhẹ một tiếng sau đó mạnh miệng:

” Không thích thì không gọi nữa nhưng huynh vẫn phải dạy muội!”

Nam hài tử đành khuất phục, khom người xuống lượn lại viên sỏi vừa mới vứt đi. Cuối cùng, học cả buổi chiều bất lực kết luận: ” tư chất muội quá kém.”

Kiều Vân Hy còn nhớ lần đó nàng nghe hắn nói liền giận rồi, trước khi bỏ đi còn mắng:

” Huynh đáng ghét, sau này muội không muốn chơi với huynh nữa.” Kết quả sau lần đó Khanh Nhạ quả thật không tới Kiều phủ nữa, nàng lúc đầu có chút hối hận, dần dần cũng quên mất.

Khanh Nhạ nhìn nữ nhi trước mặt biểu cảm biến đổi không ngừng liền cười:

” Sao rồi? Có phải nhớ ra ta rồi?”

” Hình như là nhớ rồi...lúc đó quả thật không biết hoàng thượng sẽ là hoàng thượng.“, nàng còn tưởng y đơn giản là con trai một vị quan nhỏ nào đó tới thăm hỏi phụ thân, không ngờ ” vị quan nhỏ” ấy chính là thái thượng hoàng, con trai y chính là hoàng thượng đương thời.

Khanh Nhạ đột nhiên bước lại gần nàng, tay lại đột nhiên xoa đầu nàng:

” Mấy năm không gặp đã lớn vậy rồi, sắp tới còn sắp thành thân, muội nói xem muội muốn ta ban tặng gì?”

Kiều Vân Hy hai mắt sáng quắc:

” Hoàng đế ca ca, chỉ bằng huynh nói phụ thân ta hủy bỏ hôn lễ.” Theo nàng biết hoàng thượng rất có uy lực, chỉ cần y nói một tiếng không sợ phụ thân không nghe.

Khanh Nhạ không nghĩ nàng sẽ có yêu cầu này, phải chăng không biết hoàng thượng đại nhân chính là kẻ ban hôn còn ngây thơ đi xin xỏ y?

” Tam vương gia có gì không tốt?”

Kiều Vân Hy khẩu khí tăng lên mấy phần, mạnh bạo hỏi lại:

” Vậy ta hỏi huynh, tam vương gia có gì tốt?”

Khanh Nhạ cười cười:

” Rất nhiều cái tốt.”

Kiều Vân Hy chạy tới trước mặt y bày ra lý lẽ:

” Rất nhiều cái tốt không phải cái gì cũng tốt, hơn nữa ta dựa vào việc ta với hấn chưa từng quen biết, dựa vào cái gì để thành thân?”

” Sinh thần vừa rồi của muội không phải hấn cũng tới sao?”

Nàng bóp nát đầu cũng không nhớ ra liền cãi:

” Có sao? Ta chưa từng gặp hấn. Hoàng đế ca ca, rốt cuộc có giúp ta không?”

Khanh Nhạ không hề tức giận, giọng điệu vẫn thản nhiên:

” Ta lần này tới để tặng muội quà cho hôn lễ.”

Kết quả lần này vẫn là Kiêu Vân Hy bị chọc giận:

” Hoàng đế đáng ghét, huynh đi mà thành thân với hấn, ta không muốn gặp huynh nữa.” Nói xong dùng dùng bỏ đi. Người Kiêu phủ chứng kiến một màn này từ trên xuống dưới đều xanh mặt, nhị tiểu thư không ngờ to gan tới vậy. Vốn tưởng hoàng thượng sẽ nổi lời đình, không ngờ người chỉ cười cười không nói gì. Cuối cùng vuốt ngực thở nhẹ lại tự an ủi bản thân phúc lớn mạng lớn.

Bên này Kiêu Vân Hy đang tức giận muốn chết, bên kia Tam vương gia nhàn tản ngồi đọc sách, một chỗ lại có người vào gọi cửa:

” Vương gia, đồ mới đã mang tới rồi, ngài xem đặt ở chỗ nào thì tốt?”

Ngạo Trác Lăng hơi ngẩng đầu, đặt cuốn sách trên tay xuống, thong thả đứng dậy:

” Đã tới rồi sao? Chúng ta đi xem một chút.”

Sở Tiêu Thanh đi phía sau Ngạo Trác Lăng, được một quãng bỗng nhớ ra một chuyện:

” Vương gia, hôm sinh thần Kiêu tiểu thư huynh có đến không?”

Ngạo Trác Lăng thản nhiên phun ra hai tiếng:

” Không đến.”

Sở Tư Thanh miệng cười gian xảo:

” Quả nhiên là huynh phũ phàng, thế nào, có phải lại chạy tới chỗ Nhan Nhan cô nương? Ta nói có đúng không?”

Ngạo Trác Lăng hơi cau mày:

” Ta đi bàn chuyện.”

Sở Tư Thanh tất nhiên không đặt niềm tin vào câu nói đó, giọng điệu khinh bỉ:

” Còn không phải?”

Ngạo Trác Lăng không muốn đôi co với hấn, giọng nói nhàn nhạt:

” Tất nhiên không phải. Hơn nữa hôm đó cũng có gặp nàng.” Vốn dĩ Ngạo Trác Lăng dự định bàn xong công việc sẽ tới Kiêu phủ, không ngờ xảy ra việc ngoài ý muốn làm thời gian bị chậm trễ, quà tặng cũng quên mang theo đành phải mua một món khác, nghe nói có cây trâm quý liền mua, không ngờ nhị tiểu thư Kiêu gia từ đâu chạy tới. Hấn vốn không có ý định tranh giành với nàng kết quả thấy nàng tất thú vị liền muốn trêu chọc.

Sở Tư Thanh hai mắt sáng quắc, bộ dạng như một con cáo già hiện hình:

” Gặp rồi? Thế nào? Là một tiểu mỹ nhân gợi cảm?”

Ngạo Trác Lăng ” hừ” một tiếng sau đó bước nhanh rời đi, bỏ lại một mình sắc lang huynh đệ nước miếng nhỏ tới hình thành một vùng nhỏ.

Lần này Khanh Nhạ vi hành trực tiếp ở lại Kiều phủ, mà nói là vi hành thực chất là có việc muốn bàn bạc cùng với Kiều thái phó, vì vậy sáng sớm hôm sau Kiều Vân Hy vừa mở cửa liền thấy một bóng dáng cao lớn, nàng lúc đó mới sực nhớ ra y tới Kiều phủ hôm qua.

Khanh Nhạ đoán được người phía sau đang định làm gì nên cười nói:

” Muội thực nghĩ dọa được ta? ”

Kiều Vân Hy bị y làm cho mất hứng liền giận rồi:

” Ai thêm dọa huynh? Ta đang bắt muối, vừa nãy có con muối đậu trên người huynh mới muốn giơ tay vỗ, huynh còn nói ta dọa huynh?”

Khanh Nhạ bật cười:

” Nói như vậy trẫm nên ban thưởng cho muội?”

Kiều Vân Hy gật đầu:

” Tất nhiên là phải ban thưởng!”

” Nói xem muội muốn ban thưởng gì?”

Nàng chống một tay lên eo, bóp cằm suy nghĩ, lát sau liền lớn tiếng nói:

” Tiền bạc ta cũng không thiếu chi bằng ban cho ta một nam nhân nữa, sau này khi ta thu Tam vương gia gì đó sẽ nạp luôn nam nhân đó về làm sủng phu, ngày đêm ân ái khiến Tam lão đầu tức chết!”

Khanh Nhạ bị nàng làm cho suýt sặc, khước miệng lại giật không ngừng. Kiều Vân Hy vô cùng thỏa mãn:

” Như vậy ta sớm có thể trở về làm nhị tiểu thư Kiều gia. Ha ha.”

Khanh Nhạ không còn gì để nói, trong lòng lại cảm thấy y sắp đặt cuộc hôn nhân này là vô cùng thích hợp. Tam đệ của y gặp được nữ tử Kiều thị sẽ trở thành phu thê độc đáo nhất kinh thành.

Hai người đi dạo một vòng ngự hoa viên trời cũng vừa sáng, Kiều Vân Hy nhác thấy bóng tiểu Như từ khuê phòng nàng chạy tới, vừa nhìn thấy Khanh Nhạ liền nhún người hành lễ:

” Nô tì thỉnh an hoàng thượng, tiểu thư buổi sáng an lành.”, Khanh Nhạ gật đầu ý bảo miễn lễ, tiểu Như tạ y rồi quay sang Kiều Vân Hy:

” Tiểu thư, sáng sớm hôm nay hỷ đồ sẽ được đưa tới, đại nhân sai em dẫn dò tiểu thư ở nhà.”

Kiều Vân Hy bĩu môi,

” Cha nói thử ta nhất định phải thử sao? Ta nói cho em biết, tới một bộ ta sẽ không vừa ý một bộ!”

Tiểu Như nhăn mặt, tiểu thư nói với nàng làm gì? nàng thì giải quyết được gì chứ? Cuối cùng vẫn là phải cầu cứu hoàng thượng.

Khanh Nhạ nghe nàng nói có chút buồn cười, miệng hơi nhếch lên, trong không khí xuất hiện một làn hơi mỏng:

” Ồ, tam đệ hỷ phục tới một bộ cũng liền chê một bộ, hai người quả thật rất tâm đầu ý hợp.”

Tiểu Như trong lòng thán phục, hoàng thượng quả là hoàng thượng, chạm đúng điểm chết của tiểu thư nhà mình. Quả nhiên Kiều Vân Hy đen sì mặt:

” Huynh đi mà tâm đầu ý hợp với hần, muội vừa rồi chỉ là nói đùa, thợ may hoàng cung tốt như vậy, muội sao có thể không vừa ý?” Lại quay sang tiểu Như:

” Em đi nói với cha ta đã nhớ rồi, đồ đưa tới gọi ta một tiếng là được.”

Tiểu Như đi rồi, Khanh Nhạ mới tiếc nuối nói:

” Muội xem, ta còn tưởng hai người thần giao cách cảm.”

Kiều Vân Hy biết mình bị trêu chọc chỉ ” hừ” một tiếng rồi bỏ đi, Khanh Nhạ ở phía sau nhìn nàng lắc đầu cười.

Thoáng chốc đã tới cuối thu, trời đã trở lạnh, mấy hôm này hình như Khanh Nhạ cũng bàn xong công việc với Kiều thái phó thời gian rảnh rỗi nhiều hơn một chút. Thực ra từ bữa đó Khanh Nhạ không phải đều ở Kiều phủ, y là đi rồi trở lại, trong cung vốn không thể quá lâu không thiết triều, báo bệnh cũng chỉ là tạm thời, hơn nữa thời gian ngắn hoàng thượng không khỏe mấy lần khó tránh khỏi nghi ngờ.

Hôm nay là ngày cuối Khanh Nhạ ở Kiều gia, Kiều Vân Hy vốn hơn một tuần nay đều lười biếng bỗng dưng thức dậy rất sớm, lại đi dạo mấy lần quanh hoa viên, cuối cùng cũng thấy bạch y trên người Khanh Nhạ ẩn hiện trong hơi sương.

” Hôm nay dậy sớm vậy?” Y nhìn thấy nàng có chút ngạc nhiên.

Kiều Vân Hy vội vàng chạy tới cười hì hì:

” Sớm thật sao?”

” Ừ, sớm.”

Nàng thấy y nói vậy lại nói, bản thân không kìm nổi tự tăng bốc mình:

” Thật ra muội ngày nào cũng dậy rất sớm, chỉ là huynh không thấy thôi.”

Khanh Nhạ: ”Ồ ” một tiếng, ” Vậy sao? Ta không chú ý.”

Kiều Vân Hy ngẩng cao đầu tự hào:

” Tất nhiên là vậy.” Nói đoạn nghĩ tới việc chính liền quay qua Khanh Nhạ hỏi:

” Hoàng đế ca ca, huynh hôm nay có bận không?”

” Buổi sáng bận một chút, có chuyện gì?”

Nàng nghe y nói vậy liền vui vẻ:

” Thật ra muốn rủ huynh xuống phố chơi.”

Khanh Nhạ đáp ứng nàng:

” Vậy đợi ta giải quyết nốt công chuyện sẽ đi cùng muội.”

Hoàng đế ca ca không dùng bữa sáng đã rời đi, tiểu Như vừa định đóng cửa lại thấy người đưa lễ phục tới liền mở ra. Nàng đang chơi cầu với mấy nha hoàn nghe thấy tiểu Như bấm báo đáng vẻ đổi thành thư thả thay y phục sau đó đi ra.

” Để đó đi.”, Kiều Vân Hy an bài người đó để bộ đồ xuống lại hỏi tiểu Như:

” Đại tỷ nói sẽ tới giúp ta một tay, đã thấy tỷ ấy chưa?”

Tiểu Như lắc đầu:

” Chưa thấy ạ.” Trong đầu bỗng nhớ ra một chuyện

” Hôm qua đại tiểu thư sai người tới bấm báo Trang phủ còn có việc muộn mấy hôm đại tiểu thư sẽ tới.”

Kiều Vân Hy nghĩ nghĩ, nhớ không nhầm có lần nghe phụ thân nói chuyện với Khanh Nhạ tháng này một vị xử thần lảng giềng tới mà vị này bất quá có chút quan hệ với Trang gia, không chừng là đón tiếp họ, Khanh Nhạ trở về sớm có lẽ cũng có nguyên nhân này.

Trưởng cung y thấy Kiều Vân Hy không hỏi gì tới lễ phục dẫn đo một hồi liền nói:

” Nhị tiểu thư, hỷ phục này hoàng thượng ban thưởng lựa quý, chất liệu rất tốt.”

Nàng không buồn để ý, nhàn nhạt nói:

” Ừ, ” tay thuận tiện đưa ra sờ thử ” Cũng được.”

Trưởng cung y nói tiếp:

” Hoa văn cũng do thợ tài giỏi vẽ, rất tinh tế.”

Kiều Vân Hy lơ đãng lật qua lật lại, gật đầu.

Cung nữ kia nói một hồi phát hiện nàng chỉ ừ hử cho qua không khỏi có chút ngạc nhiên, sau cùng vẫn không dám hỏi, yên lặng rút về. Tiểu Như trước lúc nàng ta rời đi có cho một túi bạc xem như thưởng công. Nàng ta đương nhiên cảm thấy rất mãn nguyện.

Quá trưa, Kiều Vân Hy vừa dùng bữa xong liền thấy phụ thân cùng Khanh Nhạ từ ngoài trở về, bản thân nàng vốn định đi nghỉ lại chạy tới, Kiều thái phó nhìn nàng cười:

” Con gái thế nào? Y phục vừa ý không?”

Nàng bĩu môi, vốn định chê bai lại thấy ánh mắt như cười của Khanh Nhạ liền nuốt mấy lời kia lại:

” Tất nhiên rất đẹp, con rất vừa ý.”

Kiều thái phó cười khà khà sau đó cùng Khanh Nhạ đi vào nhà, nàng cũng theo vào.

Phố chợ hôm nay rất nhộn nhịp, căn bản trong thành sắp có sự kiện lớn nên ai cũng muốn sửa sang một chút. Kiều Vân Hy kéo hai người Khanh Nhạ và tiểu Như vào một cửa hàng trang sức, ông chủ nhìn thấy họ liền chào hàng:

” Khách quan mời ghé vào mua, giá ưu đãi, mua một tặng một.”

Tiểu Như hai mắt sáng lên, lại nghe tiếng tiểu thư nhà mình nói:

” Ông chủ, bán như vậy có lãi không?”

Ông chủ kia nghe nàng hỏi vậy có chút ngạc nhiên:

” Cô nương người trong thành?”

Nàng gật đầu.

” Chẳng lẽ không biết?”

Hai người kia cũng không khá hơn nàng là bao, tiểu Như tò mò hỏi lại, Kiều Vân Hy còn đang bận suy nghĩ. Ông chủ cũng nhiệt tình giải thích:

” Qua nửa tháng nữa tam vương gia thành thân với nhị tiểu thư Kiều phủ,”. Cái này nàng đương nhiên biết.

” Nghe nói hôm ấy dọc đường đi sẽ phát hầu bao, tùy ý ban thưởng hậu hĩnh cho cửa hàng vừa ý, bây giờ mọi người đang nô nức bán hàng cũ, tất cả đem bày bán sản phẩm mới, nếu không may mắn được vừa ý lĩnh thưởng lớn, tiền hầu bao cũng không sợ lỗ.”

Kiều Vân Hy tròn mắt, có chuyện này sao? Nàng sao lại không biết? Trong đầu nhảm tính, Tam vương gia này phóng khoáng như vậy có phải nàng gả cho hắn liền phải cùng hắn đi ăn xin? Như vậy chẳng phải nàng chịu thiệt sao?

Tiểu Như vốn định nhân cơ hội này mua mấy món đồ, kết quả còn chưa kịp chạm đã bị nàng kéo đi, mặt vì thế bỗng chốc biến thành bánh đa ngâm nước. Khanh Nhạ cười cười:

” Không ngờ tam đệ lại thoải mái như vậy?”

Kiều Vân Hy cau mày:

” Huynh nói vậy là tán thành? Để xem sau này ta sử hấn thế nào?”

Khanh Nhạ không cười nữa, ngược lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc:

” Ta không có.” Nàng quắc mắt nhìn sang tiểu Như, tiểu Như lập tức lắc đầu:

” Em cũng không có.”

Quả nhiên như lời chủ quán kia nói, hàng mua rẻ như cho, không chỉ tặng một mà còn tặng ba tặng bốn. Kiều Vân Hy lúc này chỉ hận không thể túm lấy tên Tam vương gia khốn kiếp ấy chặt hẳn ra từng mảnh. Vừa nghĩ thế ngẩng đầu liền thấy bóng áo lam quen mắt.

Ngạo Trác Lăng cũng nhìn thấy nàng liền tiến lại gần, tới nơi còn phát hiện có thêm Khanh Nhạ.

Tiểu Như khóc không ra nước mắt, hôm nay để bọn họ gặp nhau không biết sẽ lại rầy rụa đến lúc nào.

Khanh Nhạ vốn định lên tiếng lại bị Ngạo Trác Lăng ngắt lời:

”Kiều tiểu thư, lâu rồi không gặp.”

Kiều Vân Hy ”hừ” một tiếng, liếc qua hắn nói với tiểu Như:

”Em quen hắn không?”

Tiểu Như hiểu ý lập tức lắc đầu:

”Vậy không phải là thấy người sang bắt quàng làm họ?”

Khanh Nhạ khoe miệng giật giật, tiểu Như âm thầm hít thở, chỉ riêng đối phương vẫn thản nhiên:

”Kiều tiểu thư nhanh quên quá.”

Nàng nâng mặt, lạnh lùng:

”Có sao?”

Ngạo Trác Lăng không để ý tới nàng nữa quay qua Khanh Nhạ:

”Công tử đây là?”

Khanh Nhạ bất ngờ bị lôi vào vở kịch, thái độ hoàn toàn không tình nguyện, chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng nàng bên cạnh:

”Phu quân ta! Có gì không? Không phải công tử nhìn trúng chàng chứ?”

Khanh Nhạ bị sặc, thiếu chút nữa ho dữ dội, hai người còn lại cũng không khá hơn là bao. Kiều Vân Hy quay qua vuốt ngực cho ”phu quân”, giọng làm bộ giận rồi nói:

”Chàng xem chàng kia, không phải cũng thích hắn rồi chứ?”, Lúc này Khanh Nhạ ho sặc sụa. Y đường đường là một hoàng đế lại bị đem ra đùa giỡn thế này, thử hỏi xem uy nghi để đâu? Phi tần của y nghe được không nghĩ ra phản ứng sẽ thế nào?

Ngạo Trác Lăng bấy giờ đã khôi phục tâm trạng, nét mặt nghiêm túc mấy phần:

”Nàng nhắc ta mới để ý, công tử này thật sự có nét dẫn cuốn hút.”

Nàng nhú mày:

”Thích chàng rồi?”

Ngạo Trác Lăng suy nghĩ, một lát ánh mắt thâm trầm đặt lên người Khanh Nhạ, cổ khẽ cử động nhìn không ra gật hay lắc:

”Hình như có chút cảm tình.”

Tiểu Như ôm tim, Khanh Nhạ hận không thể xử lăng trì ngay lập tức tên phản nghịch bất đạo. Hai phu thê các người được lắm, dám đem quả nhân ra xoay vòng vòng, quả nhân nhất định cho các người biết thế nào là lễ độ!

3. Chương 2

Thanh Vương thành bình thường mỗi năm đều tổ chức lễ hội, mà năm nay lại diễn ra sát ngày Tam Vương gia cử hành hôn lễ vì thế càng náo nhiệt. Khắp kinh thành trang hoàng long lẫy như thể một hôn trường lớn. Bất quá hôn lễ đều được mọi người đón đợi ngoại trừ một nhân vật duy nhất là tân nương, nhị tiểu thư Kiều phủ.

Ngày hai ngày nữa là lễ hội Trộm Thê, theo phong tục, trong ngày lễ này nam nhân có thể tới cầu hôn cô nương mà họ thầm mến mộ, bỏ qua gia cảnh, bỏ qua học thức, tước bậc, chỉ cần cô nương đó đồng ý liền có thể rước về, có bàn dân thiên hạ chứng kiến. Ai cũng không thể cản. Đó là thánh chỉ của tiên đế. Chính bởi lẽ đó mà những vương phủ lớn tiểu thư lá ngọc cành vàng dịp này đều đóng kín cửa không tiếp bất cứ ai, sợ rằng hôn nhân không muôn đăng hô đối. Mà các cô nương ngược lại rất hứng thú. Chuyện là vậy, mặc dù xảy ra bất bình nhưng phản đối hầu như vô dụng.

Kiều Vân Hy vốn trước đây mỗi năm lễ hội đều không để ý, năm nay đột nhiên thay đổi ý định, cầu cho có nam nhân nào đó tới hỏi.

Tiểu Như cầm một túi ngân lượng lớn lém lút ra khỏi Kiều phủ, vừa đi vừa cảm thấy nhiệm vụ đậm chất khó khăn...

Kiều Vân Hy tựa người cạnh cửa ngao ngán, chẳng qua mấy ngày nữa nàng liền phải thành thân với Tam vương gia gì đó tới mặt mũi cũng không biết. Hạnh phúc quá đổi xa vời. Lại chẳng qua nàng vừa rồi đang cố làm mọi cách cứu vớt tương lai của mình cho nên mới nói tiểu Như đi mua chuộc nam nhân trong thành tới hỏi nàng về làm vợ.

Tiểu Như đi nửa ngày, tới trưa mới về tới Kiều phủ, trời hơi lạnh, Kiều Vân Hy vừa nhìn thấy nha đầu này vội vàng gọi mấy tiếng, lại không dám gọi quá lớn sợ đánh động Kiều lão phụ thân, lời nói ra ngữ điệu có chút buồn cười:

” Tiểu Như, ta ở đây”, nói xong còn giơ tay vẫy vẫy.

Nha đầu tiểu Như vừa nhìn thấy nàng mặt mũi đã nhăn nhó, ngậy ra một lát mới cong chân chạy vào.

Kiều Vân Hy nhìn nàng chăm chú, Tiểu Như ái ngại lắc đầu:

” Tiểu thư, kì thực không có ai bằng lòng”, đúng hơn là không có ai dám bằng lòng, một người nghe tới tên nhị tiểu thư Kiều phủ đều một mực từ chối, tiểu Như cũng đành hết cách.

Kiều Vân Hy nghe xong hơi ngậy ra, miệng tự lẩm bẩm:

” Ta thực sự không có nhan sắc vậy sao? Nam nhân không ai muốn.”

Tiểu Như nghe được mấy lời này vội vàng xua tay:

” Tiểu thư, không phải cái này, bọn họ là không ai muốn đắc tội với tam vương gia, ngân lượng kia nhận rồi, e rằng cơ hội sử dụng cũng không có.”

Ra là thế. Lại không ngờ nàng vừa nghe xong liền cười:

” Cái lý do này tạm chấp nhận, sau này có cơ hội liền đem tính một thể lên người tam vương gia chết tiệt đó.”

Tiểu Như cơ miệng cứng đờ, hoàn toàn không biết phải thế nào.

Năm nay lễ hội, Kiều thái phó vừa vặn phải vào cung, vì thế mà nàng được tự do một chút, sáng sớm liền cùng tiểu Như và mấy nha hoàn khác lên miếu thờ.

Tiểu Như phân phó mấy người khác mang đồ đã chuẩn bị ra, kiểm tra một lượt, xong xuôi quay sang nàng hỏi lại:

” Tiểu thư, còn cần gì nữa không?”

Kiều Vân Hy nghiêng người lộ đầu nhìn ra sau Tiểu Như, xem qua một lượt đồ đạc liền gật đầu:

” Hình như đủ rồi thì phải.” Nói xong thuận tiện phân phó chuyển lên xe ngựa.

Mấy hôm nay, người dân đều cảm thấy cực kỳ náo nhiệt, mấy nam nhân trong lòng cũng tính sẵn làm thế nào trèo được qua mấy bờ tường cao vút trộm người, thậm chí có người đã đặt cả thang gỗ vài chục mét, thuận tiện trèo qua, còn có dây thừng... Nói tóm lại cửa hàng vật dụng rất ăn khách.

Kiều Vân Hy đi xe ngựa gần một giờ liền tới nơi. Ngôi miếu này tuy rằng nằm trong kinh thành nhưng địa thế, khung cảnh vô cùng tách biệt, thanh tịnh, đó là do tâm nguyện của vị Ân Hồ thờ nơi ấy. Kiều Vân Hy nghĩ tới giai thoại về Ân Hồ, người này vốn là một vị tướng lĩnh có tài, mười lần dẫn quân chinh phạt, mười lần khải hoàn trở về, có điều y sống thanh cao giữa cảnh nhiễu nhương hỗn loạn. Suốt một đời cũng không cần gì, chỉ duy có một tâm nguyện trước khi chết là được thanh tịnh. Thiên đế liền ân chuẩn ban cho y một vùng đất như ý, đời sau này y chết đi trên mảnh đất đó xây dựng một cái miếu thờ. Kiều Vân Hy nghĩ tới liền cảm thấy vị tướng quân này cũng không phải được tiên đế hậu chuẩn gì, cho y ở đây ý tiên đế chính là muốn y sau khi chết tiếp tục bảo vệ thành Thanh Vương.

Qua nửa canh giờ bọn họ vừa rời đi liền có người tới, Ngạo Trác Lăng cau mày đi phía sau Khanh Nhạ, bên cạnh còn có Kiều Chu Nhân chính là phụ thân của Kiều Vân Hy. Ngạo Trác Lăng biểu hiện rõ ràng không tình nguyện:

” Nhị ca cùng đi là được sao lại đổi thành đệ rồi?”

Kiều Chu Nhân không nói gì, Khanh Nhạ hơi dừng lại, mày hơi nhíu:

” Tới thánh chỉ hoàng thượng đệ cũng dám bày tỏ ý kiến?”

Ngạo Trác Lăng điềm nhiên lắc đầu:

” Chỉ là hôm nay muốn cùng Kiều nhị tiểu thư dạo phố lại bị huynh phá hủy.”

Khanh Nhạ hơi chậm lại, khóe miệng nhếch lên cười:

” Mới hôm trước còn gay gắt như vậy, hôm nay đã có thể cùng nhau đi dạo phố?”

Ngạo Trác Lăng vốn định mở miệng nói gì đó lại thấy một người đang tiến lại phía họ, Kiều Chu Nhân cúi đầu hành lễ:

” Nương nương”

Khanh Nhạ thu lại nụ cười trên miệng, liếc nhìn Ngạo Trác Lăng một cái, thấy hắn vẫn điềm nhiên không nói gì liền quay sang người kia, giọng điệu nhàn nhạt nói:

” Quả nhân hôm nay đến thắp hương”, nói như vậy vẫn không kìm nổi muốn nhìn biểu hiện của người trước mặt.

Vương Uyển nghe xong, không nói gì đưa tay ra tỏ ý mời bọn họ vào. Vị nương nương đó không nói được.

Bốn người đi vào gian thờ chính, Khanh Nhạ nhìn tới hương cháy chưa hết một nửa liền hỏi:

” Có người mới tới đây?” Bình thường có việc đều sẽ tới ngôi chùa lớn phía tây thành, rất ít người tới đây.

Thượng Uyển kia gật gù đầu, ra hiệu mấy lần lại chỉ vào Kiều Chu Nhân. Là nhị tiểu thư Kiều gia.

Khanh Nhạ không nói gì nữa, phân phó người đó rời đi. Ngạo Trác Lăng liếc nhìn tờ giấy trắng muốt trên bàn không kìm nổi giở ra xem. Kết quả đọc tới chữ cuối cùng khóe miệng giật giật. Nàng cầu xin thế này là có ý gì? Khanh Nhạ ngược lại thấy biểu tình của hắn liền cảm thấy cực kỳ thú vị.

Tiểu Như vô cùng tò mò tiểu thư nhà mình viết gì trong giấy mặt mũi lại thoải mái như vậy, cuối cùng nén không được mới đem tâm tư này đi hỏi nàng:

” Tiểu thư, tiểu thư viết gì vậy?”

Kiều Vân Hy đang ngồi thò đầu ra cửa sổ hóng gió, thấy tiểu Như hỏi vậy liền quay đầu lại, khóe miệng xuất hiện ý cười kéo dài tới tận mang tai, thoải mái nói:

” Ta cầu cho Tam vương gia đáng ghét ấy trở thành thái giám, không thành thái giám không sao, có nhiều lựa chọn, trong số đó hẳn có thể chọn ngày mai phát hiện ra giới tính thật của mình, hẳn thích đàn ông, ta cần bản sẽ không phải lấy hẳn nữa, hoặc là...”, Kiều Vân Hy còn đang định nói tiếp xe ngựa đột nhiên dừng lại. Tiểu Như nhìn Ngạo Trác Lăng nhảy xuống ngựa liền ngạc nhiên:

” Ngạo công tử?”

Ngạo Trác Lăng không nói gì, bước chân từ từ tiến lại gần. Kiều Vân Hy nghe thấy cái tên này liền cau mày,

” Tiểu Như, tâm trạng ta đang tốt em lại nhắc đến tên vô lại đó làm gì? Có phải ngựa mộng muốn ăn đòn không?”

Tiểu Như vội vàng nhắc nhở nàng:

” Tiểu thư, là Ngạo công tử đang ở đây, mới vừa rồi còn đứng trước xe ngựa của chúng ta.”

” Hả?”, Kiều Vân Hy vừa nói vừa vén rèm đi ra, quả nhiên nhìn thấy Ngạo Trác Lăng, vừa lúc đó hẳn cũng ngẩng lên nhìn nàng, thoáng thả chào một tiếng:

” Kiều tiểu thư.”

Kiều Vân Hy gạt đầu, giọng nói thanh mảnh cất lên:

” Công tử, đến tìm phu quân ta? Đáng tiếc hôm nay chàng không có đây.”

Tiểu Như phì cười, nhìn lên Ngạo Trác Lăng thấy hẳn cau mày. Nàng rõ ràng còn để bụng chuyện trên phố.

Ngạo Trác Lăng khước miệng hơi nhếch lên định nói gì đó, cuối cùng không biết vì sao lại hạ xuống, trên gương mặt tuấn mỹ xuất hiện một nét u buồn:

” Thật đáng tiếc.”

Kiều Vân Hy nhìn bộ dạng của hẳn bĩu môi, sau đó trở lại bên trong xe, nói vọng ra:

” Chúng ta tiếp tục.”

Ngạo Trác Lăng hơi xoay người, đi ra một đoạn nhường chỗ cho xe ngựa. Chiếc xe đã khuất sau lối rẽ đôi môi mỏng cong lại biến thành một nụ cười. Nhà đầu kiều ngạo.

Nửa đêm, Kiều Chu Nhân trở về, vốn định tới tìm con gái lại nhớ tới lời Tam vương gia liền thôi. Hẳn nói cứ kệ nàng, việc hôm nay sau này về vương phủ hẳn sẽ đích thân chỉ bảo mà Kiều Chu Nhân cảm thấy nữ nhi cũng lớn rồi, hơn nữa cũng sắp gả đi nên quan tâm nàng nhiều hơn một chút, như vậy cũng xem như bù đắp cho mẫu thân nàng. Nghĩ tới đây trong lòng lại nhớ tới Liễu Tư Lam bảy năm về trước đã qua đời tâm trạng trở nên ủ dột, xoay người đi về thư phòng.

Tiểu Như thấy đại nhân về ruột gan nóng như lửa đốt, chỉ biết đóng chặt cửa run lấy lấy. Ban này thấy đại nhân muốn đi về phía này nàng đã sợ phát khóc, cũng may ngài nửa đường bỗng quay trở ra. Tiểu Như vượt ngục ngồi phịch xuống đất, mặt mũi tái mét. Lão gia mà biết tiểu thư trốn đi chơi kiểu gì nàng cũng bị phạt nặng.

Kiều Vân Hy mặc nam trang vừa chạy vừa bay trên mấy nóc nhà, cũng nhờ ánh sáng từ đèn lồng trang trí cho lễ hội nàng mới có thể thuận lợi xác định phương hướng, có điều sáng như vậy không chú ý liền có thể bị phát hiện.

Kiều Vân Hy đi được một quãng đường khá xa Kiều phủ từ trên cao nhìn thấy một phủ đệ sáng rực ánh đèn, bên ngoài vô cùng lộng lẫy, màu đỏ rực rỡ làm màu chủ đạo. Tam Lăng vương phủ trên dưới đều tấp nập, vừa là chuẩn bị lễ hội, cái chính là đại hỷ của tam vương gia, xem chừng hoàng thượng nhất định sẽ tới. Nàng ngự trên một cái cây gần đó, quan sát một lượt liền lắc đầu, thở dài, miệng lẩm bẩm:

” Cầu kì như vậy làm gì?”, Kiều phủ của nàng còn chưa mấy may động tĩnh, nơi này náo nhiệt vậy rồi. Lại thấy có gì không phải, Kiều phủ của nàng vì sao chưa mấy may động tĩnh?

Sở Tư Thanh từ bên trong đi ra, tay chỉ ngang dọc phân phó, phân phó người làm chuẩn bị cho thật tốt, xong xuôi y lại cố tình bồi thêm một câu:

” Các người nói xem, ta vất vả như vậy là vì cái gì? Không phải do Tam vương gia nhà các người lười biếng sao? Giờ này không biết đang vui thú ở chốn nào rồi...”, câu này tất nhiên nàng không thể nghe được, có điều dung mạo không rõ nhưng khí chất rất được, trong lòng phỏng đoán đó có lẽ là tam vương gia.

Đám gia nhân đang làm việc nghe Sở Tư Thanh nói vậy nhin không nổi bật cười, có điều ngay sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch, lại bị ánh đèn lồng đỏ chiếu lên nhìn thế nào vẫn ra một màu hồng hào.

Ngạo Trác Lăng bước đến, ” Hừ” một tiếng, Sở Tư Thanh bị dọa hết hồn lập tức quay đầu lại, thái độ nhanh chóng thay đổi:

” Ha ha, vương gia vừa nhắc tới ngài liền xuất hiện. Ha ha”

Ngạo Trác Lăng lạnh mặt nhìn hấn, không hiểu sao y có cảm giác mạnh mẽ ai đó đang nhìn mình, nghĩ nghĩ gì đó rồi nói với Sở Tư Thanh:

” Việc còn lại giao cho người, ta còn có việc.” Nói xong nhanh chóng rời khỏi.

Sở Tư Thanh nhìn hấn vuốt ngực, có ai cho y hỏi vì sao lần nào nói xấu Ngạo Trác Lăng hấn liền xuất hiện là nguyên nhân gì? Có điều lần này y chắc chắn khẳng định Ngạo Trác Lăng tới tửu lầu, muốn tận hưởng chút thời gian vui vẻ cuối cùng, lại nhớ ra chuyện gì liền đuổi theo Ngạo Trác Lăng ra cửa, đuổi không kịp tức giận đâm vào tường mắng:

” Cáo già, không phải hôm nay Hoa Hoa lầu có cô nương mới sao? ”

Kiều Vân Hy từ trên cao nhảy xuống, vừa nãy nàng nhìn thấy bóng một người rất quen, có điều đầu óc bỗng trở nên ngu si, nhớ nửa buổi không ra, ngẩng mặt lên hai người đã biến đâu mất.

Kiều Vân Hy từ chỗ Tam Lăng vương phủ chạy tới Hoa Hoa lầu, nàng bỏ ra ba trăm lượng vàng mua cô nương xinh đẹp nhất tửu lầu là muốn dụ dỗ Tam vương gia mắc bẫy, nàng liền có cơ xin Khanh Nhạ bãi hôn.

Gia nhân đang bận rộn lại nghe thấy tiếng gõ cửa, Kiều Vân Hy cùng Chu Di Cầm đứng ở trước cửa.

Chu Di Cầm ở phía sau người nàng khẽ run lên, kì thực hoàn cảnh bức bách mới phải bán mình nuôi gia đình, không ngờ vừa tới Hoa Hoa lầu liền có người hỏi mua.

Chu Di Cầm sững người nhìn cô nương trước mặt. Không ngờ người mua nàng lại là một nữ nhân.

Kiều Vân Hy nhìn sắc mặt của nàng liền nói:

” Cô nương không cần sợ, ta hoàn toàn không có hứng thú với cô.”

Chu Di Cầm vội vàng lắc đầu:

” Tôi... Không có suy nghĩ đó!”

Kiều Vân Hy cười cười:

” Có điều có việc rất tốt muốn thương lượng với cô”

Chu Di Cầm ánh mắt trở nên chăm chú, nhìn nàng hỏi lại:

” Cô nương muốn nói gì?”

Kiều Vân Hy vỗ vỗ chiếc quạt vào lòng bàn tay làm giống bộ dạng một công tử, đi vòng qua người Chu Di Cầm từ từ nói:

” Cô nương, làm theo lời ta, sau này cô nhất định sung sướng sống thân phận nữ chủ của Tam Lăng vương phủ, dù gì cô cũng chấp nhận bán thân rồi, so với việc khổ sở chỉ bằng trở thành người của Tam vương gia.”

Chu Di Cầm tròn mắt, miệng lắp bắp:

” Cô nương...cô nói vậy là có ý gì? Tam vương gia không phải vài ngày nữa sẽ thành thân cùng nhị tiểu thư Kiều phủ sao?”

Kiều Vân Hy bị kích động, không kìm nổi nói hơi lớn:

” Nhưng cô nương ấy không nguyện ý lấy hần ta!”

Chu Di Cầm bị nàng dọa sợ, thân hình nhỏ bé khẽ run lên, Kiều Vân Hy phát hiện mình biểu hiện thái quá liền đổi giọng nhẹ nhàng:

” Xem như ta thay cô nương ấy cầu xin cô giúp đỡ, có việc gì Kiều gia nhất định bảo vệ cô nương”, lại cảm thấy không đúng lắm liền sửa lại:

” Nhị tiểu thư nhất định chịu hết trách nhiệm.” Nàng nói bừa, như vậy không phải Tam vương gia mới là người chịu trận sao, nàng khi đó chỉ việc đi tố giác với hoàng thượng coi như xong việc.

Chu Di Cầm cuối cùng cũng bị thuyết phục.

Kiều Vân Hy nâng gói đồ trên tay ra trước mặt nói với nha hoàn tới mở cửa:

” Tôi là người trong cung, hỷ phục của vương gia xảy ra chút lỗi vì thế nhanh chóng tới đây sửa lại, đó là thất trách của Cung y chúng tôi, nhất định sẽ tạ lỗi với vương gia.”

Nha hoàn nghe thấy vấn đề liên quan tới hỷ phục liền nhanh chóng cho vào, hơn một tháng nay cả vương phủ đều vì việc này mà bận rộn không xong, hơn nữa nàng cũng là người mới, nhẹ dạ dễ tin người là chuyện khó tránh khỏi.

Kiều Vân Hy và Chu Di Cầm thuận lợi vào được vương phủ liền nhanh chóng đi tìm Tam vương gia, thời gian không còn sớm, phải nhanh chóng mới được. Tìm một hồi cuối cùng tìm được y ở trong thư phòng.

Kiều Vân Hy gõ nhẹ cửa, nói vọng vào:

” Vương gia, nô tỳ mang trà tới.”

Sở Tư Thanh nhú mày, vốn định nói Ngạo Trác Lăng đã ra ngoài rồi lại thấy cổ hơi khô, nói năng cả buổi xem chừng bị thiếu nước liền nói vọng ra:

” Mang vào đây.”

Kiều Vân Hy đưa trà cho Chu Di Cầm bảo nàng mang vào, Chu Di Cầm run run đỡ lấy, Kiều Vân Hy đẩy cửa cho nàng tiến vào.

Sở Tư Thanh ngồi trong bóng tối, ánh đèn hơi mờ, Chu Di Cầm không nhìn rõ mặt hần, giọng hơi run:

” Vương gia..., trà đây ạ.”

Sở Tư Thanh nâng tay cầm chén liền đưa lên miệng uống một ngụm. Chu Di Cầm nấn ná chưa rời đi, liếc tới liếc lui cuối cùng thấy sách trên bàn hơi lộn xộn liền giúp y sắp xếp lại. Sở Tư Thanh cho rằng nàng rất biết làm việc nên yên lặng uống trà.

Vài phút sau Sở Tư Thanh bắt đầu có dấu hiệu, Chu Di Cầm trong bụng thầm nghĩ: ” Cô nương này mua đồ ở đâu, chất lượng không tệ, thuốc ngấm rất nhanh.” Nghĩ tới đó bất giác đỏ mặt.

Người trước mặt đứng lên có chút khó khăn, loạng choạng vài bước, Chu Di Cầm vội vã chạy tới đỡ y, dụi dãi nói:

” Vương gia sao vậy? ”

Sở Tư Thanh chống tay lên trán khó khăn nói:

” Ta không sao”, nói xong lại đi ra phía cửa. Chu Di Cầm vội vàng chạy theo, đỡ lấy cơ thể nặng nề của y:

” Nô tỳ... đưa vương gia đi nghỉ”.

Sở Tư Thanh mơ hồ thấy cổ họng nóng rực, từng chỗ cơ thể bị nàng chạm vào đều như lửa đốt.

Kiều Vân Hy từ bên ngoài vội vàng mở cửa, không biết Tam vương gia ở phòng nào chỉ đành ra hiệu cho Chu Di Cầm đưa vào một căn phòng gần đó. Phòng nào cũng được, dù gì cũng chính là ở trong vương phủ này. Có điều, căn phòng đó vừa hay là phòng Sở Tư Thanh.

Chu Di Cầm đỡ Sở Tư Thanh ngồi xuống, trong ánh đèn nàng nhìn thấy y rõ ràng là một nam nhân tuấn tú, gia cảnh lại tốt, nhị tiểu thư Kiêu phủ rất cuộc không vừa ý chỗ nào. Có điều cô gái nhỏ bỏ quên một điểm, nam nhân trước mặt là người thế nào.

Thời điểm này nam nhân kia đã hoàn toàn mất khống chế, toàn thân nóng rực, chỗ nào đó trên cơ thể cảm thấy vô cùng khó chịu, chút ý thức cuối cùng y phát hiện mình trúng xuân dược. Không ngờ cũng có một ngày hắn rơi vào tình cảnh này.

Chu Di Cầm bị người kia bất ngờ kéo lấy ép xuống giường. Nam nhân trước mặt hai mắt đỏ ngầu, bàn tay lại thuần thực cởi bỏ từng lớp xiêm y của nàng. Lớp da thịt trắng nõn lộ ra, Chu Di Cầm thấy lạnh, hai mắt nhắm lại nhỏ ra một giọt nước mắt.

Thời khắc Sở Tư Thanh chạm phải nước mắt nàng chợt sững người, nhưng rất nhanh sau đó lại bị cơn cuồng loạn khống chế.

Chu Di Cầm người không còn một mảnh vải lộ ra hoàn toàn dưới cơ thể Sở Tư Thanh, lúc này nàng đã mở mắt bình tĩnh tiếp nhận, nàng muốn tận mắt chứng kiến.

Thời điểm Sở Tư Thanh tiến vào bên trong, Chu Di Cầm bấu chặt vào cánh tay hắn, cắn răng rên lên mấy tiếng.

Kiều Vân Hy ở ngoài bị mấy âm thanh ái muội này làm mặt mũi nóng gian, vội vàng rời khỏi. Nửa đường gặp nha hoàn lúc trước liền bày ra nụ cười nói:

” Cũng may, chỉ là lỗi nhỏ, đã sửa xong rồi.”

Nha hoàn nghe xong liền gật đầu:

” Vậy thì tốt.” Lại nghĩ có gì không phải, cuối cùng cũng nghĩ ra:

” Tôi nhớ không lầm còn một người nữa, cô nương ấy đâu rồi?”

Kiều Vân Hy làm bộ ngạc nhiên hỏi:

” Vừa nãy cô ấy đã rời phủ trước rồi, cô không thấy sao?”

Nha hoàn nghe xong liền gỡ tóc:

” Thật ra tôi mới từ bên ngoài về, không biết.”

Kiều Vân Hy gật đầu:

” Thì ra là vậy.”

” Muộn rồi, cô định đi ngay sao?”

Kiều Vân Hy cười cười:

” Bên ngoài rộn ràng như vậy tôi cũng muốn tham gia, chẳng dẫu gì cô, ngày mai tôi cũng đợi một người tới.”, nói xong lại hơi cúi mặt.

Nha hoàn hiểu ra liền dẫn nàng ra cổng, vừa đi vừa nói:

” Thì ra cô nương cũng là người Thanh Vương thành.”

Kiều Vân Hy ” Ừm ” một tiếng lại nói tiếp:

” Mấy năm trước vào cung, hôm nay cũng nhân dịp này mới trở về.”, nói xong lại tự khinh bỉ bản thân nói dối không chớp mắt.

Rời khỏi Vương phủ cũng đã muộn, Kiều Vân Hy quyết định tìm một quán trọ ngủ lại, sáng sớm mai sẽ trở về, không ngờ nửa đường đụng mặt Ngạo Trác Lăng. Nàng thầm nghĩ bản thân đang có chuyện tốt không nên so đo với hắn, liền rẽ sang đường khác đi.

Ngạo Trác Lăng vừa đi ra, Kiều Chu Nhân cũng ra theo, thẳng đường về Kiều phủ. Hai người vừa đi vừa bàn chuyện chuẩn bị hôn sự. Một canh giờ sau mới về tới nơi.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Vân Hy vừa thức dậy liền ngay lập tức rời đi.

Phủ đệ Kiều gia sau một đêm đã trang hoàng đồ rực, khắp nơi treo đèn kết hoa, trên cửa còn có mấy chữ “hỷ” lớn. Kiều Vân Hy sững sờ, ban đầu nàng còn tưởng nhầm nhà, vòng qua vòng lại một lúc liền từ trên bờ tường nhảy xuống.

Tiểu Như vừa nhìn thấy nàng liền mừng rỡ nước mắt, vội vàng chạy lại:

” Tiểu thư, tiểu thư làm em sợ chết mất...hôm qua Tam vương gia sai người tới sửa soạn, không ngờ tốc độ nhanh như vậy, một đêm đã hoàn tất.”

Kiều Vân Hy nghe xong cũng không chú ý lắm, nóng lòng hỏi:

” Tiểu Như, phụ thân ta đâu?”

Tiểu Như hơi nghiêng người, tránh khỏi tầm mắt nàng nói:

” Sáng sớm đại nhân đã tới thư phòng rồi.”

Kiều Vân Hy ” Ừm” một tiếng vội vàng chạy tới.

Kiều thái phó đang đọc sách bị tiếng đập cửa làm ồn liền cau mày. Kiều Vân Hy không chờ phụ thân đồng ý vội vàng đẩy cửa ra, vừa nhìn thấy Kiều Chu Nhân liền nói:

” Cha, cha phải làm chủ cho nữ nhi, Tam vương gia hắn... hắn khi dễ con..” giọng nói bỗng biến thành tủi thân.

Kiều Chu Nhân nhíu mày:

” Con nói gì vậy?”

Kiều Vân Hy mặt đã đầy nước mắt:

” Cha, Tam vương gia...hắn...hắn tới qua cùng nữ nhân khác ân ái ái ái trong Tam Lăng vương phủ....hu hu, nữ nhi sao có thể gả cho một kẻ như vậy...”

Kiều thái phó ngược lại vô cùng bình tĩnh hỏi nàng:

” Con nghe chuyện này ở đâu?”

Kiều Vân Hy giật mình, thôi chết nàng quên khuấy mất chuyện này, sau cùng đành dùng nước mắt lấp đi,

” Con mặc kệ, phụ thân nhất định phải xin hoàng thượng hủy hôn...hu hu”.

Không ngờ vừa nói xong lại nghe Kiều Thái phó nghiêm giọng nói mấy chữ:

” Không thể được.”

Kiều Vân Hy sững người.

” Cái gì mà không thể được? Phụ thân từ khi nào lạnh lùng với ta như vậy? Cái gì mà không thể được? Hắn như thế ta chẳng lẽ vẫn phải lấy hắn?” Kiều Vân Hy tức giận la hét, tiểu Như bên cạnh sợ tái mặt.

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, nàng trong lòng thầm nghĩ phụ thân tới an ủi liền giận rồi:

” Phụ thân, người còn tới đây làm gì?”

Người bên ngoài lên tiếng:

” Hy Hy, là tỷ tỷ đây.”, Kiều Tố Nhan cảm thấy bản thân mình thật không ra gì, có điều mấy tháng nay quả thật rất bận rộn giờ mới về được, không ngờ vừa tới nơi lại nghe phụ thân nói chuyện của Hy Hy liền chạy qua đây. Quả nhiên là đang tức giận.

Kiều Vân Hy biết là đại tỷ liền ra mở cửa, vừa nhìn thấy đã ôm trầm lấy nàng khóc hu hu lên như trẻ con. Kiều Tố Nhan đau lòng ôm lấy nàng khẽ an ủi:

” Muội muội ngoan, cha có nỗi khổ, đối phương là Tam vương gia, không phải nói hủy là hủy.”, nói như vậy chính là việc nàng làm chính là công dã tràng.

Kiều Vân Hy ngẩng mặt dậy nói:

” Muội có thể đi xin hoàng thượng, muội không tin hoàng thượng không nể mặt muội.”, Khanh Nhạ ca ca còn nói tam vương gia tốt, nếu biết hấn đã làm gì nhất định suy nghĩ lại.

Kiều Tố Nhan vuốt tóc nàng lắc đầu,

” Hy Hy, muội còn nhỏ, có những chuyện muội không hiểu được.”

Kiều Vân Hy bị kích động liền vùng ra khỏi người Kiều Tố Nhan, bịt tai lại, lắc đầu:

” Muội không tin! Muội không tin! Mẫu thân mất rồi, phụ thân cũng không cần muội nữa.”, nước mắt lăn dài trên làn da trắng mịn.

Kiều Tố Nhan đen mặt:

” Hy Hy! Không được nói vậy!”

Kiều Vân Hy vùng dậy chạy đi, Kiều Tố Nhan vội vàng đuổi theo, giọng điệu vô cùng hối hận:

” Hy Hy, tỷ xin lỗi muội.”

4. Chương 3

Kiều Vân Hy vì giận rồi phụ thân lại thêm không muốn đối mặt với Kiều Tố Nhan cũng không thèm bỏ ra ngoài, nghĩ thế nào lại chui vào trong nhà kho khóa cửa lại báo hại cả Kiều phủ một phen náo loạn.

Tiểu Như tìm khắp nơi không thấy tiểu thư nước mắt ngắn nước mắt dài. Kiều Tố Nhan và Kiều Chu Nhân cũng không khá hơn bao nhiêu, ruột gan như lửa đốt. Tính cách Kiều Vân Hy thế nào bọn họ chẳng lẽ không biết? Nàng hồi nhỏ đã từng một lần bỏ đi mất tăm, khi tìm thấy cũng không còn hình người. Lần đó là khi mẫu thân Liễu Tư Lam của nàng qua đời.

Kiều Tố Nhan sắc mặt trắng bệch không ngừng tự trách:

” Đều là con không tốt, không nên nặng lời với Hy Hy...” , nói xong khuôn mặt đã lấm lem nước mắt. Kiều thái phó thương xót nàng, không nỡ nổi thở dài một hơi:

” Là ta, người làm cha này chút hạnh phúc nhỏ bé của con gái cũng không cho nó được...” , Kiều Chu Nhân nói xong hơi lùi lại phía sau, tay chống lên ghế. Kiều Tố Nhan vội vàng chạy lại đỡ lấy,

” Cha, không nên như thế,...Có điều...”, Kiều Tố Nhan ngập ngừng một lát vẫn quyết định hỏi:

” Có điều...Tam vương gia thực sự như Hy Hy nói...làm chuyện không đúng đắn?”

Kiều thái phó nghe tới đây liền phản bác, tuy nhiên ngữ điệu nghe ra vài phần khổ sở:

” Sao có thể? Nhà đầu không biết nghe ở đâu lại ăn nói như vậy. Tối qua Tam vương gia cùng ta bàn chuyện tới khuya mới hỏi phủ...không thể về tới liền làm ra chuyện đó.” Rõ ràng nghĩ thế nào cũng không hợp logic.

Kiều thái phó vừa dứt lời bên ngoài có mấy gia nô hỗn hển chạy vào. Kiều Tố Nhan sốt ruột:

” Thế nào, có tìm thấy tiểu thư không?”

Mấy nô tài nhìn nhau lắc đầu:

” Vẫn chưa thấy ạ.”

Kiều Tổ Nhan nghe xong toàn thân mất lực ngã phịch xuống, còn chưa có ai kịp đỡ nàng dậy bên ngoài đã truyền tới một giọng nói trầm bổng:

” Sao không cẩn thận vậy?”

Kiều Tổ Nhan nhìn nam nhân vừa bước vào khuôn mặt vốn trắng bệch khôi phục chút huyết sắc, được người đó đỡ dậy một mỗi dựa vào vai y.

Trang Công Nghi cúi đầu chào Kiều thái phó một tiếng ” Nhạc phụ ”, tay vẫn đỡ một bên hông Kiều Tổ Nhan.

Kiều Chu Nhân ” ừ” một tiếng, không nói gì nữa. Trang Công Nghi đỡ Kiều Tổ Nhan ngồi xuống, lại hướng về phía gia nô hỏi:

” Kiều phủ tìm hết chưa?”

Nô tài nghe xong gật đầu:

” Đã tìm hết rồi.”

Trang Công Nghi hơi cau mày nghĩ ngợi sau đó lại nghe y nói:

” Nhà kho?”

Đám nô tài giật mình, Kiều Chu Nhân và Kiều Tổ Nhan cũng ngạc nhiên không kém. Bọn họ đúng là bỏ sót chỗ này. Kiều Vân Hy có khả năng ở đây? Ngồi không không bằng đứng dậy trực tiếp đi tìm. Quả nhiên thấy Kiều Vân Hy hai tay ôm gối, gục mặt không nói năng gì. Mà nàng lúc này bất quá là không thể ra mặt nói năng gì, hận không thể cắn chết bọn họ. Có điều trong lòng thầm thắc mắc đám nô tài này hôm nay thông minh đột xuất? Lại có thể tìm được nàng.

Kiều Vân Hy mãi nghĩ linh tinh không để ý tới trước mặt đã bị chắn một khoảng tối, cộng thêm đang cúi mặt xuống cho nên tới khi người ấy mở miệng mới phát giác.

Trang Công Nghi cười nhẹ một tiếng, rõ ràng đang cố tình nói với nàng, giọng điệu bình thản:

” Xem kìa, sắp làm tân nương rồi còn có loại sở thích này?”

Nàng hiếu kì ngẩng đầu lên vừa vặn thấy Trang Công Nghi cong miệng cười cười lại cúi mặt xuống, tiếp tục khinh người không nói gì. Lại thấy tiếng bước chân, Kiều Tổ Nhan cùng Kiều Chu Nhân đi tới, vừa thấy nàng liền thở ra một hơi. Tỷ tỷ trực tiếp chạy tới đỡ nàng dậy, phủi một chút mạng dính trên y phục nàng, dịu dàng nói:

” Hy Hy, muội không sao chứ?”

Kiều Vân Hy trái ngược với khuôn mặt rầu rĩ buổi sáng, cặp mắt trong suốt ngược lên nhìn cô ráo hoảnh:

” Muội thì có thể làm sao chứ!?” Huy động tới cả tỷ phu đại nhân không phải nghĩ nàng bị bắt cóc rồi? Lại đột nhiên đụng phải ánh mắt Kiều thái phó Liên giận rồi quay mặt đi. Kiều Tổ Nhan nhất thời không biết thế nên thế nào.

Trang Công Nghi thấy vậy lên tiếng, giọng nói cố tình che đi vài phần cảm xúc. Y là đang nén cười.

” Hy Hy, thực ra muội nghe được ở đâu?”

Kiều Vân Hy ngậy ra bộ mặt rõ ràng không hiểu. Trang Công Nghi khẽ ho một tiếng mới nói tiếp:

” Chuyện tam vương gia cùng nữ nhân khác...”

Nàng lúc này mới sực nhớ ra, quay ngang quay dọc vừa vặn thấy được tò mò trong mắt tỷ tỷ và phụ thân, nhất thời ấp úng:

” Cái này...”

Tỷ phu nàng vô tình không coi biểu hiện của nàng vào mắt, cố ý bồi thêm một câu:

” Ta không nghe ai đồn, hiển nhiên kinh thành chưa một ai biết chuyện này.”

Kiều Vân Hy lập tức bấu môi:

” Hắn làm xong còn phải để tỷ phu nghe đồn sao? Hơn nữa, cũng rất có thể đã ném ngân lượng đè chết người ta rồi, thử hỏi bằng cách nào có thể truyền ra?”

Kiều phụ thân này giờ im lặng, mới nghe xong thái độ cũng thay đổi:

” Không ngại nói cho con biết, tối qua, ta với ngài ở cùng một chỗ“, lão thái gia nói xong ” Ừm” một tiếng, “ở cùng một chỗ”, lời này thực ra hơi có vấn đề.

Kiều Tổ Nhan và Trang Công Nghi vừa nghe đã biết xảy ra loại tình huống gì. Kiều Vân Hy khóe miệng giật giật, lẩm bẩm:

” Không thể như vậy, cớ lẽ nào bỗng tiểu thư nhìn nhầm.” Quả nhiên đã nghe tiếng Kiều phụ thân:

” Hy nhi, dung mạo vương gia con chưa từng thấy qua, có lẽ nhìn nhầm.” Người làm cha này không lẽ không biết nàng trốn khỏi Kiều phủ? Không phải chạy đi rình mò?

Kiều Vân Hy lại thêm một trận kinh hoàng, nếu quả thật nhìn nhầm, Chu Di Cầm đêm qua rốt cuộc là với nam nhân nào? Vừa nghĩ tới đó đã khiếp sợ, không may nhưng thực sự có thể hại chết cô gái nhỏ đó nha. Vừa nghĩ xong liền phi ra khỏi cửa, trực tiếp chạy tới Tam Lăng vương phủ đòi người.

Nàng đi một hồi mới phát hiện có chỗ không đúng, trong lòng thầm thắc mắc. Không lẽ nhầm đường? Nghĩ xong liền tự mình phản bác: không có khả năng, tuy rằng lần trước là đến vào buổi tối cũng không tới mức như vậy. Quả nhiên ngẩng đầu lên đã thấy vương phủ trước mặt.

Kiều Vân Hy cẩn thận dò hỏi mấy người xung quanh:

” Lão bá, gần đây Vương phủ có việc gì đặc biệt không?”

Lão bá nghe nàng hỏi liền hồ nghi:

” Cô nương chẳng lẽ không biết mấy ngày nữa là đại hỷ của Tam vương gia?”

Kiều Vân Hy nghe bấy giờ mới nghĩ ra câu hỏi của nàng không chặt chẽ vội vã lắc đầu:

” Cái này đương nhiên có biết, chỉ là còn gì đặc biệt không?”

Lão bá kia nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

” Hết rồi.”

Kiều Vân Hy trong lòng đầy khó hiểu. Kết quả của chuyến đi này chính là Chu Di Cầm bốc hơi như chưa từng xuất hiện, Tam Lăng vương phủ ngoại trừ chuẩn bị hôn lễ không có điều gì bất thường. Kiều Vân Hy đành tự trấn an với bản thân Chu Di Cầm đã may mắn trốn đi rồi.

Lang thang trên phố một hồi, cũng không muốn trở về Kiều phủ, nàng liền mua một chiếc mặt nạ quỷ đeo vào lại thay nam trang tham gia lễ hội.

Lúc này đã vào giữa trưa, trên đường náo nhiệt, pháo hoa nổ rất rộn ràng. Kiều Vân Hy nhìn phía sau liền thấy một đám thanh niên trai tráng kéo thành đoàn đi lại. Người đi đầu mặc quan phục, có lẽ là một chức quan nhỏ nào đó trong kinh thành, những người phía sau khí chất kém hơn, nàng vừa nhìn liền biết bọn họ quan hệ chủ tớ, không biết là đi cướp cô nương nhà nào. Kiều Vân Hy trong lòng hiếu kì liền chạy lại, hữu hòa chào hỏi:

” Mấy vị huynh đài này, đi đâu thế?” Hỏi xong mới phát hiện câu hỏi quá ngốc nghếch. Quả nhiên ngốc nghếch thật. Vị công tử đi đầu tùy tiện ” Ừ” một tiếng, mấy người sau có vẻ gần gũi hơn, tốt bụng đáp lại:

” Tất nhiên là đi cướp tân nương rồi.”

Kiều Vân Hy ra bộ ái ngại:

” Thì ra thế, ta là người mới tới, có điều không biết.”

” Ô...đã vậy người có muốn đi cùng chúng ta không? Đi xem một chút.”

Nàng rõ ràng là đang có ý đó, nhưng cũng không vội gật đầu, ánh mắt khẽ liếc sang vị công tử kia, thấy y không có biểu cảm gì mới chấp thuận:

” Được thế thì tốt, vừa vặn ta muốn tập làm quen với nơi này.”

Bọn họ tiếp tục đi, Kiều Vân Hy lấy tay khẽ thọt người đi bên cạnh hỏi:

” Huynh đệ, huynh ưng được cô nương nhà nào?”

Người kia nghe nàng hỏi cười khà khà:

” Công tử, hôm nay bọn ta là đi giúp công tử nhà ta cưới đại tẩu.”

” Ô, tiểu thư nhà ai vậy?”

Người kia ra chiều bí mật:

” Lát nữa người sẽ biết, có đích thực là một thiên kim cực kỳ xinh đẹp. Ha ha.”

Hai người đang nói chuyện liền thấy náo loạn, một nam nhân bị người ta thả hắc cẩu ra đuổi, chắc chắn là bị người nhà cô nương kia bắt được rồi. Kiều Vân Hy liếc nhìn, nam nhân đó rõ ràng bị cắn tới quần áo rách bươm vẫn kiên cường hò hét, lát sau gia nhân trong nhà vác gậy ra đuổi liền cấp áo chạy đi, nhìn dáng vẻ y cực kỳ buồn cười. Kiều Vân Hy cảm thấy trước kia nàng không được tham gia quả là đáng tiếc.

Đi một đoạn Kiều Vân Hy cảm thấy có gì không đúng, mà không đúng ở đây chính là trước mắt là một phủ đệ cực kỳ quen thuộc, phía trên đề mấy chữ lớn ” Kiều Gia Phủ”. Chẳng lẽ công tử kia muốn cướp nàng?

Đám người quả nhiên dừng lại trước cửa Kiều phủ. Thông thường sẽ lém lút bác thang trộm người, không ngờ mấy người này lại muốn gọi cửa.

Người bên trong vừa mở cửa, vừa vặn thấy Kiều thái phó đi tới, loáng một cái đã đứng trước mặt bọn họ. Kiều Vân Hy vội vàng chui vào sau mấy vị huynh đài kia đứng, đảm bảo cha nàng không nhận ra mới vênh tai nghe xem bọn họ nói cái gì.

Kiều Chu Nhân nhìn người trước mặt không có biểu cảm gì, mà vị kia cũng tuyệt nhiên im lặng, bầu không khí có chút kì quái. Lát sau, vị công tử kia nhượng bộ lên tiếng trước:

” Kiều thái phó, chẳng lẽ không có hảo tình mời bốn vương vào phủ?”

Kiều thái phó lạnh mặt, giọng nói tới luyên qua thời gian vẫn tĩnh lặng như cũ, không hề bị khí thế của người trước mặt áp đảo:

” Nhị vương gia thứ lỗi, phủ đệ hôm nay không tiện, hẹn vương gia hôm khác lại tới.”

Kiều Vân Hy đầu nổ lòng bùng. Nhị vương gia? Nhị vương gia nào? Nàng đúng là bị dọa cho ngu người. Có điều đã là nhị vương gia cha nàng vì sao khớp nể mặt? Lời nói rõ ràng đang đuối khéo y về.

” Bốn vương hôm nay tới muốn gặp nhị tiểu thư, không phải tới tìm thái phó. Ta cũng không cần vào Kiều phủ, nói nàng ra đây là được.”

Kiều thái phó lạnh giọng:

” Nữ nhi sáng sớm đã cùng Tam vương gia dạo hội, tới giờ vẫn chưa về.” Kiều Vân Hy giật giật, nàng theo tên vương gia thối kia đi chơi lúc nào?

Dẫn Khang nghe lời này xong liền cười khẩy:

” Lời thái phó nói ta tin được mấy phần?”

Kiều Chu Nhân chưa kịp nói gì bên trong đã truyền ra giọng nữ thanh mảnh:

” Nhị đệ không tin lời thái phó, lời bổn cung chẳng lẽ cũng không tin?”

Dẫn Khang khẽ cau mày sau đó cúi đầu hành lễ:

” Thỉnh an Hoàng hậu.” Không chỉ có hắn, tất cả những người kia cũng đồng loạt quỳ gối, Kiều Vân Hy thấy thế cũng vội vàng làm theo.

Cách Kiều phủ đã xa mấy chục mét, Kiều Vân Hy mới quay sang người lúc nãy hỏi nhỏ, rõ ràng đã lém lút thêm mấy phần:

” Nhị vương gia thực muốn cướp Kiều nhị tiểu thư? Ta nghe nói nàng sắp thành thân với Tam vương gia, chẳng lẽ...?”

Người lúc nãy liếc một lượt, vì bọn họ đang đi cuối hàng nên không ai để ý, cúi đầu tốt bụng nhắc nhở:

” Chuyện này ta cũng không biết, người cũng không nên tò mò.”

Nàng nghe xong liền hiểu ý, gật đầu một cái đáp ứng.

” Ta biết rồi.”

Tối đến, Kiều Vân Hy xem xong phần cuối lễ hội mới trở về, vừa đi vừa tám chuyện với mấy nam nhân bên cạnh:

” Mấy huynh đài cảm thấy tân nương nào xinh đẹp nhất?”

Người đứng gần nàng nhất trả lời trước tiên:

” Còn không phải Chu tiểu thư của Chu thái thú sao?”

Người bên cạnh không đồng ý:

” Không phải, Chu tiểu thư không sánh được với Dương Hy Chính, tuy gia cảnh bình thường nhưng kỳ thực chính là mỹ nhân. Hôm nay lúc nàng cùng tân lang mặc hỷ phục cưỡi ngựa đi qua, lão nhân thực hận không đạp cho tên nam nhân kia một nhát.”

Mấy người kia nghe y nói liền cười khà khà. Kiều Vân Hy vỗ vai anh ta:

” Huynh đài người giận làm gì? Có bản lĩnh sao không đi cướp người ta về.?”

Người kia chưa kịp trả lời, người bên cạnh chen vào nói:

” Còn không phải hắn để tâm tư ở Kiều phủ sao? Mấy vị tiểu thư kia luận về gì đều kém Kiều nhị tiểu thư một bậc. Tiếc là nàng chạy đi chơi với phu quân tương lai, báo hại hắn lệch hướng. Còn nói cái gì, nhị tiểu thư không thích Tam vương gia, ta thấy chỉ là làm cao một chút.”

Kiều Vân Hy nghe xong sắc mặt đen xì, hận không thể một chương đập chết tên đáng ghét này. Cuối cùng kìm nén được nặn ra mấy tiếng “ha ha” sau đó cáo từ đi trước.

Lúc Kiều Vân Hy về đến trong phủ đã tối gần hết, chỉ còn đèn trong khuê phòng nàng, đoán chừng là tiểu Như thấp.

Tiểu Như nghe tiếng động vội vàng mở cửa. Kiều Vân Hy bước vào, vắt chiếc mặt nạ ra liền nhảy lên giường, vừa định nhắm mắt đã bị tiểu Như lay dậy:

” Tiểu thư, tiểu thư đi thay y phục đã.”

Kiều Vân Hy vặn vẹo một hồi mới miễn cưỡng đứng dậy, y phục đã cầm trên tay lại đột nhiên nhớ ra một chuyện liền quay lại hỏi:

” Tiểu Như, hôm nay Hoàng hậu giá lâm? Khanh ca ca có tới không?”

Tiểu Như gãi gãi đầu:

” Tiểu thư cũng biết?... Thực ra đó là Quách Thiên cô nương, tỷ muội sinh đôi của hoàng hậu...chuyện này đại nhân dặn tuyệt đối không được tiết lộ.”

Kiều Vân Hy ” Á ” một tiếng định nói gì lại thôi, cầm y phục mang đi.

Loáng một cái đã tới ngày cử hành hôn lễ. Khắp kinh thành đều tới xem, Kiêu phủ tràn ngập một màu đỏ rực mà Kiêu Vân Hy bắt quá từ đầu tới cuối đều đội khăn che mặt, hơn nữa còn ngủ gật hoàn toàn không để ý gì.

Từ bên trong kiệu hoa nàng loáng thoáng nghe được Kiêu Tố Nhan yêu thương dặn dò:

” Hy Hy, muội sau này nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, cũng không nên bướng bỉnh... quá...” đoán chừng tỷ ấy lại khóc không nói tiếp được, nàng nghe tiếng trầm trầm của tỷ phu cũng yên tâm không thò đầu ra, chỉ khẽ ” Vâng ” một tiếng. Cuối cùng vì hôm qua thức khuya quá sau đó liền tựa vào một bên ngủ hẳn, cũng không biết cha có nói gì không. Có điều, hình như có ai đó thở dài nói xin lỗi nàng. Phụ thân?

5. Chương 4

Kiều Vân Hy đang ngủ lại vì tiếng kèn trống quá linh đình mà bị đánh thức, ngáp một cái, dùng tay vén rèm lên xem, khăn đội đầu cũng không biết bị nàng vứt đi đằng nào rồi.

Mấy gia nô theo lời Tam vương gia đem ngân lượng đi phân phát cho những người xung quanh. Mọi người cũng vì thế mà tập trung rất đông đủ. Kiêu Vân Hy bấu mỗi một cái hạ rèm xuống:

” Lấy tiền đè người.”

Nàng nhàm chán che miệng ngáp một cái, bên ngoài truyền tới vài giọng nói không biết của ai

” Kiêu tiểu thư cuối cùng cũng bị đưa đi rồi,...ôi..ôi...tim lão nhân chết mất.”

Nàng nghe xong đột nhiên phì cười. Người này lá gan không nhỏ, trước mặt Tam vương gia cũng dũng cảm nói ra.

Ngạo Trác Lăng mặc đồ tân lang đi phía trước, thi thoảng hơi nghiêng người liếc về sau một cái, trong lòng càng lúc càng thấy thú vị. Nha đầu kia còn không biết hẳn là ai, tùy tiện leo lên kiệu hoa như vậy quả là rất ngậy ngô. Mà Kiêu Vân Hy hiển nhiên không biết hẳn có suy này, bằng không nàng nhất định cong môi mắng hẳn một trận. Vương gia thôi!

Sở Tư Thanh ngậy người đứng một chỗ, gia nô gọi một hồi vẫn không thấy y trả lời cảm thấy vô cùng khổ sở. Kiệu hoa đã sắp về tới y lại bày ra cái bộ mặt này là lý gì? Nô tài kia hiển nhiên không biết trong đầu Sở Tư Thanh là một cảnh tượng hoàn toàn tràn ngập ái muội. Dung nhan nữ nhân ấy y chỉ nhớ qua loa nhưng cảm xúc rất mãnh liệt. Có điều khi y tỉnh lại nàng đã biến mất hại y mấy ngày nay đều bị nhấn chìm trong thần thờ như vậy.

Mất một quãng thời gian bên ngoài đã rộn tiếng chiêng trống, một đoàn người mặc hỷ phục theo sau Ngạo Trác Lăng tiến vào. Sở Tư Thanh bấy giờ mới bị kéo về thực tại, điều chỉnh lại cảm xúc mới đi tới, khoe miệng cười cười:

” Vương gia, chúc mừng ngài, đại hỷ!”

Ngạo Trác Lăng không thèm liếc y một cái, thông thả nhảy xuống ngựa, đi về phía kiệu hoa.

Kiều Vân Hy ở bên trong vờn vai một cái, vội vàng tìm khăn trùm đầu, vừa vặn Ngạo Trác Lăng vén rèm lên, nàng liền thuận thể đưa tay nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng bước ra, có điều trong lòng không khỏi hò hét, hận không thể ngay lập tức kết thúc việc phiền phức này.

Bên trong chính đường có treo một chữ HỖ lớn, Ngạo Trác Lăng dẫn nàng xuyên qua đám đông tiến vào.

Khanh Nhạ ngồi một bên ghé thong thả uống trà, lại quay sang Kiêu thái phó nói:

” Đến rồi.”

Kiều thái phó cũng vừa vặn quay ra, gật đầu một cái.

Kiều Vân Hy đứng bên cạnh Tam vương gia không hiểu sao cảm thấy một loại bất an, mà bất quá làm nàng không yên chính là loại cảm xúc hơi quen thuộc.

Thời điểm nàng bị giật giạt vải lụa đỏ trên tay mới kéo hồn về thực tại. Người bên cạnh hơi ái ngại đọc lại một lần nữa:

” Nhất bách thiên địa.”

Kiều Vân Hy bấy giờ mới phát hiện bản thân mất tập trung liền nhanh chóng xoay người cùng vương gia thối hành lễ.

” Nhị bách cao đường.”

” Phu thê giao bách.” Hai người cúi đầu vào nhau, nàng cố tình xích gần một chút đem mũi giày đè lên chân người đối diện, dùng sức nhấn.

Ngạo Trác Lăng khước miệng giật giật, rất nhanh sau đó lại tươi cười, hoàn toàn không có biểu hiện gì bất thường.

Sự việc sau đó cũng chẳng có gì đặc biệt. Chính là Khanh Nhạ sẽ chúc phúc bọn họ mấy câu, còn nói cái gì mà mong họ sớm sinh quý tử. Kiêu thái phó cũng không chịu yên, kẻ tung người hứng, ép tới nàng bĩu môi khinh bỉ. Vương gia thối đừng mong đụng được vào một cọng lông của bốn tiểu thư! Sau đó sẽ là nàng ngoan ngoãn trở về phòng đợi tân hôn.

Sở Tư Thanh bình thường những dịp thế này sẽ không bỏ lỡ cơ hội bày trò, lúc này lại không thấy đâu hết, mà trong bọn họ ngoại trừ Ngạo Trác Lăng thản nhiên nhận rượu chúc, còn lại ai cũng khó hiểu, một vài người còn nghĩ y bị bắt cóc. Sau cùng vẫn thấy suy luận y nhân cơ hội chạy tới thanh lâu có khả năng hơn rất nhiều.

Kiều Vân Hy tựa người vào cạnh giường đang muốn lim dim ngủ Tiểu Như lại khê đẩy cửa đi vào, vừa thấy nàng liền cười dịu dàng:

” Tiểu thư, tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp nha.”, tiểu Như nói xong liền xán lại gần.

Nàng nghe xong không buồn nhúc nhích, tùy tiện mở miệng:

” Ý em là thường ngày ta rất xấu?”

Tiểu Như vội vàng xua tay:

” Em không có ý đấy.” Lại nhớ ra việc chính Liền nói:

” Đại tiểu thư kêu em qua nói chuyện với tiêu thư cho đỡ buồn, lát đại tiểu thư sẽ qua.”

Kiều Vân Hy lúc này đã ngồi dậy, đưa tay muốn vớt tám trùm đầu ra lại bị tiểu Như ngăn lại, bực bội nói:

” Tỷ ấy đâu rồi? Không phải đang ở cùng tỷ phu chứ? Hứ!”

Tiểu Như méo mặt, trong lòng thầm nghĩ hai người họ ở với nhau tiểu thư cũng cần phải buồn bực, không phải...

” Không phải tiểu thư cũng muốn lập tức gặp vương gia đấy chứ?” Lời vừa nói xong liền bị Kiêu Vân Hy đá bay ra cửa, hai tay ôm hông bò dậy, mếu mớ:

” Em chỉ là đùa một chút thôi mà”

Nàng khuôn nói năng gì ” Hừ” một tiếng, tiểu Như bèn xán tới nịnh nọt:

” Tiểu thư, tiểu thư làm tân nương xinh đẹp như vậy, không nên tức giận nha...Hơn nữa, tam vương gia nhất định sẽ cho tiểu thư một bất ngờ thú vị!” Bất ngờ thú vị a, tiểu Như hận không thể nói ngay cho nàng biết, dù sao tam vương gia đã dặn dò rồi. Có điều nàng quả thực rất hiếu kì muốn biết khuôn mặt tiểu thư khi ấy sẽ thế nào nha.

Hai người đang nói chuyện Kiều Tố Nhan đi tới, từ bên ngoài gọi một tiếng” Hy Hy”, nàng ở bên trong không mấy may phản ứng, tiểu Như đành chạy ra mở cửa.

” Đại tiểu thư.”

Kiều Tố Nhan gật đầu một cái nhanh chóng bước vào. Kiều Vân Hy nhìn thấy nàng liền quay mặt đi,

” Không phải tỷ đang ở chỗ tỷ phụ sao? Chạy tới đây làm gì?”

Kiều Tố Nhan quay sang tiểu Như, tiểu Như cũng bắt lực lắc đầu. Kiều Tố Nhan không chấp nhất, cười dịu dàng:

” Hy Hy hôm nay thật xinh đẹp nha.”

Kiều Vân Hy một mực không phản ứng, trong lòng thầm khinh bỉ: thứ văn cũ rích, không thể đổi câu nào mới mẻ hơn được sao? Vừa nghĩ thế lại nghe Kiều Tố Nhan nói tiếp:

” Ta nói cho muội biết, tam vương gia nhà muội rất tuần tú nha, Công Nghi nhà tỷ còn kém một bậc.”

Kiều Vân Hy nghe xong hừ lạnh, nghĩ ra gì đó liền cong môi:

” Tỷ còn nói muội nhất định sẽ đi mách tỷ phụ, tỷ chê bai huynh ấy!”

Kiều Tố Nhan thấy nàng không giận nữa, tiếp tục cùng nàng đùa giỡn thay đổi không khí:

” Ai nha, Hy Hy, muội vạn lần đừng nên nói với Công Nghi, thực ra, trái tim huynh ấy rất mong manh dễ vỡ.”, nói xong bày ra bộ mặt thành khẩn, tiếc là nàng không thấy được. Có điều không thấy vẫn nghe, nghe xong liền ôm bụng cười.

Ba người bên trong mãi nói chuyện, cứ nhiên không phát hiện trong phòng còn có một người, y nghe Kiều Tố Nhan nói xong hận không thể đập phăng cánh cửa tử bay ra mà cười cho thoải mái, lại đột nhiên rất hiếu kì muốn chứng kiến khuôn mặt Trang Công Nghi đen thành đất xoong. Càng nghĩ càng buồn cười, cuối cùng y nhin tới nội thương nghiêm trọng, thiếu chút nữa là ói máu.

Qua một lúc lâu, đoán chừng tân lang sắp tới Kiều Tố Nhan và tiểu Như kéo nhau rời đi, để lại Kiều Vân Hy ở trong phòng cùng một con chuột đang nấp trong bóng tối. “Chuột” kêu “chít chít”, Kiều Vân Hy hận không thể bắt nó làm gối.” Con chuột” cảm nhận được sát khí quẩn nhiên không dám lấy chân đá cánh tử nữa, ngoan ngoãn đứng làm mồi cho mấy em muỗi.

Nửa tiếng sau, Kiều Vân Hy vẫn chưa ngủ, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân. Vương gia thối quả nhiên đã tới.

Ngạo Trác Lăng đẩy cửa bước vào, mắt liếc nhìn tân nương vận y phục đồ chơi khoe miệng cong lên cười, từ từ tiến lại. Mà nàng không hiểu sao lúc này đột nhiên có chút căng thẳng.

Thời điểm khăn trùm được vén lên, khuôn mặt nam nhân gần ngay trước mặt. Kiều Vân Hy sững người, đầu óc nổ bùng bùng. Ngạo mặt dày? Là Ngạo mặt dày!?

“A, sao ngươi lại ở đây?”, Kiều Vân Hy hoảng hốt, tựa như giữa phố gặp một kẻ khóa thân tung tăng chạy nhảy.

Ngạo Trác Lăng một thân hỷ bào đồ chơi tựa lưng vào cạnh giường, giọng nói thản nhiên:

” Nàng nói xem đêm động phòng của ta, vì sao ta lại không thể ở đây?”

Kiều Vân Hy vỡ lẽ, thì ra đây là bắt nạt nha đầu tiểu Như nói. Ngạo Trác Lăng trong lòng nàng lại tiến thêm một bậc, từ thiếu gia ăn chơi trác táng trở thành tên biến thái bỉ ổi, chỉ vì mấy lần bị nàng trêu chọc liền muốn mang đời nàng ra trả đũa. Có điều Kiều Vân Hy là ai? Nhị tiểu thư Kiều gia không tính làm gì, nàng đây chính là nữ nhân hào khí đầy người, tuyệt đối không dễ bị khinh dễ.

Ngạo Trác Lăng nét mặt thú vị nhìn Kiều Vân Hy, lát sau môi mỏng từ từ cong lên, quả nhiên nghe thấy tiếng nói phóng khoáng đậm mùi châm chọc:

” Đêm xuân đáng ngàn vàng, tiểu nam nhân, mau qua đây, bốn tiểu thư sủng người.”

Ngạo Trác Lăng ngay từ đầu đã đoán được con thú nhỏ sẽ không để hắn thoải mái, có điều hắn nhìn nàng hai lần rồi, lần này sẽ để nàng ném mùi vị.

Ngạo Trác Lăng vỗ vỗ tay, từ sau bức rèm một bóng hình cao mảnh đi ra, vừa nhìn thấy hắn liền uỷ khuất:

” Vương gia, ghét thật đấy, để người ta đợi mãi.” Vừa nói tay lại vừa đẩy đẩy lên ngực Ngạo Trác Lăng. Mà Ngạo Trác Lăng lúc này liền cứng chiều nắm tay y, dỗ dành:

” A Thanh, người chịu thiệt rồi.”

” Cũng biết người ta chịu thiệt cơ đấy.” Người kia tiếp tục làm nũng, Ngạo Trác Lăng không đành lòng kéo y lại gần, tay vuốt má y:

” Được rồi, đừng giận sau này ta sẽ đối xử với người thật tốt.”

A Thanh đỏ mặt, vui xuống vai áo hắn.

Kiều Vân Hy nhìn một màn này đầu nổ bùng bùng. Có phải không vậy? A Thanh kia rõ ràng là một nam nhân. Kiếp trước nàng dốt cuộc ăn ở thế nào kiếp này lại gả cho một tên đoạn tụ?

Ngạo Trác Lăng ôm eo A Thanh đứng dậy, lại nói với nàng:

” Đêm xuân đáng ngàn vàng, nàng cứ từ từ hưởng thụ, chúng ta đi ngủ trước.”

Đầu Kiều Vân Hy chảy đầy vạch đen sì,

” Hưởng thụ cái đầu người, cả nhà người đi hưởng thụ đi!”

Ngạo Trác Lăng trên miệng xuất hiện nét cười lại như lan rộng tới mang tai, mà A Thanh bên cạnh hắn buồn nôn không thôi, thật muốn nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh cầu huyết này.

Nửa đêm canh ba, Ngạo Trác Lăng đang ngủ cửa bỗng bị giật phăng ra, Kiều Vân Hy hùng dũng đứng chắn ánh trăng, liếc nhìn vào giường thấy phu quân bên cạnh còn có một người đang ngủ, chồm chắn kín mít. Không phải bọn họ đang làm chuyện đó chứ? Không đúng. Không lẽ Ngạo Trác Lăng mặc cả quần áo...? Mặc kệ nàng đến đây chỉ có một mục tiêu. Chính là tuyên chiến.

” Ngạo Trác Lăng, chàng là phu quân ta, ngoại trừ là ta, không thể lên giường với ai hết!”

Gương mặt Ngạo Trác Lăng trong bóng tối không nhìn rõ biểu tình, chỉ loáng thoáng thấy hai vai rung lên. Thỏ con, nàng nghĩ mình là mãnh hổ, kì thực chỉ là một con thỏ lông mềm, xem ta làm thế nào mới trị được nàng. Sói già từ trong bóng tối lộ ra răng nanh lớn, chờ đợi thịt con thỏ non thơm ngon đang tự dâng lên miệng hắn.

~

~Đoạn cuối nghe gian không chịu được, có điều con sói này rất sảo quyệt, sói sẽ chơi đùa cho thỏ con mỗi nhừ sau đó mới làm thịt, tuyệt đối không ăn ngay...Có lẽ là vậy

6. Chương 5

Gương mặt nam nhân trong bóng đêm hiện ra thập phần ma mị. Kì thực Ngạo Trác Lăng chưa hề đi ngủ, bất quá hắn giả vờ đi ngủ. Căn bản nam nhân nào đêm tân hôn có thể ôm gối ngủ an lành? Mà hắn, xưa nay đều để nữ nhân ngưỡng mộ, hoàn toàn không cam lòng bị một nha đầu bỏ ngoài tầm mắt. Cũng là lao tâm khổ tứ mới nghĩ ra biệt pháp chinh nàng. Hiện tại Kiều nhị tiểu thư chính là thuận lợi lọt lưới.

Kiều Vân Hy đứng ở cửa chắn ánh trăng, tay không kìm nổi đưa tay lên che miệng ngáp một cái, lưỡi biếng thức giục:

” Còn chưa đi? Chẳng lẽ là muốn ta tới bế chàng đi?”, nói xong lại ngáp một cái nữa cũng không buồn che miệng.

Ngạo Trác Lăng một bộ khó xử muốn đứng lại không. Biểu cảm như vậy bên trong cũng là trạng thái bất đắc dĩ. Nha đầu này rảnh ra là châm chọc, đem mặt mũi hấn nhấn tâm chà đạp.

”Được, ta đi.”, Lúc lâu sau nam nhân trước mặt mới lên tiếng, Kiều Vân Hy tựa như ngủ được một giấc rồi giật mình tỉnh dậy, nhìn qua hấn rồi khoát tay:

”Đi thôi, ta rất buồn ngủ.” Rất buồn ngủ tức là đang rất muốn đi ngủ, còn tiếp tục đứng nữa sợ rằng nàng sẽ lăn ra đây mất.

Ngạo Trác Lăng lưu luyến rời đi, hai người đi về phía căn phòng có gắn chữ Hỷ to đỏ rực. Mà Nàng lúc này từ trong cơn mơ nhận ra thì ra ngôi miếu nhỏ đó thực sự linh thiêng như vậy, nàng đúng là cầu được ước thấy, Tam vương gia thối quả thật biến thành tên đoạn tụ, có điều nàng còn thảm hại hơn, trở thành thê tử một tên đoạn tụ, thời điểm này còn đang làm chuyện bản thân trước đây chưa từng nghĩ tới là tranh sủng với tên tiểu tam đoạn tụ!

Ngạo Trác Lăng đi sau nàng vài bước, khóe miệng liên tục nhếch lên cười cười, thật lâu sau vẫn không nói gì.

Gió một trận lùa vào lành lạnh, Kiều Vân Hy bắt giắc ôm người, ngẩng mặt lên cửa phòng đã ở trước mặt, giơ tay ra đẩy cửa, bên trong lập tức tràn ra một mùi hương dịu dịu tựa vô tựa hữu, không chú ý sẽ không phát hiện, vừa chú ý liền bị nó hấp dẫn. Tựa như nữ nhân trước mặt. Ngạo Trác Lăng chậm lại, hít một hơi, ngẩng lên đã phát hiện khuôn mặt gần kề hơi cau lại, hết sức không tình nguyện:

”Tam vương gia, lại có vấn đề gì?”

Ngạo Trác Lăng hơi hớ, trong lòng kì thực muốn nói: Ta như vậy còn không phải tại nàng? Tuy nhiên lời phát ra chỉ ”Ừm” một tiếng sau đó bước vào.

Ngạo Trác Lăng liếc một lượt xung quanh căn phòng, lợi dụng ánh đèn mới để ý kĩ nữ nhân trước mặt, nàng ngay cả y phục tân nương cũng chưa thay ra, tùy tiện buộc túm lại nhìn có chút buồn cười.

Ngoài trời lạnh cho nên Ngạo Trác Lăng vừa bước vào nàng liền đóng cửa lại, hai tay xoa xoa vào nhau tiến lại gần hấn.

”Cái này,...ta Không quen.” Hấn cố dè giọng xuống, kì thực cũng không biết hấn không quen cái gì.

Nàng nghe vậy liền bĩu môi, tùy ý ngồi xuống đối diện hấn, vấy lụa mỏng vén lên một mảng tuy không quá lộ liễu da thịt lại buông tỏa hương vị cơ thể, có điều nàng không chú ý.

”Ta thì quen chắc. Nhớ không lầm...” Nhớ không lầm hấn trước đây không tới nỗi nào, giờ có biểu hiện như vậy khó tránh nàng cảm thấy kì quái. Nghĩ xong tự nhiên lại không muốn dây dưa với hấn nữa, lười biếng lên tiếng:

”Chàng cứ tùy ý, ta đi ngủ trước”, phát hiện bản thân đã không chống đỡ nổi mới buông một câu rồi thuận thể nhảy lên giường.

Ngạo Trác Lăng cơ miệng giật giật. Không phải nàng gọi hấn tới? Đem tân hôn há lại ngủ dưới đất? Đây là cái lý gì?

Nửa đêm,

Kiều nhị tiểu thư Kiều gia là nàng xưa nay có một tư thế không muốn người ta thấy nhất chính là bộ dạng lúc đi ngủ, chân tay đạp loạn xạ, nhìn từ bên ngoài là đang đánh trận, thực chất trong mắt nàng chính là đang túm cổ một tên nam nhân nào đó ngược cho thê thảm. Vốn dĩ tên nam nhân đó không có mặt mũi, bất quá đêm nay biến thành gương mặt Ngạo Trác Lăng.

Chính bởi nàng tư thế ngủ quá dửng mãnh mới khiến ai đó bị đá văng xuống đất không thương tiếc. Có điều không thể trách nàng, là hấn tự treo lên.

Ngạo Trác Lăng xốc lại áo đứng dậy, nhìn khuôn mặt thỏa mãn của nàng nhin không được muốn cắn một cái. Nữ nhân đáng ghét, hấn từ khi sinh ra cũng chưa từng bị ai khi dễ như vậy. Có điều quân tử và nguyệt quân tử rõ ràng khác biệt, chính bởi là quân tử cho nên động phòng đành hoãn lại, nghĩ tới đây hấn liền

véo nàng một cái, miệng thăm mắng: Quân tử cái dăm, quân tử với nữ nhân này khác nào tự ngược thân? Dem quăng ” quân tử” cho hắc khuyển xơi đi!

Vừa sáng ra, Ngạo Trác Lăng cố tình thức dậy muộn, tư thế nghiêng người, hơi ngửa ra phía sau có chút mê hồn. Nàng khẽ ” Ừm” một tiếng không biết có nên đánh thức hay không. Bất quá chính là nàng chưa từng có kinh nghiệm.

Nam nhân trước mặt đột nhiên hơi ngo ngoậy hại nàng giật bản mình, thiếu chút nữa nhảy lên giường ôm chần vờ đi ngủ. Căn bản chính là do nàng nhìn gay gắt quá khiến hắn cảm giác nóng bừng không nhịn được đổi tư thế cho dễ chịu, đồng thời cũng tránh nàng nhìn thấy đôi mày rậm nhíu lại giật giật. Hắn đang nén cười.

Đang vào đông, trời không tuyết, gió lạnh thổi bên ngoài nghe tê tê, đột nhiên cánh cửa sổ bị bật ra, một luồng trắng toát nhân cơ hội chui vào làm nàng tỉnh hẳn, suy nghĩ cũng dần trở về quỹ đạo. Quả nhiên chân phải khẽ nâng lên, trong lòng thăm mắng: vương gia thôi, ta ngược ngươi tới chết!

Tuy nhiên, ông trời bị đáng về nguy quân tử mê hoặc, nàng vừa muốn đánh liền ra tay bảo vệ.

Bên ngoài truyền tới tiếng đập cửa, nàng cau mày, thật lâu mới thấy người kia lên tiếng, có chút thăm dò:

” Vương gia, ngài dậy chưa? ”, người kia hiển nhiên là tiểu nam nam A Thanh.

Ngạo Trác Lăng không lên tiếng. Đúng hơn là không thể lên tiếng. Vừa mở mắt đã bị nàng đè lại kìm giọng ra lệnh:

” Chàng biến lên giường cho ta!”, tốt nhất là đi nhanh một chút không được liền nói nàng một cước đá hắn bay lên.

A Thanh bên ngoài tiếp tục gọi:

” Vương gia....”

An bài xong nàng lập tức cởi áo ngoài. Lạnh muốn chết!

Ngạo Trác Lăng đang nhiên thấy y phục nàng rơi xuống, một da thịt trắng mịn màng lọt vào mắt, thiếu chút nữa làm hắn thổ huyết, xong nghĩ tới nàng sắp làm gì từ trên giường vội vàng phi xuống. Hắn sao lại không hiểu Sở Tư Thanh là loại người gì, há có thể để hắn trước mặt mình chiếm tiện nghi của nàng? Muốn để Sở Tư Thanh nghĩ bọn họ vừa ân ái? Nàng nào có biết tên sắc lang ấy căn bản không quan tâm việc này, y là quan tâm đáng về nàng vì sao hấp dẫn như vậy.

Kiều Vân Hy cau mày lần nữa, tên này sao dám không nghe lời? Chẳng lẽ sợ nàng sẽ làm tổn thương tiểu nhân tình của hắn? Nghĩ tới đây trong người chảy đầy hơi lạnh.

Ngạo Trác Lăng làm ra vẻ điềm tĩnh nhấc áo lên khoác lại cho nàng sau đó cố thật nhanh đi ra cửa, nàng chưa kịp làm gì, Sở Tư Thanh vốn đang ở bên ngoài đã chạy tới trước mặt, hai mắt long lanh nhìn phu quân nàng. Hồng rồi, bọn họ ngày càng tự do tự tại, không coi nàng ra cái gì hết...

” Vương gia...sáng ta dậy không thấy ngài...”, sự thật là sáng sớm y chạy tới tam vương gia đã chơi trò phòng không giường trống liền khinh bỉ, nhanh như vậy đã bị nàng thu phục?

Ngạo Trác Lăng ho nhẹ, tay run run đặt lên mặt Sở Tư Thanh, áy náy:

” A Thanh, ngươi hãy thông cảm cho ta.” Nói xong thật muốn ói ra tất cả.

Sở Tư Thanh trong bụng đang không ngừng phỉ nhổ, rốt cuộc y ăn nhằm cái gì mới chui đầu vào cái hoàn cảnh cầu huyết này.

Còn chưa nghe A Thanh nói gì sau lưng Ngạo Trác Lăng đã truyền tới một mảng ấm áp, có thứ gì có mềm mềm áp vào lưng hắn. Cơ thể nàng quả nhiên rất tuyệt, đường cong cực kỳ hoàn hảo, hắn từng gặp qua bao nhiêu nữ nhân cũng không ai có được khí chất này.

Kiều Vân Hy hơi đỏ mặt, tay vòng trước ngực hắn ôm chặt hơn, còn không yên phận, cố ý trêu chọc:

” Tướng công, ta lạnh, ôm chàng thế này có được không?”

Sở Tư Thanh nhìn mặt Ngạo Trác Lăng lúc này cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, hẳn không ngờ cũng có lúc tự mình hại mình, cũng đáng đời trước đây luôn tranh chấp nữ nhân y vừa mắt. Nghĩ thế ghê rợn bỗng biến thành hứng thú, Sở Tư Thanh cúi người ngả xuống vai Ngạo Trác Lăng yếu đuối:

” Vương gia, ta cũng lạnh, chàng ôm ta được không?”

Ngạo Trác Lăng bị kẹt ở giữa. Cái gì mà đang chinh nàng? Hẳn rõ ràng đang bị hai người bọn họ chinh.

Nha hoàn dọn thức ăn lên, mặt tuy cúi gằm mắt lại len lén ngược lên nhìn ba người. Nàng cảm thấy tam vương gia quá siêu phàm, khẩu vị siêu tốt, nam nữ đều không thành vấn đề.

Ặc, nam nữ đều không thành vấn đề?

Ngoài mấy người nhà bếp còn có một tiểu nha hoàng rất trẻ, nhìn chắc tầm khoảng 13, 14 mà nha hoàng này bất quá không để ý trên dưới nhìn nàng chằm chằm. Rốt cuộc nàng ta cũng không hiểu được là Cung y biến thành Kiều nhị tiểu thư hay Kiều nhị tiểu thư biến thành Cung y? Nha đầu này chính là người đã mở cửa cho nàng với Chu Di Cầm, trí nhớ quả thật là tốt quá đi.

Kiều Vân Hy phát giác ánh mắt nàng ta quyết định vờ như không biết, cúi đầu chuyên chú ăn cơm mà với nàng chuyên chú chính là giành giật đồ ăn với Sở Tư Thanh.

” Trác Lăng, cái kia xa quá, ta không tới, chàng gấp cho ta đi”. Ừm, Ngạo Trác Lăng chắc chắn sẽ gấp cho nàng một miếng.

A Thanh cũng không hề kém cạnh, bỏ đĩa, lắc lắc tay Ngạo Trác Lăng:

” Vương gia, ta muốn ăn món kia.”~ Khụ, y thừa nhận hành động này hơi quá, bất quá không cần bỏ đĩa, trực tiếp chọc bằng đĩa đi.

Nàng liếc mắt, miếng chả trên tay Ngạo Trác Lăng còn chưa kịp rơi xuống bát Sở Tư Thanh đã bị kéo dừng lại trên không trung, nàng nũng nịu:

” Phu quân, em cũng muốn.”

Ngạo Trác Lăng khoe miệng giật giật, cổ mỉm cười:

” Ta gấp cho nàng miếng khác.”

Nàng liền dụi dụi vào tay hắn lắc đầu:

” Em muốn miếng đó!”

Mấy nha hoàn ôm ngực. Bọn họ đang nhìn cái gì thế này? Thật muốn chọc mù mắt người ta mà. Xong lại nhìn tam vương gia nhà mình thông cảm, thăm “an ủi” một câu: vương gia, ngài tự làm tự chịu, chúng nô tỳ khẩu vị không nặng như vậy.

” Vương gia....”, Sở Tư Thanh gọi một tiếng, dang tay kéo cánh tay Ngạo Trác Lăng về trước bát của y bởi một câu:

” Phu nhân, miếng này vương gia gấp cho ta.”

Kiều Vân Hy trong lòng sôi lửa. Đạo lý còn đâu? Vừa nghĩ xong đã nặn ra nụ cười, đĩa trong tay bay về phía Sở Tư Thanh, gõ vào tay hắn:

” Đã gọi ta một tiếng phu nhân còn muốn tranh với ta?”

Sở Tư Thanh bị đánh kêu ” Á” một tiếng liền rút tay lại.

Trong hoàn cảnh này vị vương gia cao ngạo bỗng chốc biến thành kẻ vô hình. Trên đời này nghĩ không ra còn khi nào làm việc ngu ngốc hơn việc này? Đại ngốc.

7. Chương 6

Tam Lăng vương phủ rất rộng, so với Kiều phủ rõ ràng uy nghi, lộng lẫy hơn mấy phần, có điều hồ nước ở khá xa phòng ngủ cho nên buổi tối hương sen nhạt đi rất nhiều, nhưng thay vào đó là một loại hương vị khác tuy rằng không thanh như hương sen nhưng vẫn rất dễ chịu. Theo như người trong phủ nói lại loại hoa tím nhỏ này có tác dụng an thần rất tốt, sau này mất ngủ nàng ra ngoài dạo một chút là được. Kiều Vân Hy suy nghĩ, mấy hôm nay quả thật nàng ngủ không ngon lắm, như vậy loài cây này liền có cơ hội phát huy tác dụng, nghĩ xong liền sai người mắc võng dưới gốc cây, rảnh rồi nàng sẽ ra hóng mát, vừa vận tán cây cũng rất to, vô cùng thuận tiện.

Mấy ngày gần đây Ngạo Trác Lăng ngoại trừ ở cùng nàng sẽ chạy tới chỗ Sở Tư Thanh mà Sở Tư Thanh cũng dính hần không thôi, Kiều Vân Hy không nghĩ ra bọn họ trừ bỏ ân ái còn có thể nói việc gì, bất quá nếu là bình thường nàng sẽ nghĩ nam nhi chí lớn bàn chuyện mẫu quốc có điều hoàn cảnh này thật không bình thường, nàng nếu như suy nghĩ bình thường e rằng không phù hợp cho lắm. Lại nghĩ suy đoán lung tung chi bằng trực tiếp tới xem thử, bọn họ làm chuyện không thuận mắt liền thẳng tay giải quyết.

Ngạo Trác Lăng đang ngồi nghiên cứu một cuốn binh pháp, Sở Tư Thanh ở một bên cũng chăm chú quan sát một thanh bảo kiếm, lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn Ngạo Trác Lăng, tay vẫn lướt trên mặt kiếm:

” Thanh kiếm này xem như là đồ tốt đi, tuy rằng không phải tốt nhất nhưng cho cùng vẫn là tốt.”

Ngạo Trác Lăng hơi nhíu mày, mắt hơi liếc chuôi kiếm, không nhìn tới lưỡi, tùy tiện đáp:

” Người thích cứ lấy.”

Sở Tư Thanh ” Hừ ” một cái khinh bỉ nói:

” Không phải đồ tốt nhất liền quảng cho ta, như vậy ” Ta thấy phu nhân nhà ngài không phải tốt nhất cũng cho ta đi, sau này không cần đóng kịch, đằng nào ngài cũng không muốn nàng...”

Y còn đang muốn nói tiếp đã thấy sắc mặt Ngạo Trác Lăng đen xì, có điều khi hắn cất tiếng ngữ điệu thản nhiên vẫn không thay đổi:

” Người từ đâu nghe được ta không muốn nàng?”

Sở Tư Thanh quảng cây kiếm trong tay sang một bên xán lại gần không khí sắc mùi gian xảo:

” Ô, ô thì ra ta đoán đúng, ngài thật sự động lòng rồi.”

Ngạo Trác Lăng không hề có ý định phản bác.

Hai người còn đang nói chuyện thì Kiều Vân Hy đi tới, không thềm thông báo, trực tiếp đẩy cửa đi vào, vừa hay bắt gặp Sở Tư Thanh điệu đà dựa vào nam nhân đang ngồi đọc sách mà nam nhân kia mày nhíu lại nhìn rất khó coi. Là bị nàng làm phiền liền không thoải mái?

Nha hoàn chứng kiến cảnh này len lén đưa mắt nhìn nàng cực kỳ thông cảm, A Thanh nào đó ngược lại cực kỳ thích thú, coi như không thấy, tay cố tình vuốt tóc người bên cạnh:

” Vương gia, phu nhân tới.”

Ngạo Trác Lăng khước miệng giật giật, tên biến thái này có cần làm tới như vậy không? Có điều hần đàm lao thì phải theo lao đành cùng Sở Tư Thanh diễn nốt một màn này.

Ngạo Trác Lăng hơi nhắc tay Sở Tư Thanh ra sau đó mới ngược mặt lên nhìn Kiều Vân Hy, bình nhiên hỏi:

” Nàng tới có chuyện gì?”

Câu hỏi này thực sự chạm tới cái giới hạn vốn không được lớn lắm của nàng. Kiều Vân Hy tức giận xắn tay áo hàm hập tiến lại. Sở Tư Thanh cùng nha hoàn bị dọa cho sợ bắn người. Ngạo Trác Lăng là bất ngờ nhất, vốn tưởng nàng bất quá sẽ dùng lời lẽ châm chọc, không ngờ chân tay cũng động rồi.

Kiều Vân Hy nhanh chóng di chuyển vị trí, chạy tới túm tai Sở Tư Thanh quảng sang một bên, gần giọng:

” Các người đều không coi phu nhân ta ra cái gì nữa mà, trước mặt ta cũng dám bày trò ân ái? ”

Mấy nha hoàn xung quanh đã run rẩy bầy, gia nô đều lúm lét nhìn nhau nửa lời không dám nói.

Ngạo Trác Lăng bị lôi ra tới cửa còn chưa hoàn hồn đã nghe nàng ban lệnh:

” Người đâu, lôi Sở Tư Thanh ra đánh cho một trận, phạt quỳ không cho ăn cơm!”

Sở Tư Thanh suýt chút cắn vào lưỡi, miệng giật liên hồi, mấy tên nô tài nhìn y ý bảo xin thứ lỗi sau đó lôi ra đánh cho một trận. Tình thế này bọn họ không phải không biết nên nghe ai. Hơn nữa tam vương gia cũng không có phản kháng gì.

Ngạo Trác Lăng bị nàng lôi về phòng, cửa vừa đóng chặt lại liền bị nàng ném lên giường, không đúng là hấn cổ tình ngã lên giường. Nàng còn chưa kịp nói gì hắn đã lên tiếng trước, giọng điệu đắc ý:

” Nàng là đang ghen sao?”

Nàng nghe hắn nói hơi giật mình, sau đó trầm suy nghĩ, rốt cuộc đành chính lại:

” Ghen cái đầu người, bốn phu nhân ngứa mắt có được không?”, nàng là đang chống tay, vênh mặt lên nói.

Ngạo Trác Lăng cong môi cười cười, mày giãn ra rất dài giọng đầy ái muội:

” Ta còn tưởng nàng ghen thật, vốn cảm thấy rất đáng yêu, thì ra không phải.”

Kiều Vân Hy đập tay xuống bàn, hận không thể coi hắn giống như tên tiểu tam kia mang ra đánh một trận. Vừa lúc đó bên ngoài truyền tới tiếng kêu thảm thương của Sở Tư Thanh:

” Á....Vương gia, ngài phải cứu ta...á Á...Ta sắp bị đánh chết rồi...” đánh tới động thai luôn rồi. Câu sau là nghĩ trong bụng, nếu hôm nay y là một nữ nhân nằm đây nhất định sẽ kêu lên câu đó.

Kiều Vân Hy tức giận nhìn Ngạo Trác Lăng sau đó khí chất nữ cường nổi lên kết cục Ngạo Trác Lăng bị lôi ra ngoài, cùng nàng chứng kiến Sở Tư Thanh thê thảm. Kì thực nàng không biết hắn nhìn cảnh này còn cảm thấy rất thú vị lại không hiểu vì sao lọt vào mắt nàng biến thành một bộ bi thương.

Sở Tư Thanh nhìn hai kẻ đầu sỏ cười trên đau khổ của người khác hận không thể cắn nát mặt bọn họ, cuối cùng đành ngậm ngùi nuốt hận vào trong. Quân tử trả thù mười năm không muộn!

Hai hôm sau Sở Tư Thanh vẫn không dậy được, nàng cũng không hiểu vì sao y chưa dậy được, mấy doi kia bất quá chỉ như đuổi muỗi, y nhất thiết phải bị thương nặng như vậy? Tất nhiên không phải.

Lại qua mấy hôm Tiểu Như được đưa tới vương phủ, vốn dĩ định theo nhị tiểu thư luôn ngày đại hỷ của tiểu thư, gia đình lại bất ngờ xảy ra một chút việc đành xin nghỉ một thời gian, tới nay cơ bản đều đã ổn thỏa, vừa trở lại liền nhanh chóng thu dọn hành lý chạy tới đây ngay.

Tiểu Như vừa nhìn thấy Kiều Vân Hy liền chạy tới ôm nàng nước mắt rớt tùm lum:

” Tiểu thư,...hu hu... em nhớ tiểu thư quá.”

Kiều Vân Hy vỗ vỗ vai nàng an ủi:

” Không phải đã gặp rồi sao?”

Tiểu Như gật đầu, ngẩng mặt lên quan sát người trước mặt một lượt lòng đột nhiên đầy thương xót:

” Tiểu thư, bị khi dễ sao? Sắc mặt vì sao kém như vậy?”

Kiều Vân Hy hơi ngậy người, đưa tay sờ mặt mình, hình như hơi gầy thật, nghĩ nghĩ một lát hai mắt dưng dưng liền nói:

” Tiểu Như, ta bị bọn họ khi dễ, là vương gia cùng tiểu tam khi dễ ta...”

Vừa lúc đó mấy nha hoàn nghe nàng nói vậy cùng với Sở Tư Thanh vốn đã đứng này giờ lạnh người. Phu nhân rõ ràng nàng cũng không tầm thường.

Kiều Vân Hy phân phó người làm trong vương phủ sắp xếp cho tiểu Như căn phòng ở cạnh phòng nàng, sai bảo dọn dẹp rất cẩn thận, đồ đạc cũng đặc biệt lựa chọn đồ tốt, còn nhiều hơn các phòng khác. Cái này rõ

ràng là đang thiên vị người làm Kiều phủ. Tiểu Như vì thế cũng cảm thấy cực kỳ ái ngại, đoán đo một hồi mới nói với Kiều Vân Hy:

” Tiểu thư, thực ra...em cũng không cần dùng nhiều đồ như vậy.” Tiểu thư là đang cưng cô tận trời mà, căn phòng ở Kiều gia cũng không được thế này, vừa chạy tới vương phủ liền nhận được đãi ngộ lớn như vậy, sau này hiển nhiên khó tránh người khác bàn tán.

Vốn là tiểu Như nói rất nhỏ, ý là không muốn làm ồn ào Kiều Vân Hy ngược lại vừa nghe xong liền gật đầu, lại ngay lập tức phân phó:

” Tiểu Như nói không dùng hết, như vậy không cần nữa, các người có thể mang những thứ còn lại rời đi.”

Tiểu Như thật khóc không ra nước mắt, không biết phải làm thế nào, rõ ràng những con mắt xung quanh đã biến thành mũi tên sắc nhọn muốn xuyên thủng khắp người cô mà.

” Mọi người, để ta phụ với.”, Tiểu Như cuối cùng đành phải xắn tay áo lên làm, may ra sẽ giảm bớt một chút sát khí.

Kiều Vân Hy chỉ nhìn một lượt không nói gì, suy cho cùng chủ làm tớ không nhất thiết phải chịu chung. Ngạo Trác Lăng và tiểu tam làm nàng không vừa mắt, như vậy cứ để tiểu tam chịu hết là được.

Ách, cái này hình như không được công bằng cho lắm.

Sở Tư Thanh đang nhiên hắc hơi dữ dội, rõ ràng có người đang mắng y mà, nghĩ một lát liền kết luận không biết là ai. Suy cho cùng chính là những người y chọc vào không phải ít, như vậy bị người ta mang ra mắng cũng là bình thường đi, cứ mặc kệ mắng mỗi miệng tự khắc dừng lại.

Tiểu Như cùng mấy nha hoàn dọn dẹp gần xong, thấy các nàng cũng không còn ác cảm với mình như trước nữa mới mạnh dạn hỏi, còn khuyến mãi thêm nụ cười xinh xắn lấy cảm tình:

” Mọi người, Tiểu thư nhà ta, à không, phu nhân làm sao vậy, nhớ không lầm trước đây phu nhân không có loại tính cách này.”

Mấy nha hoàn kia nghe được liền tỏ thái độ thông cảm, một người đứng ra nói:

” Cũng không thể trách phu nhân, nếu là ta đã tức giận tới....chết.”, nói xong ngó nghiêng ra bên ngoài, phát hiện không có ai liền yên tâm.

Tiểu Như nghe nàng ta nói giật mình, gương mặt cũng không che dấu sốt ruột:

” Tiểu thư thật sự bị người ta khi dễ? Là tam vương gia khi dễ người?”, tam vương gia như vậy cũng thật quá đáng rồi.

Tiểu Như không kìm nổi nói lớn một chút, mấy nha hoàn kia cũng giật mình, mãi sau mới có người ngập ngừng nói tiếp:

” Cũng có thể cho là như vậy...có điều chuyện của bề trên không tới lượt chúng ta bàn tán...tới tai vương ra nhất định không phải việc tốt đẹp.” Tất nhiên không phải chuyện tốt đẹp, việc kia như vậy có lẽ nào lại muốn người ngoài lời qua tiếng lại, uy danh hỏi để đâu.

Mấy người khác sau đó cũng không tỏ vẻ gì nữa, trong lòng nhận định bọn họ chưa từng nói qua chuyện này, mà tiểu Như đương nhiên cũng biết ý không hỏi gì nữa.

Những người khác đã rời đi gần hết, trong phòng chỉ còn tiểu Như và một nha hoàn tầm tuổi cô ở lại giúp cô sắp đồ trong tủ ra.

Thực ra đồ đạc của tiểu Như không có bao nhiêu, món đồ có giá trị lại càng ít, bất quá có một chiếc vòng ngọc Kiều Vân Hy tặng lúc mới vào Kiều phủ, một cây trâm ngọc Liễu phu nhân tặng, những thứ còn lại đều là đồ sinh hoạt thường ngày.

Nha hoàn Kính Mạ kia mang mấy bộ đồ của cô bỏ vào tủ tiện miệng nói mấy câu:

” Mấy bộ đồ này kích cỡ không khác của ta là mấy, Tiểu Như này, sau này có đồ đẹp có thể mua chung, đỡ tốn kém.” Vừa nói vừa cười hì hì, nghe không giống thật cũng không hẳn là đùa, cơ bản là tiện miệng.

Tiểu Như nghe xong liền cảm thấy như vậy không phải không tốt cũng vui vẻ gật đầu: " Cũng được.", vừa nói tay vừa mang vòng cùng trâm ngọc bỏ vào hộp cất đi, đồ quý như vậy không phải dịp đặc biệt cũng không dỡ đeo.

Kính Mạ sau khi an bài y phục thật gọn gàng liền quay lại túi đồ xem còn thứ gì cần sắp xếp. Chiếc túi màu hồng đã xẹp đi không ít, Kính Mạ một tay nhấc nó lên, tay còn lại đưa vào bên trong tìm kiếm, lát sau tìm thấy một chiếc hộp gỗ hình vuông chạm khắc khá tinh xảo mà chiếc hộp này cũng chính là một loại gỗ quý. Kính Mạ nâng chiếc hộp lên trước mặt, xoay nó một vòng ngắm nghía mới tò mò lên tiếng, ánh mắt vẫn không rời đi:

" Tiểu Như, đây là cái gì?" Đồ quý như vậy có lẽ là được tặng, Kiều phủ cũng thật ưu đãi quá đi, hèn gì nha đầu này vừa đến phu nhân đã an bài chu đáo như vậy.

Tiểu Như nghe nàng nói liền đi lại, vừa nhìn thấy chiếc hộp gỗ liền nhớ ra, đưa tay lấy chiếc hộp về:

" Vật này có người nhờ chuyển cho phu nhân, ta cũng không biết là gì," mắt từ chiếc hộp di chuyển tới Kính Mạ:

" Cũng may, suýt nữa ta quên mất,", Nhị vương gia đã dặn dò cẩn thận nhất định phải đưa cho tiểu thư, cô làm mất xem như chết chắc.

Kính Mạ lướt liếc nhìn chiếc hộp, lại nhìn tiểu Như:

" Ta còn tưởng của người sau này còn có thể mượn dùng, đồ trong đây nhất định rất tốt..."

Tiểu Như nhìn nàng cười cười sau đó liền chuyển sang bĩu môi trêu chọc:

" Hừ, của ta cũng không cho người mượn.", nói xong liền ôm chiếc hộp chạy đi., Kính Mạ thấy thế liền chạy theo, vừa đi vừa hò:

" Tiểu Như, người mau đứng lại cho ta!"

Tiểu Như không thèm để ý vẫn cong chân chạy, một quãng lại quay lại lè lưỡi trêu chọc người phía sau. Bẩm sinh cô trừ bỏ chạy nhanh liền không còn tài năng gì đặc biệt.

Kính Mạ đuổi tới đứt hơi đành dừng lại ôm bụng thở, Tiểu Như sau đó liền mang hộp gỗ đến cho Kiều Vân Hy.

8. Chương 7

Vừa lúc tiểu Như đi tới liền bắt gặp Ngạo Trác Lăng cũng ở đây, hần ngồi yên lặng uống trà mà Kiều Vân Hy hình như cũng không nguyện ý muốn bắt chuyện. Tiểu Như đoán nửa ngày cuối cùng quyết định mang chiếc hộp gỗ giao cho nàng. Lúc đi qua Ngạo Trác Lăng cô cúi đầu chào hần kết quả hần lại xem như không thấy gì. Tiểu Như trong lòng thầm bĩu:

" Thật không coi ai vào mắt", lại thấy hần cũng không nhất thiết phải coi ai vào mắt.

Kiều Vân Hy cọ cọ tay lên tấm thảm nghịch ngợm gì đó không để ý lắm, lúc ngẩng lên đã thấy tiểu Như trước mặt không tránh khỏi có chút ngạc nhiên, bàn tay đặt trên tấm thảm cũng ngừng lại, cố tình sửa đổi tư thế đúng kiểu một phu nhân danh giá. Tiểu Như thính an một hồi nàng mới đáp lại, lời lẽ không nhiều nhạt gì:

" Có việc gì không?"

Tiểu Như nghe nàng nói hết câu cơ miệng căng ra, tiểu thư giận rồi sao? Có thể nhanh giận như vậy? Cô bắt quá chỉ là nhìn thấy dáng vẻ không được thanh nhã lắm của tiểu thư thôi mà.

Thấy nha đầu trước mặt cứ đứng ngây ra nhìn mình, Kiều Vân Hy ho khan một tiếng, tiểu Như lập tức bị kéo về, từ phía sau lấy ra chiếc hộp gỗ đưa cho Kiều Vân Hy đồng thời trình bày luôn lời nhị vương gia chuyển tới nàng:

” Nhị vương gia nói sinh thần tiểu thư không tới được cho nên bây giờ mới gửi quà tới, còn dặn em nhất định phải giao cho tiểu thư.” Nói xong lại chợt quay sang Ngạo Trác Lăng, có phải cô hoa mắt rồi? Sắc mặt tam vương gia hơi đen thì phải.

Kiều Vân Hy không khách sáo đưa tay đón lấy hộp quà lẩm bẫm:

” Sinh thần ta cũng qua nửa năm rồi, giờ mới tặng? ” Chẳng lẽ là sinh thần sớm? Như vậy đợi sang năm tặng. Lúc nàng ngẩng đầu lên liền phát hiện ánh mắt lăm lét của tiểu Như nhìn Ngạo Trác Lăng bỗng cảm thấy lạ lùng:

” Em sao vậy?”, Ngạo Trác Lăng vừa lúc đó cũng ngẩng đầu lên, tuy nói là ngẩng đầu nhưng kì thực chỉ hơi ngược mắt lên khỏi trang sách một chút vài giây liền cúi xuống không nói năng gì.

Tiểu Như ấp úng một hồi mới trả lời xong:

” Cái đó...nhị Vương gia còn nói ngài đặc biệt tự tay làm nên tiểu thư nhất định phải nhận....tâm...tâm...ý rất lớn...”, Tiểu Như quả thật cảm thấy nói mấy lời này là đang chọc ngứa Ngạo Trác Lăng, người ta quan tâm phu nhân ngài như vậy, trước đây còn nhân hội Trộm Thê muốn cướp phu nhân ngài đi, Tam vương gia há lại không có cảm giác gì?

Kiều Vân Hy cười nhạt một cái nhìn tiểu Như lại nhìn Ngạo Trác Lăng, miệng hơi cong lên:

” Em ấp úng như vậy làm gì? Lo ngại tam vương gia? Nói cho em biết bây giờ lão Nhị gia chạy tới muốn mang ta đi ta còn sợ chàng khuyến mãi thêm xe ngựa.”, sau đó hần nhất định rất thỏa mãn cùng tiểu tam kia ân ân ái ái.

” Ta nói có đúng không?” Câu sau là nói với Ngạo Trác Lăng.

” Có phải đêm qua nàng không thỏa mãn tâm tình mới khó chịu như vậy?”, đợi khi Ngạo Trác Lăng ngẩng cả đầu lên khuôn mặt đã tràn đầy tà mị. Kiêu Vân Hy cảm thấy hần chính là một con yêu tinh xảo trá trước mắt người khác sẽ cùng nàng diễn vở phu thê nồng ái, trước mặt nàng liền biến thành tên đoạn tụ chỉ thích nam không thích nữ.

Tiểu Như đứng ngây ra, một lúc sau máu thông lên não mới hiểu được ” việc thỏa mãn” kia là cái gì liền đỏ mặt cáo từ. Bọn họ đã nói vậy cô còn mặt dày ngồi hóng chuyện? Đợi một trong hai người quay sang hỏi cô như nào mới thỏa mãn chắc là cần lưỡi cho xong.

Tiểu Như đi chưa được mấy bước giọng nói thanh mảnh của Kiêu Vân Hy liền đuổi tới

” Hình như quả thực không vừa ý cho lắm, như vậy đi, tối nay chúng ta làm lại...”,mấy chữ cuối cố ý kéo dài ra nghe rất ái muội. Khuôn mặt tiểu Như càng đỏ dử dội.

Ngạo Trác Lăng khước miệng cười cười, còn đang định nói cái gì đó đã thấy Sở Tư Thanh từ xa đi tới, chưa ngồi xuống đã cất tiếng, tay còn lả lướt đặt lên vai hần:

” Vương gia, tối nay qua chỗ ta đi.”, nói đoạn cổ tình liếc mắt trêu tức Kiêu Vân Hy. Mà Nàng từ trước tới nay không sợ ai bất quá vừa vào Tam Lăng vương phủ này đã cảm thấy Sở Tư Thanh quá khủng khiếp, vừa nhìn thấy liền sụt giảm tinh thần không còn hơi sức mà tức giận đành chơi trò thanh nhã đầu võ miệng với y. Lại nói tới Sở Tư Thanh, y mỗi lần gặp nàng đều cảm thấy rất thú vị, bất quá cũng là do nàng có chút dáng vẻ của một người, người đó ngay cả tên y cũng không biết nhưng đã từng thân mật, chỉ là qua hôm sau người đó đã biến mất không còn dấu vết tựa như đã bốc hơi vậy.

Ngạo Trác Lăng giơ tay ra muốn cầm bàn tay biến thái đang đặt trên vai hần ném ra, chỉ có điều còn chưa làm gì đã bị đối phương nắm lấy. Sở Tư Thanh ngọt giọng nũng nịu:

” Có được không?”, còn không được? Y nhất định muốn chọc cho hần tức chết.

” Khụ...”, hần vừa ho một tiếng còn chưa kịp nói gì trong lòng đã có một khoảng mềm mại, nhìn tới thấy Kiêu Vân Hy đang ngồi trong lòng hần, dùng đầu cọ cọ:

” Phu quân, chàng không phải đáp ứng đêm nay cùng ta sao? Ta đã vì việc đó chuẩn bị rất lâu...” Lúc nhìn tới đôi mắt đã long lanh.

Ngạo Trác Lăng cảm thấy bản thân vô cùng bất lực, ở cùng với hai người này hẳn luôn có cảm giác mình bỗng dưng biến thành con rối tùy bọn họ kéo giật, giật qua giật lại cuối cùng hẳn vẫn là người khổ nhất. Phu nhân ở trong lòng cũng không thể tùy ý động chạm, tên biến thái ở bên cạnh vô cùng buồn nôn vẫn phải kéo vào trong tay.

Quả nhiên Ngạo Trác Lăng chưa kịp nói câu gì Sở Tư Thanh đã xán tới

” Vương gia ngài cũng đáp ứng ta rồi“, hơn nữa ” phu nhân há lại đi tranh với ta thứ không có giá trị? Vương gia....đâu thể làm chuyện đó với nàng...chi bằng...”

Sở Tư Thanh còn muốn nói nữa đã bị Ngạo Trác Lăng đập cho một cước ngã lăn xuống đất. Y mắng hẳn vô giá trị, còn muốn dạy hư phu nhân hẳn?

Sở Tư Thanh đau khổ ôm lưng đứng dậy, ánh mắt thù hận nhìn Ngạo Trác Lăng nhìn tới nỗi khiến hẳn buồn miệng nói một câu thương xót:

” A Thanh, ngài còn ngã được? Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Kiều Vân Hy cùng Sở Tư Thanh căng mặt. Nàng tự động tụt ra khỏi người Ngạo Trác Lăng, nàng cảm thấy con người này quá nham hiểm, nàng có phải hay không nên tránh xa một chút, mất công làm hẳn tức giận hậu quả sợ rằng còn kinh hoàng hơn tiểu tam kia vạn lần, nghĩ đoạn lại quay sang Sở Tư Thanh thương hại, tối nay rất có thể y sẽ bị hành hạ tới chết.

” Cái đó...hai người cứ từ từ nói chuyện ta đi trước.” Đợi hai người kia phản ứng Kiều tiểu thư đã chạy xa tới chỗ nào rồi.

Kiều Vân Hy vừa đi khỏi Sở Tư Thanh liền ” bị hành hạ tới chết”, thân thủ của y không bằng Ngạo Trác Lăng, bị hẳn đánh chết cũng không khó hiểu.

Sở Tư Thanh bị đánh tới tím mặt, hủy hoại dung nhan một bộ uỷ khát ngồi ôm gối khóc, bất quá y là kẻ, vừa kêu vừa mắng tên vương gia đáng chết, gia nô trong vương phủ lại được phen trấn động, không nghĩ vương gia nhà bọn họ dữ dội như vậy, có điều rõ ràng là bạo lực lọt vào mắt mây nha hoàn liền biến thành vô cùng mạnh mẽ, rất có khí chất nam nhi, Sở Tư Thanh hiển nhiên trở thành đệm lót bị vùi dập không thương tiếc.

Buổi tối, Kiều Vân Hy cùng tiểu Như ngồi tán gẫu lại nhìn thấy Kính Mạ liền gọi nàng ta tới nhập cuộc.

” Kính Mạ, người mau qua đây”, Tiểu Như hơi nhướn người lên vẫy vẫy, nha đầu kia nghe xong liền chạy tới. Kiều Vân Hy cảm thấy nha đầu này cũng rất hoạt bát thân thiện cho nên cảm tình không ít, vừa thấy nàng ta đến liền tươi cười:

” Đúng lúc ta với tiểu Như đang bàn chuyện đại sự, em đến rất đúng lúc.”

Kính Mạ nghe nàng nói liền ngây ra:

” Việc đại sự?”

” Việc đại sự là...người nói xem nam nhân thế nào có thể cưới về nhà?”

Kính Mạ bị sặc, cái này từ khi nào trở việc đại sự rồi?

” Phải đấy, nói ta nghe xem em muốn có phu quân thế nào?”, Kiều Vân Hy lấy chân đá đá trên không trung, ngồi trên vòng đu xoay lại đẩy nhẹ một cái, chiếc vòng đu chở hai người vì thế rất nhanh liền phải đẩy thêm lần nữa.

Tiểu Như tay cua qua cua lại bắt côn trùng, nghe Kiều Vân Hy nói vậy liền phụ họa theo:

” Nói nghe đi, ta trước đây có quen biết một tên nam nhân rất được, vui vẻ sẽ làm mối cho người...á, con này nhỏ quá, em bóp chết rồi...”, Tiểu Như vừa nói vừa xòe bàn tay ra trước mặt Kiều Vân Hy, ánh trắng nhè nhẹ nhìn không rõ nhưng chắc chắn một điều sinh linh nhỏ bé này đã bỏ mạng.

Kính Mạ tùy tiện ngồi xuống một chỗ bên cạnh, bĩu môi nói:

” Nam nhân tốt còn tới lượt làm mối cho ta, người lại chẳng lừa hẳn về nhà?”

Tiểu Như ” Hừ” nhẹ, hai lỗ mũi nhỏ phập phồng, mắt mở to dồn mảy và mi dính vào nhau, đưa mặt tới gần sát Kính Mạ

” Người nhớ nhá, sau đừng nói ta không nghĩ tới người!”, nói xong liền quay mặt đi.

Kính Mạ chun mặt, lè lưỡi trêu chọc lát sau mới trả lời câu hỏi của Kiều Vân Hy, bộ dáng mơ mộng, tâm hồn thiếu nữ không biết trôi lạc về phương trời nào rồi.

” Tiêu chuẩn của em rất thấp, nam nhân đó chỉ cần ừa nhìn một chút, có thể không làm quan nhưng phải có tiền, không cần quá tài giỏi nhưng không được để người ta khi dễ, nhà ít nhất có hai huynh đệ, em không muốn sau này cưới về mọi việc đều tự tay gánh vác nên chia cho đệ muội một nửa, hơn nữa mẫu thân không được quá khắt khe em sẽ có cảm giác như vào cung hầu thái hậu...rất căng thẳng...”

Kiều Vân Hy nghe xong gật đầu:

” Ừm, tiêu chuẩn của em thực rất thấp, ” nói đoạn liền quay sang tiểu Như,

” Đang Dụ không phải đều đạt mấy tiêu chuẩn đó sao? Hơn nữa còn vượt qua mấy phần, đáng vẻ chính là quá tuần tú đi, tiền bạc huynh ấy không biết tiêu bao giờ mới hết?”

Tiểu Như quay sang Kính Mạ hất mặt, có điều lời nói là đang nói với Kiều Vân Hy:

” Tuần mĩ như vậy tiêu chuẩn cũng không phải thấp!”

Kính Mạ khoe miệng giật giật, mãi lâu sau mới lên tiếng, giọng đầy tiếc nuối:

” Thật có người như vậy sao?...Có thật sao?”

Kiều Vân Hy ôm bụng cười, Tiểu Như bĩu môi:

” Có hay không cũng không về cửa nhà người, hừ, trêu tức bổn cô nương nữa đi.” Có trời mới biết Kính Mạ đáng thương lòng dạ đang kêu gào thế nào.

” Tiểu Như, thế này đi, người thích nam nhân thế nào? Ta làm mối cho người xem như bù đắp.” Kính Mạ vừa nói tay vừa đưa sang chọc chọc vào eo tiểu Như.

Kiều Vân Hy chống tay lên đùi, cúi gập lưng xuống đặt cằm lên tay chăm chú nhìn một con đom đóm đậu trên tán lá thấp lơ dềnh nói:

” Nam nhân cũng không phải là rất tốt, nữ nhân không nhất thiết có bọn họ mới sống được.”

Nàng vừa nói xong tiểu Như liền quay sang nhiệt tình hưởng ứng, có thể là sống cạnh nhau rất lâu cho nên tính cách xem như hiểu rõ tám chín phần, về phương diện này là hoàn toàn trùng khớp.

” Tiểu thư nói rất đúng, em ủng hộ tiểu thư!” Không ngờ vừa nói khỏi miệng Kiều Vân Hy liền quay ngoắt lại, vỗ vai tiểu Như giọng điệu như người vừa hối cải:

” Ai nha, Tiểu Như, em như vậy là hại chết ta rồi, ta cảm thấy rất có lỗi với Đang Dụ huynh, dạy muội như vậy sau này ta lấy đâu người đền cho huynh ấy?”

Nàng vừa dứt Kính Mạ đã tiếp lời:

” Ra là vậy, ta xem như lo chuyện bao đồng đi, người ta biết cũng không thể sánh với Đang huynh đó của người.”

Tiểu Như bị hai người tấn công dồn dập lời nào cũng không thể nói đành uất ức tiếp tục quay mặt đi.

Kính Mạ nhìn cô cười vui vẻ, một lát liền quay sang Kiều Vân Hy hỏi nhỏ:

” Phu nhân, phu nhân muốn ở một mình Vương gia nhà chúng em tính thế nào?”

Kiều Vân Hy “Hừ” một tiếng lại nói:

” Hấn thế nào liên quan tới ta? Còn không phải có Sở Tư Thanh?”

Kính Mạ trong đầu nghĩ vẩn vơ không biết nên nói cái gì vừa ngẩng đầu lên liền kinh hãi:

” Vương gia...”

Kiều Vân Hy vẫn đang chăm chú nhìn mũi giày vấp đập lên lá cây khô xào xạc, nghe Kính Mạ hô vậy tùy ý nói:

” Em kích động như vậy làm gì, hần cũng không thể chạy ra đây ăn thịt em được.” Vừa nói vừa tiếp tục đập lại nghe tiểu Như hô:

” Vương gia”, chiếc võng rõ ràng nhẹ hẫng, bên cạnh hở ra một khoảng trống, Kiêu Vân Hy ngạc nhiên:

” Tiểu Như, em lại bị làm sao?” Vừa nói vừa ngẩng mặt lên rồi cuộc cũng thấy Ngạo Trác Lăng điềm nhiên đứng trước mặt, khoe miệng nàng giật giật, nhất thời không biết nói gì, tiểu Như và Kính Mạ rời khỏi rồi nàng mới nặn ra nụ cười, có điều cười rất không đúng chỗ

” Phu quân, chàng tới đây khi nào?”

” Vừa mới tới,”

” Tới...tới làm gì vậy? Giờ này không phải ở chỗ A Thanh sao?”

Ngạo Trác Lăng vòng qua nàng ngồi xuống võng, chân hần quá dài cho nên nhìn rất kì quái, hoàn toàn không có chút đáng yêu nào, chỉ có đáng sợ, là ma mị tới đáng sợ. Lát sau hần mới chậm rãi lên tiếng:

” Không phải nàng muốn cùng ta tối nay sao? Ta liền thỏa mãn nàng.”

Trên đầu Kiêu Vân Hy chảy đầy vạch đen sì. Hần thực sự đến thỏa mãn nàng?

9. Chương 8

Canh ba canh đêm thanh tịch, gió mát, trăng thanh, khắp phủ tràn ngập một mùi hương dịu dịu. Thời điểm này theo lý mà nói thì tất cả mọi người đều đã đi ngủ say, có điều thời điểm hôm nay đã xảy ra chút sự cố, gia nô trên dưới phủ trái ngược mắt mở thao láo, đếm qua đếm lại kết quả vẫn không có tác dụng đành khổ sở tiếp tục bịt tai...đếm.

Bịt tai?

Kính Mạ dùng chân đập đập qua chỗ tiểu Như, thấy cô vẫn nằm im lại tiếp tục đập, Tiểu Như cuối cùng không chịu nổi nữa mới lên tiếng, giọng nói cực kỳ không tình nguyện:

” Người không ngủ đi còn đập cái gì? ”

Kính Mạ biết được cô vẫn còn thức tâm tình lỏng ra không ít, lại đóng tai nghe, không thấy gì mới yên tâm lôi hai cục bông trong lỗ tai ra quăng sang một bên, người hơi nhích về phía tiểu Như nói nhỏ:

” Cái đó...người thật sự không nghe thấy gì?” Nếu không nghe thấy gì chắc chắn tai có vấn đề, căn phòng này sát như vậy sao có thể không nghe thấy?

Tiểu Như quay mặt phía đối diện, mặt rõ ràng đã đỏ bừng, lát sau mới từ trong chăn âm thanh nho nhỏ phát ra:

” Nghe thấy cái gì chứ?”, thật ra là nghe thấy hết, cô chẳng phải đang vì chuyện này cảm thấy vô cùng khổ tâm, tai tốt quá làm gì chứ? Những âm thanh kia tiểu Bạch tỏ như cô làm sao chịu được?

Có điều, trời vốn trái thối, người muốn tránh kẻ lại cố tình khơi ra. Tiểu Như vừa nói dứt lời âm thanh nào đó lại truyền tới, người bên ngoài cũng chỉ có thể nghe được vài tiếng đứt đoạn

” Á...chàng nhẹ tay thôi, làm đau ta rồi...xuống phía dưới đi...nhanh một chút, ta đợi thật khổ sở mà...phì phò...” Kiêu Vân Hy vừa nói vừa thở gấp.

Sau đó rất nhanh chóng giọng nam nhân cất lên, hiển nhiên là Ngạo Trác Lăng:

” Nàng cũng thật mạnh mẽ...Ai nha, da của nàng cũng mỏng quá, thế này đã đau rồi?”

” Chàng...!? Nhanh lên, còn nói nữa ta liền đá chàng ra!...”

” Ồ...nàng xem ta tìm đúng chỗ không? Thế nào? Thoải mái không?”

Cuối cùng nghe Kiều Vân Hy yếu đuối ” Ừm” một tiếng tiều Như cùng Kính Mạ liền ôm ngực chạy ra ngoài. Tổ tiên ơi, tiều thư cùng vương gia như vậy là muốn giết người? Còn sắp xếp cho cô căn phòng ” vị trí thuận lợi” như vậy là có ý gì?

Thời điểm tiều Như cùng Kính Mạ từ trong phòng chạy ra bên ngoài mọi người đã ” tập hợp” đủ, nhìn một chút liền thấy Sở Tư Thanh ngả ngớn đứng ở giữa khoanh tay cười. Tiều Như thấy lạ liền hỏi:

” Mọi người, không ngủ sao?”

” Hơ...hơ...bọn ta đi hóng gió...” một gia nô cười cười, mặt và miệng hoàn toàn không khớp nhau ” Có phải không?” Câu sau là nói với mấy người xung quanh, mà bọn họ đúng là kẻ tung bầy hứng lập tức gật đầu phụ họa:

” Phải, phải”, trả lời xong còn nhiệt tình hỏi thăm:

” Hai người cũng đi hóng mát à?”

Tiều Như cùng Kính Mạ cũng thuận theo gật đầu như bả củi:

” Phải, phải chúng tôi cũng đi hóng mát...trời nóng quá...” Có điều, người nào đó còn chưa nói hết câu từ sau cánh cửa căn phòng trước mặt âm thanh ” thần bí” lại truyền ra. Đầu tiên là giọng nam nhân.

Ngạo Trác Lăng miệng hơi cười cười nhìn nàng, ái muội hỏi:

” Phu nhân, hiện tại còn muốn làm tiếp chuyện đêm nay không?”

Kiều Vân Hy nghe hắn nói khuôn mặt đầy mồ hôi vốn đã đỏ lại đỏ hơn mấy phần,

” Giường hiện tại cũng sập rồi...còn muốn tiếp tục? Vận động mạnh như vậy chàng không mệt?”, hắn là động vật gì lại không biết mệt? Nàng ban nãy chỉ phụ nhắc một chiếc chân giường cũng mệt đứt hơi rồi, không nghĩ vương phủ sài đồ kém chất lượng như vậy, bất quá họ cũng chưa làm gì, vừa leo lên đã sập rồi...

Ngạo Trác Lăng cảm thấy nữ nhân trước mặt lúc này thập phần quyến rũ, mặt hồng một chút mới nhìn ra là nữ nhi, căn bản ngoại trừ ở trước mặt Sở Tư Thanh nàng đều rất dữ dội. Hắn bị nàng kích thích không kìm nổi ý muốn tiếp tục trên chóc:

” Ta không mệt, hiện tại có thể cùng nàng tới sáng...hơn nữa giường sập không sao, chúng ta cứ cứ nhiên ở dưới đất...” Vừa nói vừa để ý sắc mặt của nàng, sau cùng khi đã tới gần sát, tay đặt lên eo nàng, hơi thở lớn vồn trên cổ, chậm rãi nói tiếp:

” Ta cho nàng ở trên, như vậy cũng không thấy lạnh.”

Kiều Vân Hy cảm thấy nam nhân trước mặt không còn thuốc chữa liền đẩy cửa đi ra ngoài, kết quả bị một đám người trước sân dọa cho suýt ngất.

” Phu nhân...”

” Ha ha, mọi người chưa ngủ hả?...Ta cũng chưa ngủ...nóng quá...muốn hóng gió không?”

Người phía dưới há hốc mồm, nửa ngày chưa nói được câu gì, người bên trong từ lúc nào đã ở bên cạnh, hai tay để phía sau thân nhiên nói:

” Nàng muốn hóng gió sao không nói với ta? Đi thôi, chúng ta cùng đi hóng gió.”

Kiều Vân Hy quả thực khóc không ra nước mắt, tên vương gia thối này rốt cuộc còn muốn làm gì? Nàng bây giờ ở cạnh hắn không phải quá nguy hiểm sao?

Trong lòng thầm suy nghĩ biện pháp trốn thoát, nghĩ nửa ngày đành bày ra ánh mắt đáng thương nhìn Sở Tư Thanh cầu cứu mà Sở Tư Thanh thời điểm nhìn thấy ánh mắt nàng tâm trí hơi mơ hồ, một câu nói nào đó từ trong đầu vọng lại:

” Ta tên Chu Di Cầm...chàng nhớ cho kĩ...Còn nữa...Đây là lần đầu tiên của ta...chàng cũng nhớ lấy.”

Nghĩ tới một đoạn kí ức này không hiểu sao y cảm thấy ngực rất khó chịu, trải qua cùng bao nữ nhân xinh đẹp tuyệt sắc vì sao lần này lại có cảm giác như vậy? Phải chăng là do đây là lần duy nhất trong lúc không tỉnh táo? Dung mạo nữ tử kia mờ ảo không rõ, chỉ có bột hoa đào ở hõm vai của nàng là rõ mồn một.

Kiều Vân Hy thấy y dơ ra nhìn mình liền cảm thấy lạ, tiểu tam này đang đau lòng? Như vậy nàng liền cảm thấy thật có lỗi. Nghĩ tới đây bất ngờ kéo tay áo Ngạo Trác Lăng nhỏ giọng:

” Cái đó...A Thanh của chàng nhất định rất đau lòng.”

Ngạo Trác Lăng coi như không để ý vẫn tiếp tục đi. Nói là đi dạo chẳng thà nói là bị xích cổ xách đi. Nàng cũng vì lý do này cảm thấy vô cùng uất ức.

Đi một hồi nàng mới nhận ra cái gì không phải, chẳng phải nói đi dạo sao? Chạy tới phòng ngủ của hấn làm gì?

Ngạo Trác Lăng đẩy cửa ra, Kiều Vân Hy đã bị hấn mạnh mẽ ép vào tường, vùng thể nào cũng không thoát được, chiêu thức của nàng hấn đều tránh dễ dàng.

” Chàng làm cái gì vậy?”

Ngạo Trác Lăng nắm chặt cổ tay nàng ép vào tường, thản nhiên nói:

” Giường ở chỗ ta chất lượng nhất định tốt, nàng đêm nay cứ yên tâm.”

Kiều Vân Hy giật mình, lời nào cũng chưa nói liền bị bờ môi hấn phủ lên, toàn bộ quá trình đều rất thành thực. Nàng bất quá vô lực đành im lặng.

” Ừm....Cái đó...không phải người đoạn tụ sao?”

Ngạo Trác Lăng hơi ngừng lại, khước miệng nhếch lên:

” Nàng cảm thấy ta hiện tại giống như đoạn tụ sao?”, vừa nói lại cố tình cắn nhẹ vào môi nàng.

Kiều Vân Hy không để ý, trong lòng âm thầm kiểm điểm:

” Hiện tại...không giống.”

” Chính là như vậy.”

Nàng không hiểu lắm, đợi hấn lơ lửng phòng bị liền thoát ra, có điều chạy chưa tới cửa đã bị giữ lại, Ngạo Trác Lăng âm trầm:

” Nàng đi đâu?”

Nàng khó khăn lắm mới thoát được lại bị hấn dễ dàng bắt được tránh không khỏi uất ức:

” Đi tìm Sở Tư Thanh, có được không?”

Ngạo Trác Lăng cau mày:

” Tìm hấn làm gì?”

” Còn không phải tới đối chấp sao?”

Ngạo Trác Lăng chăm chú nhìn khuôn mặt nàng, tâm tư lại không phòng bị mà lay động, bộ dạng uất ức thì ra đáng yêu như thế.

” Chuyện này, thật ra không cần hấn đối chấp, từ đầu tới cuối đều là ý kiến của nàng”, Hấn nói xong thản nhiên lấy trong người ra một tờ giấy gấp tư đưa đến trước mặt nàng. Kiều Vân Hy ngây ngơ:

” Cái gì đây?”

” Nhìn quen mắt không?”

Gật gật. Mặc dù không biết là cái gì nhưng quả thực nàng cảm thấy rất quen thuộc. Bất quá thứ kia giống như đã từng là của mình.

Lại nghe người trước mặt nói tiếp, tay thuận tiện đặt tờ giấy vào tay nàng

” Mở ra đọc đi sẽ biết.”

Kiều Vân Hy theo lời hần mở ra, đọc tới dòng cuối cùng khoe miệng giật giật

” Cái này...chàng từ đâu mà có?”

Ngạo Trác Lăng thản nhiên ngồi xuống bàn, thông thả nhấp một ngụm trà nhỏ mới trả lời:

” Ta lấy từ miếu thờ Ẩn Hồ tướng quân.”

Kiều Vân Hy trong đầu thầm nghĩ ngợi, hôm đó có gặp qua hần, không lẽ là từ miếu thờ chạy tới chỗ nàng? Tờ giấy kia cũng từ đó mà lấy đi? Không ngờ nguyện vọng của nàng còn chưa tới tay thần linh đã bị hần đoạt mất.

” Thế nào? Hiện tại nàng còn gì muốn nói? Ta vì ý nàng thời gian qua diễn tuồng cũng đủ rồi, không muốn bù đắp sao?” Tới tận hôn cũng chưa trải qua còn không phải nên bù đắp?

Kiều Vân Hy nghe hần nói vậy thoáng run, lùi về sau hai bước lại chạm tới tường, thời khắc này nàng đành nặn ra nụ cười gượng gạo đối diện với hần:

” Phu quân, hôm nay mệt rồi, không phải nên chờ hôm khác. Ha ha. Ta buồn ngủ quá...”, chiếc giường trong phòng nàng quả thật không phải loại nhỏ mà, nàng với hần mất một hồi mới tìm thấy nguyên nhân, cuối cùng nguyên nhân này lại không biết ai gây ra.

Nàng vừa nói hết câu Ngạo Trác Lăng đã sát trước mặt, trên miệng nở nụ cười tà mị, nhẹ giọng nói:

” Nàng đang run sao?”

Kiều Vân Hy hận không thể cắn nát mặt tên đáng ghét này, hần không thể giả vờ coi như không biết sao?

Đêm hôm đó ngoại trừ vài khoảnh khắc cầu huyết nàng ngược lại thấy ông trời với mình có chút ưu đãi. Lý do là vì giữa lúc không khí ái muội tràn ngập khắp nơi bên ngoài bỗng truyền tới tiếng gọi cửa. Nghe giọng rõ ràng gia nô này đang run lấy bẫy, không phải việc bất khả kháng nhất định không ngu ngốc đi làm phiền vương gia cùng phu nhân lúc này.

” Vương gia....Phu Nhân...Nhị Vương gia tới.”

Ngạo Trác Lăng vừa nghe xong lập tức cau mày. Trời còn chưa sáng đã tới? Tới cũng thật đúng lúc.

” Ta biết rồi”, hần từ bên trong nói vọng ra, chân theo đó cũng từ từ bước ra cửa. Kiêu Vân Hy vuốt ngực thở phào. Xem như Nhị vương gia gì đó cứu nàng một mạng.

Lúc Nàng tới chính đường Ngạo Trác Lăng cùng Dẫn Khang đang chuẩn bị bước ra ngoài, nàng thuận thể liền nhún người chào hỏi. Dẫn Khang nhìn nàng cười nhẹ lại quay sang Ngạo Trác Lăng:

” Chi bằng để Đệ muội giúp một tay, may ra sẽ nhanh hơn một chút.”

Ngạo Trác Lăng nghe y nói liền từ chối:

” Nàng vừa dậy hơi quá sức, cơ thể không khỏe lắm, gia nhân đi là được rồi, Tứ đệ cũng không có nhiều nơi để đi.”

Dẫn Khang cũng không khó dễ, chỉ là ánh mắt kì lạ liếc nàng một cái liền rời đi.

Kiều Vân Hy đứng một bên không nói gì, đúng hơn là bị cái câu ” hơi quá sức” chặn họng, tới khi hai người kia đi rồi mới giật mình tỉnh táo lại. Không đi thì không đi, nàng cũng đâu muốn đi. Nói thì nói vậy xong thực ra vẫn tò mò muốn chạy theo.

Như lời gia nhân nói lại, sở dĩ nhị vương gia sớm như vậy đã chạy tới chính là đi tìm Tứ vương gia Tứ Thiết, vị vương gia này mà nói không được thông minh lắm, nói thẳng ra chính là một chữ ngốc, không biết vì sao mất tích, có điều không thể làm lớn nên Dẫn Khang mới phải đích thân dẫn người đi tìm. Hiện tại không biết tìm được những đâu rồi.

Kiều Vân Hy nghe xong cảm thấy người nhiều như vậy cũng không tới nỗi không tìm được một tên ngốc, như vậy nàng cũng không cần lo lắng quá, an tâm về đi ngủ.

Y phục trên người quá rườm rà, cần bản mặc để tiếp đón Nhị vương gia cho nên lúc này muốn ngủ thoải mái nhất định phải cởi ra.

Thời điểm nàng kéo cánh tử, bên trong có một bóng người đổ sập vào người nàng. Kiều Vân Hy bị dọa suýt ngất, may mắn không ngất, mà bản thân nàng trước nay cũng không có thói quen gặp việc gì là la lên cho nên bên ngoài hiển nhiên không biết gì.

Kiều Vân Hy xoay sở một hồi mới lật được người phía trên lên. Khuôn mặt này? Tuấn tú, ngũ quan rất được, có điều hơi có nét trẻ con, nàng nhìn càng nhìn thấy y có chút giống Ngao Trác Lăng, có điều giống Khanh Nhạ nhiều hơn một chút. Người này...chẳng lẽ là Tứ vương gia? Sao lại chạy tới đây? Còn là ở trong tử áo nhà nàng?

Kiều Vân Hy vốn định tách ra gọi người tới giúp Tứ vương gia lại nhất thiết ôm nàng không buông, còn gọi nàng mấy tiếng “mẫu hậu”. Khóe miệng nàng giật giật, từ khi nào lại có hài nhi lớn thế này? Có điều sau đó cũng không tách ra nữa, ngoan ngoãn ngồi yên canh cho y ngủ. Chẳng qua là canh được vài phút nàng cũng ngủ luôn.

Kiều Vân Hy tỉnh dậy đã vào quá buổi chiều, người bên cạnh hiển nhiên không còn ở đây mà nàng hiện tại mới phát hiện bản thân lên giường lúc nào. Nghĩ qua nghĩ lại vẫn là không nghĩ ra liền quyết định không nghĩ nữa.

Tiểu Như đang tưới cây thấy Kiều Vân Hy một bộ ngái ngủ bước ra liền đặt bình nước xuống nhanh chân chạy tới.

Kiều Vân Hy che miệng ngáp một cái, dáng vẻ lười nhác hỏi tiểu Như:

” Đã là lúc nào rồi?”

” Đầu buổi chiều rồi ạ. Phải rồi tiểu thư, vương gia dặn nô tỳ khi nào tiểu thư tỉnh dậy liền tới chính đường, Kiều thái phó cũng đang ở đó, còn có tỳ phu của tiểu thư Trang công tử.”

Kiều Vân Hy nghe liền sáng mắt:

” Tỷ tỷ có tới không?”

Tiểu Như ái ngại lắc đầu:

” Đại tiểu thư không tới.”

Nàng nghe xong tâm trạng có hơi giảm sút xong chỉ ” Ừ” nhẹ một tiếng sau đó liền đi tới chính đường, tiểu Như cũng đi theo.

Chính đường nằm cách phòng của nàng không xa lắm, đi ngang qua một sân rộng bày cây cảnh, lại qua một đường phụ phía nam liền tới chính đường.

Kiều Vân Hy vừa bước vào trong một bóng người đã chạy về phía nàng, theo lý mà nói tình huống này sách ghi chép lại đều là một hài tử trắng trẻo bụ bẫm không ngờ rơi vào trường hợp của nàng lại biến thành một nam tử tuấn mã, mặt ngay thơ hiển nhiên là Tứ Thiết.

” Tẩu tẩu, tẩu tới rồi, ta rất nhớ tẩu.”

” Tẩu tẩu?”, Kiều Vân Hy ngây ra nhìn tiểu nam tử.

Tứ Thiết nhìn biểu hiện của nàng liền lo lắng hỏi:

” Tẩu không thích sao? Tam ca bảo ta gọi như vậy, ta cũng không muốn...xin lỗi.”

Nàng nghe xong hơi ngược lên nhìn Ngao Trác Lăng, lại nhanh chóng nhìn tới tiểu nam tử, mỉm cười vỗ vai y:

” Ta cũng không thích, sau này người gọi là tỷ tỷ là được.”

Tứ Thiết liền vui vẻ chấp thuận.

Một màn này lọt vào mắt tất cả mọi người trong chính đường, Dẫn Khang lên tiếng đầu tiên:

” Tứ đệ xem ra rất thích đệ muội, thời gian tới để tứ đệ ở đây, tam đệ thấy thế nào?”

Ngạo Trác Lăng không phản đối.

” Xem ra muội muội rất được lòng bên mọi người, Tứ vương gia vốn khó gần lại tình nguyện chơi chung với muội đúng là hiếm thấy.” Trang Công Nghi bất ngờ lên tiếng, Kiều Vân Hy đành cười cười đáp lại:

” Muội rất có sức hút đúng không?” Câu nói này nói xong mới biết là không phù hợp cho lắm, cũng may Dẫn Khang không cho rằng nàng vô lễ mà Ngạo Trác Lăng bắt quá nàng cũng không để ý, hắn như vậy chắc cũng không có ý kiến gì, Tứ Thiết khỏi bàn, y vẫn yên lặng ăn bánh.

” Phải rồi, tiểu Như nói phụ thân ta có tới, hiện tại sao không thấy?” Câu này là hỏi Ngạo Trác Lăng.

” Phụ thân vừa mới rời khỏi, hình như có chuyện gì đó, người nói mấy hôm nữa sẽ tới thăm nàng.”

Kiều Vân Hy ngây người ra, cha đã về rồi? Vì sao không gọi nàng dậy, lâu rồi không gặp nàng quả thực rất nhớ.

Lần này vì chuyện Tứ vương gia mới kéo được mọi người tới đây đáng tiếc là hai người nàng muốn gặp nhất lại không gặp được, có điều phụ thân bắt quá chính là có việc đột xuất, nói tới tỷ tỷ hình như mang thai rồi tỷ phụ mới không cho đi. Hèn gì mặt huynh ấy hớn hớn, thì ra sắp được người ta gọi một tiếng ” Phụ thân ”, cảm giác thế nào nhỉ? Có phải sẽ giống như khi Tứ Thiết gọi nàng là mẫu thân? Lại nghĩ hình như không phải.

Kiều Vân Hy trong đầu nhẩm tính, lần gần đây nhất là hôn lễ nàng, cách mấy tháng chưa có biểu hiện gì giờ đã mang thai rồi, tỷ tỷ cùng tỷ phụ cũng coi là năng xuất đi.

Ngày hôm sau toàn bộ đã rời khỏi, sáng sớm nàng dẫn tiểu nam tử đi chơi, Ngạo Trác Lăng đến thư phòng đọc sách, vừa vặn gặp Sở Tư Thanh đi tới vừa nhìn thấy hắn liền gian xảo cười:

” Vương gia, tối nọ có tốt không? Giường đó ta đặc biệt giúp ngài sửa lại, thế nào? Có vừa ý không?”

Ngạo Trác Lăng đen mặt, hắn còn không biết kẻ nào? Xong vẫn thản nhiên trả lời:

” Ừ, không tệ”

” Cái gì không tệ?”

” Cùng nàng ở bên dưới cũng không tệ, so với trên giường thú vị hơn một chút.”

Sở Tư Thanh ngây người, còn có thể loại như vậy sao?

10. Chương 9

Theo như một câu chuyện từ thời rất xa, Thành Thanh Vương vốn không phải kinh đô của Đại Trường quốc mà trước đây vốn có cái tên là Vọng Tâm quốc kinh đô là Đế Hoa nằm cách Thành Thanh Vương ngày nay một trăm vạn dặm, xa xôi hẻo lánh nhưng hồi thăm đích thực tồn tại một Đế Hoa như vậy, hơn nữa còn rất phát triển, kì lạ hoàn toàn không phù hợp với địa hình.

Khi xưa vương triều thuộc về Vọng gia, từ khi ra đời chưa từng đổi chủ, kinh đô Đế Hoa cũng chưa đổi một lần. Nghe tới đây người đời đều không khỏi kinh sợ Vọng gia đó là kì tài thế nào mới bảo vệ được cơ nghiệp như vậy? Đáng tiếc là không có bất kỳ tài liệu nào ghi chép về vương thất thời Vọng Tâm quốc, người đời lại bởi lẽ đó chỉ biết âm thầm kính nể. Có nhiều người còn lém lút đem ra so sánh với đế vương hiện tại, lại thấy đế vương cũng không hẵn đã thua kém quá nhiều.

Vẫn là tiếp tục câu chuyện, Vọng Tâm quốc năm ấy đế vương của bọn họ chính là một nữ nhân, tuy nhiên tài mạo đều không hề thua kém tiền bối. Có điều nàng sau này cảm thấy Vọng gia nắm triều chính quá lâu rồi, dân chúng đối với sự sắp đặt cũng đã nhàm chán cho nên quyết định rời ngôi cho một vị tướng quân tên Đại Mạc Thương, lại vì tránh sự vào ra liên kết hôn với y sau đó mới chuyển vị. Kì lạ là trên dưới đều không phản đối. Như vậy cũng có thể coi vị Đại Mạc Thương kia quả thực là người tài đức. Cái này cũng chỉ là suy đoán.

Sau khi vị nữ vương đó mang thai liền sinh ra một hoàng tử trên mình mang đầy khí chất Vọng gia, có điều y bị ngốc. Phần về sau càng thiếu chứng thực. Đó là vị nữ vương đó đã làm trái quy luật đem giang sơn trao cho người ngoài khiến tiền nhân trên trời không tán thành, cho nên chỉ cần mang dòng máu Vọng gia không làm vương nhất định thiên triều đại loạn, bất quá vị hoàng tử kia mới bị ngốc, cũng là do hoàng hậu đã hết cách.

Sau này dòng máu ấy không thể cắt đứt cho nên chỉ cần là người được chọn đều không thông minh. Đó là một câu Dự thuật. Nói như vậy Tứ vương gia Tứ Thiết đời này chính là người được chọn.

Câu chuyện như vậy sử sách cũng không ghi chép rõ ràng, hình thức lưu truyền phổ biến chính là truyền miệng cho nên tính chân thực không biết được bao nhiêu phần trăm nhưng nó cũng chính là lý do duy nhất giải thích được sự việc mỗi triều đại đều có một vị khiếm khuyết.

Kiều Vân Hy nghe được câu chuyện này liền đem đặt lên người Tứ Thiết rồi dùng góc độ bản thân để suy xét. Chính là Tứ vương gia này chính là đại nhân tài, cũng bởi vì là đại nhân tài cho nên đột nhiên biến thành kẻ ngốc?

Nàng nghĩ tới đó đột nhiên cảm thấy y rất đáng thương mà lời Dự thuật cũng thật là đáng sợ, lâu như vậy vẫn không suy giảm một chút, nghĩ thế lại giờ tay vậy vậy Tứ Thiết đang chơi đàng xa gọi:

” Tiểu Tứ, người qua đây.”

Tứ Thiết đang chơi thấy nàng gọi liền ngước mắt lên nhìn rồi nhanh chân chạy tới. Loáng một cái thân hình cao lớn đã đứng trước mặt nàng, bộ dạng trẻ con hoàn toàn không ăn khớp nhe răng cười với nàng:

” Tỷ tỷ, tỷ tỷ gọi đệ về ăn cơm sao?”

Kiều Vân Hy có chút đau lòng, mặc dù chuyện kia chưa chắc là thật nhưng vẫn cảm thấy Tứ Thiết này nếu không bị ngốc chắc chắn cũng là một bậc anh tài. Có điều y thực sự ngốc.

” Tèn ten! Của đệ nè!” Nàng đột nhiên cười toe giờ hai quả đào ra trước mặt y.

Tứ Thiết vô cùng ngạc nhiên, ngó qua ngó lại không phát hiện ra cái gì bất thường cuối cùng trưng bộ mặt dễ thương ra hỏi nàng:

” Tỷ tỷ lấy đâu ra thế?”

Kiều Vân Hy làm bộ siêu phàm, lại kì kì bí bí:

” Tỷ tỷ hóa phép ra đó, sao nào có siêu không?”

Tiểu tử này lập tức gật đầu tán thưởng:

” Oa oa đúng là rất siêu!”

Nàng nghe xong ôm bụng cười ha ha, đột nhiên cảm thấy mình cũng sắp biến thành kẻ ngốc.

Mùa Đông bình thường thời điểm nào Thanh Vương cũng rất lạnh, mặc dù không có tuyết rơi nhưng khiến người ta rất không muốn ra khỏi nhà, không hiểu vì sao hai năm trở lại đây cũng không lạnh lắm. Năm trước Kiêu Vân Hy còn dặn Kiêu phụ thân đặt cho một chiếc áo bông lớn, Kiêu Tổ Nhan vẫn tự tay đan khăn tặng cho nàng, năm nay bất quá áo bông không cần đến, miễn cưỡng khoác một bộ lông cáo mỏng, mà cũng vì Kiêu Tổ Nhan đang mang thai nên quần chiếc khăn voan mỏng liền cảm thấy rất tốt.

Thời điểm nàng cùng Tứ Thiết đi vào trong phòng Ngạo Trác Lăng đang ngồi uống trà, một làn hơi nhẹ phả ra từ trong cốc cho người ta cảm giác muốn uống.

Nàng dẫn Tứ Thiết tới, un hai vai cho nó ngồi xuống ghế sau đó liền chạy tới chỗ bàn trà, tự mình rót một cốc, uống xong liền thoải mái ngồi xuống, tới khi ngẩng lên mới thấy Ngạo Trác Lăng hơi cau mày:

” Ăn mặc như vậy không lạnh sao?”

Nàng nghe vậy bĩu môi nói:

” Ta không giống A Thanh của chàng, thân thể ta rất tốt.”

” Tam ca bọn đệ thực sự chơi rất vui nha, huynh có muốn chơi chung không? Hôm sau đệ sẽ xin tỷ tỷ dẫn huynh cùng đi.” Tiểu Tứ đột nhiên lên tiếng, vừa nói ánh mắt sáng ngời nhìn Ngạo Trác Lăng.

Kiều Vân Hy vừa nghe tiểu tử này nói thế liền hứ một tiếng, lại quay qua nó nói:

” Muốn đi, ta cũng không cho đi, tiểu Tứ, ta chỉ muốn chơi với đệ.”

Tứ Thiết nghe xong tâm trạng cực kỳ vui vẻ nhìn nàng, có điều lúc chuyển sang nhìn Ngạo Trác Lăng đã biến thành một bộ áy náy rất đáng yêu:

” Tam ca, như vậy huynh đành chơi một mình vậy, tỷ tỷ chỉ muốn chơi với đệ.”

Ngạo Trác Lăng khuôn mặt biến dạng, dở khóc dở cười. Đây là cái lý lẽ gì? Thê tử của hắn ở trước mặt hắn nói chỉ muốn chơi cùng đệ đệ hắn. Nhất thời cảm thấy bất lực.

Trà uống vào người cũng đã ngấm hết, nàng thò tay rót một cốc khác, uống xong liền đứng dậy khoát tay với tiểu Tứ, vừa nói vừa đi ra cửa:

” Tiểu Tứ, chúng ta đi thôi, mất công A Thanh của ca ca đệ tới chúng ta sẽ quấy rầy họ.”

Tiểu Tứ nghe không biết A Thanh là ai, cũng không muốn biết, Kiêu Vân Hy vừa gọi liền cong chân chạy theo

” Tỷ tỷ, chờ đệ với”. Nàng liền đi chậm lại, rất nhanh sau đó tiểu Tứ đã chạy tới. Công nhận chân dài rất có lợi a.

Kiều phủ từ khi Kiêu Vân Hy gả đi im ắng không ít, căn bản Kiêu Thái phó phần lớn thời gian đều ở trong cung, cả phủ rộng lớn cũng chỉ có gia nô. Hai tỷ muội Kiêu vì việc này rất không an tâm. Kiêu Vân Hy tuy rằng cũng ở trong thành nhưng cũng không thể lúc nào cũng ghé qua mà Kiêu Tổ Nhan lại khó có điều kiện hơn, Trang gia nằm ở thành khác, đi lại vì thế có chút bất tiện.

Sáng sớm, Kiêu Vân Hy vốn định ngủ thêm một chút chợt nhớ ra hôm qua có hứa với Tiểu Tứ sẽ dẫn nó ra phố chơi, nghĩ nghĩ lại thấy có vài thứ cần chuẩn bị liền bật dậy sắm sửa, chưa đầy nửa tiếng đã thấy một khuôn mặt thiếu niên trắng trẻo thò vào, vừa thấy nàng liền cười:

” Tỷ tỷ chúng ta xuống phố chưa?”

Kiều Vân Hy đặt đồ trên tay xuống vẫy nó vào trong phòng

” Tiểu Tứ dậy sớm vậy sao? Ta đang định một lát sẽ đi gọi đệ.”

Tiểu Tứ nghịch nghịch chiếc chén gốm trên bàn không giấu diếm:

” Đệ không ngủ được.” Vừa nói xong liền thấy tiểu Như đi vào, nhìn thấy Tứ Thiết liền cúi đầu chào một tiếng ” Tứ vương gia ” xong xuôi mới nói tiếp:

” Tiểu Thư, xe ngựa chuẩn bị xong rồi.”

Kiều Vân Hy ” Ừm” một tiếng sau đó Tứ Thiết giúp nàng mang một chút đồ ra ngoài. Vừa tới nơi đã thấy Ngạo Trác Lăng đứng ở đó. Nàng vừa đi tới liền thuận tay đoạt lấy túi đồ mang để lên xe. Kiêu Vân Hy cảm thấy túi đồ ấy cũng không lớn bản thân có thể mang được, xong nếu hắn muốn giúp cũng không từ chối.

” Tam ca, có đi cùng không?” Tiểu Tứ vừa hỏi vừa trèo lên xe, thuận tiện chui tọt vào bên trong.

Ngạo Trác Lăng còn chưa nói câu gì nàng đã giúp hắn trả lời:

” Tam ca của đệ rất bận, không thể đi cùng được.”

Vừa nói xong Ngạo Trác Lăng lại thản nhiên nói:

“Hôm nay không có việc gì, ta có thể đi cùng”. Sau đó người đánh xe ngựa được cho nghỉ, hần trực tiếp đưa bọn họ đi. Chính bởi vì ba bốn người đi không đủ chỗ cho nên tiểu Như đành lui thủ ở nhà. Có điều như vậy cũng không phải quá buồn, căn bản hôm nay vị sư huynh nào đó của Kính Mạ tới thăm, cô ở nhà liền giúp cô ấy một chút, thuận tiện ngắm nghía người này mặt ngang mũi dọc thế nào. Ai nha, nữ nhân có sở thích này cũng không gọi là biến thái.

Tiểu Tứ bên trong xe ngồi không yên, một lát lại thò đầu ra ngắm nghía, lại hỏi nàng chuyện trên trời dưới đất. Kiều Vân Hy cảm thấy tỷ phu của nàng nói Tứ vương gia này khó gần có chút không đúng sự thật. Hay chăng chính là nàng thật sự sức hút quá lớn đi. Nghĩ tới đây hình như bản tính tự luyến tăng thêm một chút rồi.

Phố chợ nhộn nhịp trước mặt cũng là mấy tháng rồi nàng chưa thấy qua, cũng do từ khi thành thân cũng chưa rời khỏi Vương phủ vương gia, vì thế thời điểm này có chút kích động.

Tiểu Tứ nhìn thấy nàng nhảy xuống xe liền nhanh chân nhảy xuống theo. Ngạo Trác Lăng vốn định đỡ nàng không ngờ bị nàng làm cho hớ, tay không thu lại, phân phó người trông coi xe mới bước theo sau.

Kiều Vân Hy từ trước khi gả cho Ngạo Trác Lăng số lần xuống phố đếm trên đầu ngón tay mà Ngạo Trác Lăng đối với mấy việc này cũng không hứng thú lắm cho nên từ đầu tới cuối cũng chỉ đi lòng vòng. Chỉ có cửa hiệu nào Tiểu Tứ thích sẽ ghé vào xem một chút.

” Nàng không mua gì sao?” Ngạo Trác Lăng thấy nàng hoàn toàn không có ý tưởng mua sắm liền hỏi.

Kiều Vân Hy lắc đầu:

” Cái gì cũng không vừa mắt, hơn nữa ta muốn chơi một chút sau đó sẽ về nhà. Lâu rồi không về.”

” Kiều phủ?”

” Ừm. Đệ chọn được gì chưa?” Câu sau là nói với Tiểu Tứ.

” Không có gì vừa mắt, tỷ tỷ mấy cái này trong cung đệ không thiếu.” Tiểu Tứ vừa nói vừa bày ra bộ mặt chán nản.

Nàng nghe xong liền cười:

” Chúng ta đúng là rất giống nhau nha, thế nào? Đói chưa?”

Tiểu Tứ vừa nghe nàng hỏi liền ôm bụng kêu:

” Tỷ nhắc mới nhớ nha, đệ đói muốn chết rồi”. Lần đầu tiên Nàng trong đầu có suy nghĩ Tứ vương gia này rốt cuộc bao nhiêu tuổi?

Cũng chính bởi ít khi xuống phố bọn họ cũng không biết cửa hiệu nào mới là ngon đành chọn đại một nơi. Hiệu này là Nhĩ Tâm Hương, cái tên nghe văn mỹ đi, thức ăn chắc không tới nỗi tệ. Có điều thực tế chứng minh không thể dựa vào tên hay mà thức ăn tốt. Chính bởi vì thức ăn không tốt nên quán ” càng vào trong càng vắng”. Chủ quán nhìn thấy ba kẻ lơ ngơ tựa như bắt được vàng. Chính sách giảm giá mua hai tặng một khuyến mãi một cử thẳng tay ưu đãi. Kết quả Ngạo Trác Lăng và Tiểu Tứ bị nàng hại cho vô cùng thắm.

Tiểu Tứ vừa ra khỏi quán đã ôm bụng, Ngạo Trác Lăng cũng không khá hơn là bao. Nàng quả thực trong một ngày này đã đem thân thể vàng ngọc của nhị vị vương gia đầy dọa thê thảm, nếu không phải một người là phu quân nàng, một người là kẻ gốc nàng nhất định bị ngược tới chết. Nghĩ tới đây sống lưng liền lạnh lạnh, lúc lâu sau mới nặn ra nụ cười gượng gạo:

” Chủ quán cũng nhiệt tình quá ha.” Nói xong hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Quả nhiên hai người bên cạnh đã quay sang nhìn nàng chăm chăm hết như muốn đánh đòn nàng. Mà nàng thời điểm này đứng khì chiến đấu quá kém, còn chưa làm gì đã ôm giò chạy.

Tiểu Như nhìn Kính Mạ một lượt bĩu môi:

” Còn nói không? Người chuẩn bị tươm tất như vậy còn nói không phải có ý với người ta?”

Kính Mạ đỏ mặt cổ lên giọng:

” Ta có sao?” Lại nói ” người với Đang Dụ nào đó có dám nói không có tình ý gì?” Hơ hơ đi nói người ta không tự coi bộ dạng mình, mặt vừa mới ăn ớt sao? Còn đỏ hơn nàng.

Vốn là chuẩn bị đón tiếp một người, khi tới không hiểu sao biến thành hai người. Một người hiển nhiên là người trong lòng Kính Mạ, người còn lại tiểu Như vừa nhìn thấy tâm can liền kêu gào, thiếu một chút là lăn ra bất tỉnh. Phạt Tổ gia trên người. Người này sao có mặt ở đây? Tiểu thư tốt nhất về muộn một chút, qua hôm sau mới về tốt hơn.

Người kia câu đầu tiên lên tiếng chính là:

” Lâu rồi không gặp,...”

Người đó nói tới đây tiểu Như đã không có can đảm nghe tiếp, trong lòng đổi thành dứt khoát muốn tiểu thư trở về. Nàng không về cô thực sự không biết ứng phó thế nào. Bình thường không tiếp có thể đuổi đi, người này bắt quá không tiếp được mà vạn lần cũng không dám đuổi.

11. Chương 10

” Hơ hơ,...vị công tử này tìm ai vậy?” Tiểu Như tìm đã muốn nhảy ra ngoài, dù gì đã không còn cách nào đành chối tới cùng, tiểu thư chưa về hẳn cũng không tới nỗi đem cô ra hành hạ. Từ đại nhân, vạn lần nhẫn nại, đừng động thủ, vạn lần cũng đừng nên động thủ. Tiểu Như đáng thương vừa nói trong lòng vừa cầu khẩn.

Người trước mặt hiện vẫn chưa có biểu hiện gì.

Kính Mạ dẫn nam nhân kia đi vào được một đoạn lại thấy tiểu Như vẫn đứng ngây ra, chắn ngay trước mặt vị thiếu niên anh tuấn. Nhĩ Tru thấy Kính Mạ nghiêng người cũng dừng lại cùng cô ấy quay về phía cửa:

” Mạ Mạ, có chuyện gì vậy?”

Kính Mạ ưm một tiếng sau đó hỏi:

” Người kia là ai vậy? ”

” Không biết.” Nhĩ Tru trả lời có chút bực bội, cô gái này lại ngay trước mặt mình để ý nam nhân khác, y hiển nhiên không bằng lòng.

Kính Mạ nghe Nhĩ Tru nói đột nhiên ngẩn người, Nhĩ Tru không biết có lẽ nào quen với nha đầu tiểu Như? Nghĩ tới đây đột nhiên kích động, không lẽ là người tên Đang Dụ? ” Ừm ” như vậy quả là quá tuần tú đi.

Một màn ngây ngốc vừa rồi lọt vào mắt Nhĩ Tru, hẳn không nói không rằng liền mạnh mẽ nắm cổ tay nàng kéo vào bên trong.

Kính Mạ bị điều khiển bất ngờ đầu kêu mấy tiếng ” tong tong ” như này hẳn là chủ hay nàng là chủ đây?

Đội hai người kia đi khỏi Từ Viễn liền thân nhiên vòng qua tiểu Như đang chắn trước mặt ung dung đi vào, kì lạ đi thẳng một mạch tới trước cửa phòng Kiều Vân Hy. Tiểu Như thất kinh vội vàng chạy theo. Hẳn biết rõ như vậy sẽ không phải là suốt thời gian qua đều không rời mắt khỏi tiểu thư? Như vậy sao dễ dàng để nàng bước lên kiệu hoa về nhà khác?

Bởi vì phân phó người dắt ngựa đi rồi, đoạn đường tiếp theo ba người đành đi bộ. Ngao Trác Lăng cùng Tứ Thiết không cần nói, thế nào cũng là nam nhi thể lực rất tốt, chỗ này chỉ có mình Kiều Vân Hy mang thân phận nữ nhân, vì thế đột nhiên muốn tỏ ra là mình chân yếu sức mềm, nhất định ngồi bịch xuống không đi nữa.

Tứ Thiết thấy nàng đột nhiên bị ngã liền lo lắng chạy tới, đỡ lấy nàng

” Tỷ tỷ, tỷ tỷ sao vậy? Bệnh sao? Hu hu... tỷ tỷ đừng bệnh...đừng bệnh giống mẫu hậu...” trong đầu y còn nguyên hình ảnh mẫu hậu ngã xuống, chỉ một câu nói của thái y ” hoàng hậu ngã bệnh rồi, bệnh rất nặng ” y liền mất đi một người quan trọng.

Nàng vốn chỉ định làm biếng một chút không ngờ khiến cho Tứ Thiết bật khóc, nhất thời gặp tình huống không có chuẩn bị liền bật dậy ôm trầm lấy thân hình thiếu niên cao lớn, rối rít:

” Tiểu Tứ,... đệ mau nín đi, tỷ tỷ hết mệt rồi, hiện tại có thể cùng đệ đi tiếp. Ta đưa đệ tới nơi khác chơi rất vui...nào nín đi...” vừa nói vừa vỗ vỗ lưng y, bàn tay rõ ràng hơi hoảng loạn.

Tiểu Tứ nghe nàng nói vậy ánh mắt vẫn đầy lo sợ, lấy tay áo quệt nước mắt

” Tỷ nói thật không?”

Nàng vội vàng gật đầu:

” Tất nhiên là thật! ”

Đợi Tứ Thiết nguôi ngoai rồi Ngạo Trác Lăng thâm trầm nói:

” Thái hậu qua đời ngay trước mặt đệ ấy, bản thân đệ ấy có lẽ không chịu được đả kích.”

Kiều Vân Hy thấy hần chủ động nhắc đến chuyện này, hơi đắn đo một chút hỏi:

” Như vậy mới bị loại bệnh tình này?”

” Không phải.”

Nàng nghe hần nói vậy cảm thấy ngày càng tò mò. Như vậy vì sao? Truyền thuyết kia có thật hay không? Cuối cùng lời tới cổ rồi lại nuốt vào. Vẫn là không nên hỏi tới. Có những chuyện không tường tận mới tốt.

Cánh cửa lớn Kiều phủ vừa mới khép, người đi ra chưa được mấy bước đã bị Kiều Vân Hy gọi lại.

Lưu thúc vừa nhìn thấy nàng trong lòng đột nhiên vui vẻ, quay người đi nhanh về phía nàng cười phúc hậu:

” Nhị tiểu thư, tiểu thư về thăm phủ lão rất vui“, vì quá kích động mới quên mất sự có mặt của Ngạo Trác Lăng và Tứ Thiết cho nên về sau rất khẩn thiết cúi đầu tạ lỗi. Ngạo Trác Lăng chỉ ” Ừ” một tiếng, không hề làm khó. Lưu Nhị nhìn tới Tứ Thiết, không biết người này là ai nhưng cho cùng vẫn cúi đầu chào.

Tứ Thiết học theo Ngạo Trác Lăng đặt hai tay sau lưng ” Ừm” một tiếng. Nàng liền ôm bụng cười, lát sau khích lệ khen:

” Quả là rất giống. Tiểu Tứ học rất tốt! ”. Tiểu Tứ được khen cũng tí mắt cười.

” Phải rồi, Lưu thúc, thúc đi đâu vậy?” Kiều Vân Hy bấy giờ mới nhớ ra liền hỏi.

Lưu thúc vừa gõ gọi người ra mở cửa cho nàng vừa nói:

” Nghĩa muội của nhị tiểu thư, Tú Doanh tiểu thư hôm nay tới, hình như thời gian tới sẽ tạm thời ở Kiều phủ chúng ta, đại nhân phân phó lão đi lo vài việc vặt chuẩn bị tiếp đón.”

Nói tới Tú Doanh này nàng không nhớ lắm, ấn tượng mờ nhạt, hình như là một nữ nhi văn nhã, khuê phòng đàn thêu tranh chữ. Mà nàng đối với người như vậy bất giác cảm thấy chán nản.

” Vậy thúc liền đi đi, ta tự mình đi vào.”

Lưu Nhị liền cúi đầu chào rồi rời đi.

Lưu Nhị vừa đi khỏi nha hoàn trong nhà liền ra mở cửa cho nàng. Bỏ qua mấy loại nghi thức chào hỏi rườm rà liền trực tiếp phân phó người làm chuẩn bị phòng nghỉ cho ba người, cũng là tiện thể chạy qua xem Tú Doanh kia một chút.

Tiểu Tứ thấy nàng muốn rời khỏi lập tức muốn bám theo, nàng liền đáp ứng dẫn nó theo cùng. Đi ngắm mỹ nữ vẫn là nên đi cùng một nam nhân.

Ngạo Trác Lăng nhìn hai bóng người rời khỏi, khuất rồi mới trở về phòng nghỉ ngơi. Đi bộ nửa ngày, đứng là có hơi mệt.

Lại nói tới bối cảnh Tam Lăng vương phủ. Kính Mạ cùng Nhĩ Tru đưa nhau đi chơi, tiểu Như đau đớn tìm đập chân run hắt hủ Từ Viễn đại nhân. Nói đại nhân cũng thôi đi, hắt còn khó hắt hơn hoàng đế. Không phải chèn ép cô mà là không chèn ép gì, chỉ là nhìn chăm chăm không rời mắt.

Tiểu Như lần thứ n kêu gào tên Phạt Tổ, kết quả Phạt Tổ che miệng cười thâm: tiểu Như đáng thương, con run tới ảo tưởng rồi, Từ Viễn nhà ta đâu có nhìn con...là con tự mình đa tình thôi.

Sự thực đúng là thế, Từ Viễn từ đầu tới cuối đều không nhìn tiểu Như, hắt là đang suy nghĩ chuyện khác, quá chăm chú tới nỗi không để ý tiểu Như bất động trước mặt.

Lát sau Tiểu Như đã sắp khổ sở muốn xỉu đột nhiên Từ Viễn lên tiếng:

" Người đứng đó làm gì? Vân Hy về chưa?"

" Dạ...chưa."

Im lặng tiếp tục tuần hoàn.

Tú Doanh đang sửa soạn, có người gõ cửa, cài nốt cây trâm lên đầu, thanh nhã đứng dậy.

Cửa vừa mở Tú Thiết liền thò đầu vào. Tú Doanh giật mình lùi lại mấy bước, tới khi nhìn rõ khuôn mặt Kiều Vân Hy tâm tình mới hơi ổn định, chỉnh lại tư thế liền cúi đầu chào nàng một tiếng " Tỷ tỷ ". Nàng gật đầu sau đó nâng chân bước vào bên trong.

" Thế nào, muội có thoải mái không?" Nàng ra dáng chủ nhà nhiệt tình đón khách.

Tú Doanh còn chưa kịp nói gì Tú Thiết đã chen vào

" Thế nào, ở có tốt không? " lời này là rõ ràng học theo Kiều Vân Hy.

Nàng nghe tiểu tử này nói vậy hơi nhú mày nhắc nhở:

" Tiểu Tứ không được quậy."

Tiểu Tứ chu môi một cái liền ngoan ngoãn đứng đó.

Một màn này vào mắt Tú Doanh liền biết người này bị ngốc.

" Cảm ơn tỷ, muội ở rất tốt, thời gian tới sợ rằng sẽ làm phiền Kiều phủ."

Tú Doanh này ăn nói nhẹ nhàng như vậy nàng liền nhẹ nhàng đối xử, gật đầu một cái

" Muội thoải mái là được, sau này cứ xem như nhà mình, tự do một chút sẽ dễ chịu."

Tú Thiết ngồi một bên nghe hai nữ nhân nói chuyện bản thân lại không được xen vào cảm thấy vô cùng nhàm chán, động tay động chân một chút, lém lút chạy ra khỏi phòng. Kiều Vân Hy khi để ý tới chỗ bên cạnh đã chống không, bất quá nàng chính là bẩm sinh đã không có khả năng giữ trẻ.

Ngạo Trác Lăng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bên hồ nước có người liền tiến lại. Tiểu Tứ từ đầu đến cuối mãi nghịch nước, mãi lâu sau mới phát hiện bên cạnh có người, cũng không vội vã, hai tay giờ ra trước mặt vẩy vẩy hết những giọt nước dính trên da, không hết liền quệt vào áo.

Ngạo Trác Lăng hơi nhú mày:

" Một mình chạy ra đây không sợ ngã sao? "

Tú Thiết chu miệng, hai tay tiếp tục phủ vào nhau, chạy vòng qua người Ngạo Trác Lăng, được một đoạn quay lại làm mặt xấu trên người hắt:

" Huynh mới sợ ngã, đệ lớn rồi, đệ không sợ...lêu "

Ngạo Trác Lăng biểu tình kì quái, tứ đệ này của hắt càng ngày càng khó bảo rồi, mà nguyên nhân chính là do phu nhân hắt nuông chiều quá. Nhất thời không có lời nào để nói.

Hôm nay không phải dịp gì đặc biệt nàng trở về hiển nhiên không gặp được Kiều phụ thân tâm tình có chút không tốt, nhưng cũng rất nhanh chóng liền lấy lại, thời điểm cao hứng còn muốn đích thân làm bữa. Dù gì hôm nay hai người Ngạo Trác Lăng cùng Tứ Thiết cũng là do nàng hại. Cho nên đền bù là rất cần thiết.

Tú Doanh thấy nàng muốn làm bếp liền đi theo xuống thuận tiện giúp nàng bày biện thức ăn. Cái này là đợi khi món ăn hoàn thành.

Kiều Vân Hy trước nay rất ít khi vào bếp nhưng nấu ăn rất khá hoàn toàn do di truyền từ mẫu thân Liễu Tư Lam của nàng.

Tú Doanh ở một bên nhìn nàng đảo lộn động tác phức tạp cảm thấy rất bội phục, đứng xem lát đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức không kìm nổi dè dặt hỏi:

” Tỷ tỷ, nhìn hấp dẫn như vậy...tỷ có thể chỉ muối với không?”

Nàng tròn mắt ra nhìn, lát lâu sau mới ý thức được Tú Doanh đang nói với mình có chút khó tin, ngừng tay một chút quay qua hỏi lại Tú Doanh:

” Muối đang nói ta sao?”

Tú Doanh nhẹ nhàng gạt đầu, dáng vẻ mang theo chút chờ mong.

Nàng nhất không tự nhiên gãi tóc. Biết nói gì bây giờ? Tình huống này là mới gặp lần đầu. Trước đây nàng cũng có nấu ăn nhưng vì người trong phủ đều đã từng ăn qua thức ăn Kiều Tổ Nhan làm cho nên đối với thức ăn của nàng rất thiếu nhiệt tình, có điều nàng không thích nấu ăn cũng liền không để ý, sau này cũng rất ít khi làm thức ăn.

” Tú Doanh muối, ta nói này, thực ra mùi vị này ta làm không đúng, muối thực muốn học nên đi tìm Nhan tỷ, tỷ ấy nhất định chỉ bảo cho muối” Nàng nói xong bỗng dừng nghĩ tới tỷ phu của mình liền bổ sung thêm

” Có điều tỷ tỷ gần đây được bảo hộ rất tốt, muối muốn tới gần đành qua ải của tỷ phu ta trước.” À ừm, nói hơi quá rồi nhưng có thể giúp nha đầu này chuẩn bị tâm lý một chút.

Tú Doanh giúp nàng bày biện món ăn ra đĩa, nghe chỉ bảo liền vâng nhẹ ” muối hiểu rồi.”

Vì Kiều thái phó không có nhà cho nên bàn ăn tính cả Tú Doanh có bốn người.

Tiểu Tứ hau háu nhìn mấy món ăn trên bàn cảm thấy rất mới lạ, trong cung cũng chưa từng thấy qua, lại không biết học từ đâu mang đĩa lên chọc chọc. Nàng khó hiểu nhìn nó, không biết sao cũng đem đĩa ra chọc. Ngạo Trác Lăng nhìn hai người buồn cười, lại tới Tú Doanh cũng ngờ ngác tưởng là đây là một động tác ẩm thực nào đó đang định dùng đĩa thử theo liền nghe Ngạo Trác Lăng nói phía đối diện:

” Nàng làm cái gì vậy?” Câu này là hỏi Kiều Vân Hy.

” Không biết...Tiểu Tứ làm cái gì vậy?”

Thời điểm nghe câu trả lời khuôn mặt Ngạo Trác Lăng có chút bất đắc dĩ, Tú Doanh biểu tình nhỏ hơn một chút, chỉ âm thầm kích động.

Vừa lúc nàng hỏi Tứ Thiết liền đặt đĩa xuống, thản nhiên nói:

” Đệ kiểm tra độ mềm.” Lúc nói câu này thật giống một tiểu lão.(ông cụ non)

Kiều Vân Hy nhìn đĩa thức ăn bị chọc tới không còn hình bắt lực võ trán, có điều nàng cũng ” đóng góp” công sức đành im lặng. Cũng may chưa đem toàn bộ bày ra, hiện tại còn có thể đổi lại đĩa khác.

Nàng vừa phân phó nha hoàn mang đổi lại vừa nghĩ thầm trong đầu có khi nào bệnh ngọc có thể lây nhiễm không nhỉ?

Từ Viễn lông mày cau lại, gần như sắp sửa dính sát vào nhau trong mắt đầy khí lạnh, chiếc hộp gỗ điêu khắc tinh xảo trong tay kêu “rắc” một tiếng. Kết cục chỉ có một...tan vỡ.

Từ bên trong rơi ra một chiếc vòng cẩm thạch, hoa văn kì quái, không giống bất kì loại trang sức nào. Dẫn Khang đưa nàng món đồ này có dụng ý gì?

Thực chất Từ Viễn không phải đều ở trong kinh thành theo dõi nàng, chỉ là giang hồ đột nhiên có một chuyện trấn động, hoàn toàn liên quan tới vật này cũng là liên quan tới nàng, hẳn biết được liền từ nơi xa xôi chạy tới chính là muốn tách nàng ra khỏi nó. Nhìn bề ngoài có thể là một chiếc vòng cẩm thạch bình thường bất quá lại có thể cướp đi sinh mạng con người.

Từ Viễn từ dưới ánh trăng nhìn chiếc vòng thật kỹ, lại âm thầm nhận xét. Ánh sáng yếu như vậy có lẽ nàng chưa từng đeo qua, nghĩ tới liền an tâm một chút, đem một chiếc vòng y hệt như vậy đặt vào hộp gỗ mới, để lại chỗ cũ sau đó mang chiếc cẩm thạch cùng hai nửa hộp bị vỡ rời đi.

12. Chương 11

Năm xưa từng có một giai thoại tình yêu bi thảm của Tích Mị Hoa và Âu Vương Chính. Tích Mị Hoa bởi vì Âu Vương Chính mà một mình ôm lấy hết tang chứng tạo phản, nàng biết Âu Vương Chính trong sạch liền không ngần ngại thay hắn nhận tội. Kết quả ngày nàng bỏ mạng chính là ngày nam nhân nàng yêu thăng tiến. Bi thảm nhất là hình ảnh cuối cùng của hắn trong mắt nàng...âm trầm: "Không ngờ người hồ đồ tới như vậy...uống công..." hẳn không nói hết nàng đã ngừng thở.

Trong tình huống này nhắc đến câu chuyện xưa đột nhiên có cảm giác Từ Viễn sẽ một mình thay Kiều Vân Hy đối phó mọi việc.

Nhà trên phố đã lên đèn, Kiều Vân Hy nhìn Tứ Thiết ngủ trong lòng nàng, tay vuốt nhẹ mái tóc lộ ra khuôn mặt tuần tú. Có nhất thiết phải đẹp vậy không?

"Tới nơi chưa?"

Kiều Vân Hy hỏi vọng ra bên ngoài, từ sau lớp rèm khẽ ngáp một cái. Gia nô lỏng tay cho ngựa chạy chậm lại chuẩn bị chuyển đường nghe nàng hỏi vội vàng trả lời:

"Dạ bẩm, không quá nửa giờ nữa sẽ về tới ạ."

Nàng lười biếng "Ừ" một tiếng, lưng thuận thế dựa vào một bên ghế nghỉ ngơi. Vốn là định qua hôm sau mới về Ngạo Trác Lăng lại đột nhiên có việc gấp, mà tại Kiều phủ cũng không có thân quen như xưa, Kiều phụ thân hiện tại đi vắng nàng vì lý do này liền muốn rời khỏi. Trước khi đi có dặn dò Tú Doanh vài câu khách sáo sau đó cùng Tứ Thiết trở về vương phủ.

Nàng ngồi nghiêng người, tư thế không được thoải mái lại cộng thêm chống đỡ sức nặng của một người thiếu niên khiến cơ thể mệt mỏi, lúc bước xuống tiểu Như liền nhanh chân chạy tới đỡ lấy.

Tiểu Như nhìn nàng mệt mỏi liền đau lòng, không kìm nén được hai tay đỡ vai nàng đi phía sau mấy người đỡ Tứ Thiết,

"Tiểu thư muộn như vậy còn trở về, không thể đợi tới ngày mai sao?"

Kiều Vân Hy đã hồi phục một chút, tự mình đứng thẳng lên, tiểu Như cũng lỏng tay ra một chút. Kiều Vân Hy cười cười:

"Hình như quen nơi này rồi, không ở đây không ngủ được."

Tiểu Như âm thầm bĩu môi. Có loại sự tình này sao?

"Đúng rồi, hôm nay tiểu thư xem hại chết em rồi." Tiểu Như nhớ tới Từ Viễn vẫn chưa hết sợ.

"Sao vậy?" Kiều Vân Hy bấy giờ đã thay y phục, ngồi thong thả uống trà.

"Tôi rồi còn uống trà, tiểu thư đêm nay không muốn ngủ sao?" Tiểu Như hơi nhăn mặt, nàng liền đặt chén trà xuống, lại hỏi lại:

"Ta làm sao lại hại chết em?"

” Còn không phải Từ đại nhân nhà tiểu thư sao?” Tiểu Như vừa nói vừa có chút bất mãn.

Kiều Vân Hy hơi nhăn mày, bất đắc dĩ:

” Từ Viễn? Từ Viễn có liên quan gì? Lại nói hần lúc nào là của ta?”

Tiểu Như chợt giật mình, dùng tay vả vào miệng mình, bây giờ tiểu thư đã tam vương phi rồi, cô ăn nói như vậy đáng tội chết mà.

Kiều Vân Hy phì cười:

” Không cần căng thẳng, vương gia hần cũng không có ở đây.”

Tiểu Như thận trọng nhìn trước ngó sau, vuốt ngực một cái từ từ kể lại chuyện lúc sáng, kể tới đoạn Từ Viễn đột nhiên rời đi liền không rõ nguyên do.

” Như vậy cũng thật không giống tính cách Từ công tử.”

Kiều Vân Hy gật đầu, hoàn toàn không phát hiện ra bản thân đã đưa cốc trà lên miệng lúc nào, bị tiểu Như giật lại đành tìm cách đánh trống lảng:

” Quả thật không giống.”

Nhắc tới Từ Viễn, quan hệ dây dưa với hần cũng chính là do nàng nói tể nhị chính là hiếu động mà thành.

Kiều Vân Hy gần một năm trước thân thủ không tệ, bờ tường đối với nàng mà nói đơn giản như nhảy qua một vũng nước vì thế mà trốn ra ngoài chơi cũng không tốn mấy công sức, đáng nói là tiểu Như thân hình nhỏ nhắn nhưng leo trèo rất ỉ ạch, qua được bên kia bộ dáng đã vô cùng thảm hại, thất thủ chạy theo sau Kiều Vân Hy. Người ngoài nhìn vào rất nghịch mắt. Một thiếu niên đi cùng một tiểu nữ chân yếu tay mềm mà thiếu nữ kia bắt quá là thờ không ra hơi, ” thiếu niên ” ngược lại vẫn ung dung chạy nhảy có thể nào là không nghịch mắt?

Sự tình này chính là Kiều nhị tiểu thư nữ cải nam trang.

Kiều Vân Hy vốn nghe nói nam nhân khắp kinh thành đều thích tụ họp ở Bích Lương Khuê. Bích Lương Khuê này bất quá vừa nhìn đã biết là địa danh như thế nào. Một câu khái quát là: vườn quốc gia nuôi dưỡng thú vật quý, công tử tao nhã có thú chơi chim cảnh, thích thưởng hoa bắt bướm xin mời rẽ vào, áo vải đen sách xin quay gót đi ra. Sự thực không có ai đến cửa lại quay ra. Hay cho chữ ” công tử tao nhã.”

Tiểu Như xanh mặt nhìn Kiều Vân Hy, miệng mấp máy một hồi mới nói ra tiếng, tay nín áo nàng:

” Tiểu thư, nhất định là vào đây?”

Kiều Vân Hy vỗ chiếc quạt giấy vào lòng bàn tay, không thêm nói lời nào, chân nhấc lên, thẳng cửa chính bước vào. Tiểu Như thất kinh, cuối cùng vẫn là bất lực chạy theo:

” Công tử, đợi em với...”

Bà chủ Bích Lương Khuê vừa nhìn thấy ” Kiều công tử” đoán ngay khách sang liền đơn đũa chào hỏi. Hiển nhiên chính là:

” Công tử tới thưởng hoa hay bắt bướm.?”

Tâm hồn ngây thơ của nàng lúc này quả nhiên có chút mờ mịt, tay vẫn ôm tiểu Như, nói bừa, tuy nhiên khí thế vẫn không hề giảm sút:

” Ta nghe nói Chi Hồng cô nương rất được.”

Phải rồi, cái tên Chi Hồng hình như dạo gần đây đang được Bích Lương Khuê đánh bóng, chi bằng nàng đi ngó một chút xem dung mạo nàng ta thực sự thế nào.

” Chi Hồng hôm nay không khỏe, công tử có thể chọn cô nương khác.” Hừ ma hơi co mặt lại, dáng vẻ lấy làm tiếc, khóe mắt có ngấn lệ xuống càng làm hai con mắt nhỏ lại. Tay vẫn cầm chiếc quạt tròn phe phẩy.

Ngắm lại sách vở viết không phải tất cả đều là bịa đặt, ít nhất hoa khôi không thể có thời gian rảnh đúng là sự thật.

” Cái này là để tắm rửa cho Chi Chi, chuẩn bị xong nói ta một tiếng.”

Nàng vừa nói vừa hào phóng đặt vào tay mũm mà của Hưu ma ma vật vàng sáng lấp lánh. Hưu ma ma quả nhiên đồng ý...Có điều đại nhân nào đó đang “dùng” muốn có không phải có ngay được.

Tiểu Như đứng bên cạnh nàng khóc không ra nước mắt, chân tay thừa thãi không biết đặt chỗ nào, tới khi Kiều Vân Hy chuẩn bị đi lên lầu trên mới đưa ra nút tay áo nàng, run run:

” Kiều công tử...Tiểu nữ...?”

Kiều Vân Hy quay lại nhìn nha đầu nhà mình khoe miệng hơi giật giật. Xém chút quên mất còn có một người liền quay sang Hưu ma ma bây giờ đã nhìn tiểu Như chăm chăm phân phó một tiếng:

” Tiểu muội này của ta nhờ ma ma chăm sóc một chút, lát nữa sẽ thêm chút ngân lượng.”

Hưu ma ma ngoài mặt gật đầu như bả củi bên trong lại âm thầm tiếc nuối. Kiều công tử này đưa tiểu muội nhỏ tới đây cũng thật là...không nên nha.

Kiều Vân Hy một tay cầm quạt, một tay để sau lưng chân nâng cao đường hoàng tiến lên lầu trên, lúc đi trên sảnh rồi mới cố ý đưa mắt liếc nhìn con nai nhỏ tiểu Như run rẩy bầy cạnh Hưu ma ma bỗng đứng bật cười.

Tiểu Như theo Hưu ma ma đi vào buồng trong, bộ dạng khép nép na khép nép. Hưu ma ma sai một cô nương đưa ngồi hầu chuyện với nàng. Cô nương này bất quá là một vũ nữ không có khách, Hưu ma ma đành cho cô ta ngồi cùng nàng, biết đâu có thể moi được thêm chút ngân lượng từ chỗ Kiều công tử.

Tiểu Như âm thầm nhìn cô nương này một lượt từ trên xuống dưới. Không phải là không xinh đẹp mà là đẹp quá thanh nhã, đoan trang, nam nhân nhìn vào bất quá sẽ không phát sinh được ham muốn nhục dục. Như vậy nam nhân nào lại muốn nàng ta? Như vậy chẳng phải mất công không sao? Nhưng mà, cô gái như vậy vì sao lại lưu lạc vào trốn này?

Thấy tiểu Như nhìn mình như thế Khuê Đan hơi cười cười bắt chuyện với cô:

” Tôi là Khuê Đan,”

Tiểu Như đang ngây người bỗng đứng giật mình, một lát mới phát hiện là nàng ta đang nói chuyện với cô liền thu lại hồn phách đã lạc tới phương nào, mở miệng nặn ra nụ cười, nhìn cũng không tính là khó coi:

” Khuê Đan cô nương, tôi là Tiểu Như.”

Tiểu Như nói xong bỗng đứng nghĩ tới một chuyện. Cô nương này cứ cho là thanh nhã đi, lạc vào nơi này rồi bất quá đều như những ca kỹ khác, không được để ý, có phải hay không sẽ đều bị đối xử tệ bạc? Tiểu Như nhìn tới y phục, lại thấy cũng không phải đối xử tệ bạc lắm.

” Tiểu Như cô nương theo Kiều công tử tới đây?”

Tiểu Như gật đầu. Có điều, tiểu thư nhà cô không phải vẫn lui tới nơi này, vì sao ngay cả một cô nương không hay tiếp khách cũng biết được? Tiểu Như gãi đầu, cái này cô thật sự không hiểu.

” Uống trà đi.”

Khue Đan thấy tiểu Như liên tục ngây ngô lại cho rằng cô không quen mà sợ hãi cho nên đưa một cốc trà tới phía đối diện, hi vọng giúp cô trấn tĩnh một chút.

Tiểu Như gơ tay đỡ lấy cốc trà, cảm ơn một tiếng sau đó từ từ đưa trà lên miệng. Thật ra năng lực bắt chuyện của cô không tốt, nhất thời không biết nói gì.

Khue Đan ngồi im lặng nhìn cô. Một lát cười nhẹ, giọng nói nghe rất dịu dàng:

” Tiểu Như cô nương nhìn rất giống một người muội muội của tôi.”

Tiểu Như có chút bất ngờ, không nghĩ ra bọn họ sẽ chuyển tới đề tài này bèn đặt cốc xuống, tay trống không để lên hai đầu gối

” Như vậy, cô còn có tiểu muội nhỏ? Thật sự giống tôi sao?”

Khuê Đan gật đầu.

Kiều Vân Hy ngồi trong phòng, tầng lầu cao một chút, bên ngoài gió rất mát, nàng lấy hai tay chống lên cằm nhô đầu ra bên ngoài cửa sổ. Nơi này không phải Kiều phủ, quy định không nghiêm ngặt, vẫn là nên thoải mái một chút.

Bên ngoài lạch cách mấy tiếng, Kiều Vân Hy hiểu kì ghé sát tai vào cửa nghe, nghe xong nhàn chán đi vào. Bích Lương Khuê này chính là nơi như vậy, trên hoa ghẹo nguyệt là chủ đạo, nhưng lạch cách như vậy vẫn là nên vào phòng đi.

Căn phòng của nàng hướng thẳng ra phía đường lớn, vì vậy thời điểm thò cổ ra từ bên dưới nhìn thấy có một nam nhân bước vào, nhìn qua chính là khí thế. Khoảng cách khá xa hiển nhiên không thể nhìn kĩ. Người nam nhân này sau này nàng mới biết tên. Ở thì chính là tên Từ Viễn đi.

13. Chương 12

Âm thầm đánh giá một lượt. Người này nhìn không giống người trong kinh thành, toàn thân thủy chung chỉ có một màu trắng bạc. Kiều Vân Hy bĩu môi, ngụy nhân.

” Kiều công tử, tôi mang rượu đến, Mĩ Hương Quan hương vị thượng hạng, Hưu ma ma nhờ chuyển lời tới công tử, Chi Hồng cô nương hiện tại đang sửa soạn, một lát sẽ qua hầu công tử.” Nha đầu nào đó khẽ gõ nhẹ cửa rồi tiến vào, tay bày biện rượu trên khay xuống bàn vừa nói:

“...Công tử chờ lâu rồi.”

Kiều Vân Hy khẽ ho khan một tiếng, tay thuận tiện sửa lại vạt áo, chẳng qua nàng vừa mới leo trèo một chút, y phục không chỉnh tề cho lắm.

” Được rồi, để đó đi.”

Nha đầu kia đi rồi, Kiều Vân Hy lật chén lên, rót một chút rượu, từ từ đưa lên mũi ngửi. Ừ, quả là thơm, rất thơm, nghĩ thế nào liền uống đi, kết quả bị hấp dẫn, lại uống thêm một chén. Tới chén thứ ba cô nương tên Chi Hồng xuất hiện, trên môi chuẩn bị sẵn một nụ cười ngọt ngào, pha chút áy náy, giọng như oanh vàng thổ thổ:

” Kiều công tử,...thứ lỗi cho tiểu nữ chậm trễ.”

Kiều Vân Hy đặt ly rượu trên tay xuống, âm thầm đánh giá một lượt sau đó cười cười:

” Chờ đợi mỹ nhân cũng là một việc thú vị. Chi Hồng cô nương đã khỏe hẳn chưa?”

Chi Hồng váy đào thướt tha ngồi xuống phía đối diện, e thẹn trả lời, bộ điệu làm dáng trong tiểu thuyết quả nhiên được sử dụng triệt để.

” Cảm ơn Kiều công tử quan tâm, sức khỏe tôi nay đã không đáng ngại.”

Kiều Vân Hy gật đầu:

” Như vậy thật tốt.” Kì thực trong lòng lại bĩu môi khinh thường.

” Như vậy đi, tôi uống ly rượu này tạ lỗi với công tử.” Chi Hồng nói xong liền nâng chén lên muốn uống cạn, Kiều công tử liền nhanh tay bắt lấy tay nàng ta, dáng vẻ nhìn vào chính là hai chữ đào hoa đi.

” Không cần thiết phải vậy, người khác sẽ nói ta bắt nạt cô nương.Chén này để ta.” Nói xong liền đoạt lấy uống cạn.

Ừ, hình như xuất hiện tác dụng phụ, người lâng lâng rồi, rượu này cũng thật quá mạnh đi.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng náo nhiệt...

Người nào đó lên tiếng:

” Có người muốn cô ta sao?”

Một giọng nói khác phụ họa:

” Công tử này thế nào lại muốn loại nữ nhân này?”

Rất nhiều âm thanh về sau thi nhau bình phẩm, Kiều Vân Hy hoàn toàn không xác định được rốt cuộc là có bao nhiêu người. Trong số rất nhiều âm thanh ấy, không phải tất cả đều dễ nghe,

” Da dẻ cái gì? Loại tiểu tử hão, lão công còn chưa chinh phục được cô ta, tiểu tử, ngươi là muốn thử độ khó? Ân chán thật rồi hả?”

Kiều Vân Hy nhú mày:

” Có chuyện gì vậy?”

Chi Hồng theo ánh mắt nàng nhìn ra phía cửa, lại nhanh chóng quay vào, tay từ lúc nào đã rút ra một ly rượu đưa về phía Kiều Vân Hy, nhẹ nhàng nói:

” Cũng không có gì, chuyện như vậy ở đây không phải hiếm gặp, bất quá đối tượng công tử kia muốn là một vũ nữ có chút đặc biệt.”

” Đặc biệt? Ai thế?” Ủ, nàng thừa nhận tính hiếu kì lại được khơi dậy rồi.

” Là Khuê Đan muội muội, thường ngày không có ai tìm, hôm nay công tử này chính là muốn đích thân muội ấy hầu hạ, ”

” Khuê Đan!?”

” Đúng vậy, lúc này nghe hừ ma ma nói tôi còn ngạc nhiên.”

Kiều Vân Hy nghe nàng ta nói xong liền đứng dậy, kì thực rất khẩn trương nhưng lời ra lại thành lời hững hờ:

” Ta đi xem một chút.” Sau đó đi như bay ra cửa. À, nói đi như bay chính là phóng đại quá đi.

Lúc Kiều Vân Hy thò cổ ra Khuê Đan bị nam nhân kia kéo qua phòng nàng một đoạn, phía sau còn có Tiểu Như mặt sợ tới tót mồ hôi vẫn lo lắng chạy phía sau, vừa nhìn thấy nàng liền như người chết đuối vớ được cọc vội vàng chạy tới kéo tay áo:

” Tiểu...công tử, công tử mau cứu Khuê Đan cô nương.”

Khởi cần nha đầu này nói, nàng chạy ra đây không phải vì việc này sao?

” Vị công tử kia xin dừng bước.”

Kiều Vân Hy khép chiếc quạt lại, cầm trong tay, chân thong thả bước tới vị trí người phía trước vừa dừng lại.

” Kiều công tử?” Khuê Đan vừa nhìn thấy nàng liền cất tiếng, trên mặt xuất hiện nhiều tia khó diễn tả.

” Khuê Đan, không cần sợ, ta tới cứu nàng.” Kiều Vân Hy hiển nhiên nghĩ nàng đang sợ hãi liền trấn an một câu.

Khụ, có phải Kiều nha đầu thực sự nghĩ bản thân thành Kiều công tử rồi?

Khuê Đan hơi lắc đầu, Kiều Vân Hy không để ý, một lát đã đứng trước mặt người kia. Hình như nhìn hơi quen mắt...Là ai?

” Vị công tử này nhường lại Khuê cô nương cho ta được không? ”

Kiều Vân Hy vừa nói xong toàn Bích Lương Khuê lại được phen náo loạn.

” Không phải chứ? Lại thêm một tiểu tử nữa? Nhìn tên này còn vắt mũi chưa sạch, chẳng lẽ ả nữ nhân kia có khiêu đồ trẻ con?” Lão công phỉ vào.

Vừa lúc đó, Hưu ma ma ôm thân hình nặng trĩu cuối cùng cũng leo lên tới nơi,

”Kiều công tử, không phải Chi Hồng vừa mới lên sao? Công tử lại muốn Khuê Đan? Việc này là có hiểu nhầm gì?”

Kiều Vân Hy không thêm liếc bà ta một cái, trực tiếp trả lời:

”Tôi chính là muốn Khuê Đan, vị công tử này, có thể trao đổi không?”

Nói ra câu này hiển nhiên khiến toàn bộ nam nhân náo loạn. Có thể trao đổi thật sao? Đổi Chi Hồng lấy ả nữ nhân này? Mất trí sao?

Người trước mặt này giờ im lặng bất ngờ lên tiếng, lời lẽ một câu dứt khoát:

”Không đổi.”

Diên rồi! Tên này còn diên hơn tên kia nữa!

Hưu ma ma vốn muốn lên hòa giải kết quả thấy khí thế bùng lên không dám lên tiếng, liếc mắt ra hiệu cho Khuê Đan lại kéo tay Chi Hồng, muốn đem mọi việc giao phó cho bọn họ.

Chi Hồng hiểu ý liền chạy tới chỗ Kiều Vân Hy nũng:

”Công tử mặc dù say cũng đừng nói như vậy, làm người ta tổn thương rồi.”

Không ngờ Kiều Vân Hy không để ý, tay lại nắm lấy cổ tay Khuê Đan, có điều chưa kéo đi đã bị nam nhân bên cạnh kéo lại, lạnh lùng tuyên bố:

”Người của ta, ngươi muốn làm gì!?”

Khue Đan khước miệng giật giật:

”Khụ, Kiều công tử, là tôi tự nguyện.”

Tiểu Như đằng sau mảnh liệt kéo áo nàng,

”Cô ấy bị ép buộc.”

Kiều nha đầu nghe xong đương nhiên lên cơn giận dưng dưng, kéo mạnh Khuê Đan ra phía sau nàng, cũng là người kia bất ngờ không phòng bị mới dễ dàng như vậy. Nàng thời khác này nhìn giống như con gà mẹ bảo vệ con.

Có điều, sự việc phía sau vạn lần không ai có thể ngờ tới.

Kiều Vân Hy túm cổ nam nhân kia, ép sát vào tường, gần giọng:

”Nam tử thối, có biết ta giận rồi không? Dám trốn ta đi tới đây vui vẻ, còn ở trước mặt ta bá đạo nắm tay nữ nhân khác? Đêm qua chưa thỏa mãn sao? Chán sống rồi.”

Nhân vật quần chúng đầu đầy hắc tuyến. Sự tình gì đây? Mợ nó! Đoạn tụ!? Đi bắt gian hử?

14. Chương 13

Đám người xung quanh nhìn một lượt, cuối cùng cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì, Chi Hồng vội vàng nhảy bật ra ca tránh né Kiều Vân Hy. Tiểu Như môi run lấy bầy, nắm tay áo Khuê Đan khẽ giật giật, Khuê Đan bấy giờ mới hoàn hồn vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Kiều Vân Hy lại nhìn Từ Viễn không nói được lời nào. Sau đó Tiểu Như nhận được cái nháy mắt của Kiều Vân Hy liền kéo Khuê Đan đi, Từ Viễn sau đó bị lôi vào trong phòng.

Kiều Vân Hy vừa buông tay, Từ Viễn đã nhếch miệng:

”Nữ nhi phách lối!”

Kiều Vân Hy há miệng ngạc nhiên, cuối cùng vẫn không thừa nhận:

” Người nói ai là nữ nhi?”

Từ Viễn không thèm để ý đến nàng, chuẩn bị đi ra khỏi cửa lại bị Kiều Vân Hy giữ lại, lớn giọng hỏi:

” Người đi đâu?”

” Không liên quan tới cô.”

Không ngờ bên ngoài đột nhiên náo nhiệt lần nữa, Kiều Vân Hy vừa định đẩy cửa ra ngoài liền bị Từ Viễn giữ lại, một tay hé mở cánh cửa phía sau Kiều Vân Hy.

Đám người lạ mặt đang rầm rập kéo lên lầu, vừa đi vừa khám xét từng phòng một, chẳng bao lâu nữa sẽ tới phòng bọn họ. Từ Viễn bắt giác thay thái độ. Vốn tưởng còn chút thời gian, không ngờ nhanh như vậy đã đuổi tới đây rồi, vật kia, sợ rằng khó bảo toàn được, lại đột nhiên nhìn tới Kiều Vân Hy đang ngây người không hiểu sự tình gì.

Bước chân ngày càng gần, Từ Viễn đột ngột nắm cổ tay Kiều Vân Hy kéo lại gần, xoa tóc nàng ra đẩy lên giường, Kiều Vân Hy nghe hấn nói ” Mạo phạm” sau đó nam trang liền bị kéo ra, chưa kịp làm gì đã thấy một tấm chăn quấn lên người mình.

” Người....làm cái gì vậy?”

Từ Viễn đè giọng xuống nói nhỏ:

” Xin giúp cho, ân nghĩa này ngày sau nhất định đền đáp.”

Kiều Vân Hy mở miệng định nói gì đó lại thấy cửa phòng bị bật mở, một toán người kéo vào, là quân của triều đình. Kiều Vân Hy thất kinh. Chỉ là trốn ra ngoài chơi một chút thôi, không nhất thiết phải gặp tình huống này chứ?

Từ Viễn nhìn thấy bọn họ liền buông Kiều Vân Hy ra, giọng điệu ngạc nhiên:

” Quan gia, có việc gì vậy?”

Một tên tiểu binh cười cười nhìn Kiều Vân Hy:

” Tiểu cô nương, mau đi chỗ khác chơi.”

Kiều Vân Hy tóc tai rối tung, ôm cả chăn đang quấn trên người nhanh chóng rời khỏi, vừa tới cửa đã gặp tiểu Như, liền ra hiệu cho cô ấy nhanh chóng trở về.

Bọn họ đi chưa được bao lâu thì một đám nam nhân bị lôi ra, trong đó có cả Từ Viễn.

Kiều Vân Hy đi được một đoạn, tìm chỗ vắng thay đổi trang phục, lại phát hiện bên mình có một thanh đoản đao kì lạ, nhớ lại lời của Từ Viễn trong lòng đột nhiên bất an, suy nghĩ một chút liền quyết định đem nó cùng về phủ.

Kiều thái phó vừa vặn không có nhà, mấy ngày trước đã nói dạo gần đây không bận việc gì, có lẽ liên quan đến sự việc vừa xảy ra trên phố. Kiều Vân Hy tạm thời không suy nghĩ nữa, để thanh đoản đao trên bàn, sau đó đi tắm.

Lúc tiểu Như mang điểm tâm vào Kiều Vân Hy cũng vừa tắm xong, trên người đã đổi lại thành y phục nữ nhi, lắc vai mấy cái ngồi xuống ghế, tiện miệng nói:

” Em để đây đi.”

Tiểu Như theo lời đặt xuống bàn trà, cạnh thanh đoản đao, có chút ngạc nhiên:

” Cái này, em chưa thấy bao giờ, của tiểu thư sao?”

Kiều Vân Hy định lắc đầu sau cùng lại cầm vật kia lên ngắm nghía, cảm thấy chuôi đao rất tinh xảo, hoa văn cổ xưa chưa từng nhìn thấy

” Của một người bạn tặng cho ta, em tất nhiên chưa thấy bao giờ.”

Tiểu Như gật gật đầu:

” Hèn gì em thấy lạ...Phải rồi tiểu thư, Bích Lương Khuê hôm nay thật đáng sợ, lần sau em không muốn đi nữa.”

Kiều Vân Hy bĩu môi:

” Hôm khác dẫn em tới nơi nhiều nam nhân có lẽ em sẽ thích.”

Tiểu Như bị trêu chọc liền phụng phịu:

” Em không có thể...phải rồi, bộ dạng tiểu thư lúc bước ra khỏi Bích Lương Khuê sao lại kì lạ như vậy? Đã xảy ra chuyện gì với công tử kia? Á...không phải hai người...!?” Câu sau rõ ràng muốn trả đũa Kiều Vân Hy, hiển nhiên sau đó liền bị Kiều Vân Hy đập ra khỏi phòng.

” Hừ, nha đầu này đúng là chiều chuộng quá sinh hư mà!”

Lại nói tới Kiều thái phó đi mấy ngày cũng không thấy tin tức gì, Kiều Vân Hy trong lòng nóng ruột không yên, buổi tối không ngủ được mở cửa phòng đi dạo hoa viên. Đột nhiên phát hiện có gì không đúng, liếc mắt, thì ra đúng là có người.

” Ai? Mau ra đây.”

Vừa dứt lời một bóng đen xuất hiện. Từ Viễn bộ dáng vẫn thong thả không hề có biểu hiện gì giống như kẻ rình mò bị người ta phát hiện.

Kiều Vân Hy giơ đèn lồng lên cao một chút mới nhìn thấy rõ mặt hắn, vừa thấy đã cất giọng không vui:

” Người tới làm gì? À quên, sao biết ta ở đây?”

Từ Viễn trước sau như một giọng nói vô cùng thong thả.

” Ta tới xem vật gửi tiểu thư.”

Kiều Vân Hy nghe hắn nói liền nhớ ra thanh đoản đao, vừa hay nàng hiện tại đang mang bên mình liền ném về phía hắn.

Từ Viễn nhìn một lượt sau đó đưa lại cho Kiều Vân Hy:

” Tạm thời ta không thể mang đi được, vẫn là phiền tiểu thư cất giữ giúp. Cáo từ.”

Đến lúc Kiều Vân Hy hiểu ra hắn đã biến mất không dấu vết. Nàng vỗ đầu một cái, sau đó hậm hực đem đoản đao cất lại vào trong người.

15. Chương 14-1

Từ Viễn vừa rời khỏi tiểu Như liền từ trong bụi nhảy ra dọa nàng thiếu chút ngã lăn ra.

” A...a...em biết rồi nha, tiểu thư với người kia có gì mờ ám? Đêm hôm khuya khoắt còn lén lút...? ” nha đầu vừa nói vừa dùng ánh mắt gian khác thường nhìn nàng. Kiều Vân Hy vừa mới đứng vững lại loạng choạng, cuối cùng ngã lăn ra. Suy nghĩ kiểu gì thế? Nàng là ai há lại đi có gian tình với cái tên kì dị đó?

Tiểu Như to gan vẫn ôm bụng cười, ” Tiểu thư không cần xấu hổ, em hứa sẽ không nói cho ai biết mà.”

Kiều Vân Hy giậm chân một cái, tức giận bỏ vào phòng đóng cửa lại.

Thực ra mà nói sau lần đó cứ ba hôm Từ Viễn lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, ban đầu còn bí bí hiểm hiểm, dần dần công khai mặt dày bám nàng, tới tiểu Như cũng quen thân gặp liền chào một tiếng:” Từ công tử. ” mà nói thân cũng không thể tính là thân thiết, tiểu Như đối với hắn chính là sợ một mực. Hắn không giống như Đương Dự bình thường sẽ trêu chọc cô mà luôn lạnh như một khối băng di chuyển.

Kiều Vân Hy lấy tay nhón một miếng táo bỏ vào miệng, liếc sang bên cạnh thấy tiểu Như đang làm biếng ngủ gật liền lấy chân đá cô một cái, tay phối hợp kéo kéo giật giật tay áo:

” Em có dậy đi không? Cha ta đang tới kìa.”

Tiểu Như nghe nhắc tới lão gia liền bật dậy chỉnh đốn trang phục. Kiều Vân Hy bị chọc cười bèn không giữ ý tứ cười sặc sụa.

” Tiểu thư gật em? ”

Nàng không chối gật đầu thừa nhận, lại bồi thêm một câu:

” Em ngủ mơ thấy gì nước miếng nhỏ sắp ngập phủ rồi!? Ha ha”

Tiểu Như đang âm ỨC chợt nghĩ ra cách trả lại nàng:

” Ô, nhắc mới nhớ, tiểu thư, em mơ thấy tiểu thư bái đường cùng Từ công tử, em đang nhận hầu bao nên mới vui vẻ như vậy.”

” Em!!!!...” Nàng còn chưa kịp mắng nha đầu to gan đã thấy Từ Viễn từ đâu lù lù xuất hiện, tiểu Như cũng bị dọa cho hết hồn vội vã tìm cơ chuồn lẹ.

Một thân áo lam ngồi xuống trước mặt nàng, tự nhiên ăn trái cây, hơn nữa món trái cây này hình như đặc biệt vừa miệng hần, ăn tới miếng thứ hai rồi mới ngẩng đầu nhìn nàng, lại thấy nàng bày ra bộ mặt ngây ngốc nhìn mình, thuận miệng khách sáo:

” Kiều tiểu thư cứ dùng tự nhiên đừng ngại, táo rất ngọt.”

Trên đầu Kiều Vân Hy chảy đầy vạch đen sì, cái tên này đến Kiều phủ mấy lần không phải đã coi đây là nhà hần rồi chứ? Còn mời nàng ăn táo?

” Đây họ Từ, người đến đây chỉ để ăn táo thôi hả?”

” Tất nhiên không phải, ta đến thăm cô.” Từ Viễn ngừng ăn, bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Nàng nhất thời không biết dùng lời nào để nói, nhớ không nhầm hai hôm trước hần đột nhiên từ nóc nhà bay xuống cũng nói như vậy.

” Sao rồi? Có cảm động không? ”

Lại không ngờ hần sẽ hỏi câu này, Kiều Vân Hy khóe miệng giật giật:

” Ý gì?...”

” Kiều tiểu thư này, ta đã suy nghĩ rất nhiều, cũng đã tham khảo ý kiến huynh đệ, bọn họ đều nói cách báo đáp ân tình nữ nhân tốt nhất chính là lấy thân báo đáp, mà trước hết là phải làm họ cảm động.”

Kiều Vân Hy nghe xong toàn bộ nước trà vừa uống vào miệng, chưa kịp nuốt liền phun hết ra ngoài. Nàng vừa nghe cái gì? Muốn chọc thủng tai người à?

” Họ Từ, người vừa nói cái gì!?”

Từ Viễn ngược lại hoàn toàn thản nhiên nhắc cho nàng nghe một lần nữa:

” Ta nói muốn lấy thân báo đáp cô.”

Lúc này đảm bảo không nghe nhầm, toàn bộ cơ thể nàng bị chấn động một cách nghiêm trọng, tên này có phải dễ dãi quá không? Giúp một chút liền muốn lấy thân báo đáp? Mà rốt cuộc tên huynh đệ hắc khuyến nào nói với hần như vậy? Nàng phải tìm đến tính sổ.

” Nói thế nào nhỉ...Từ công tử này, thật ra thì ân huệ nhỏ như vậy không cần phải dùng thân báo đáp,... tấm thân vàng ngọc của công tử ta nhân nhận không nổi...” nàng cố lấy hết sức bình tĩnh nặn ra nụ cười, từ từ khuyến giải Từ đầu đá.

Từ Viễn nghe xong lạnh giọng:

” Không phải ân huệ nhỏ! ”

Nàng khước miệng giật giật:

” À à...cái này, thực ra thì, ta không thích nam nhân..., công tử muốn báo đáp ta cũng không phải chỉ có mỗi cách ấy.”

Từ Viễn bày ra vẻ mặt như đã hiểu, chén chà trên tay liền đặt xuống bàn đá:

” Thì ra là thế, như vậy ta có thể giúp cô tìm một cô nương tốt. ”

Cô nương tốt? Không xong rồi..., Kiều Vân Hy đập đầu xuống bàn đá, hoàn toàn bất lực.

Vừa đúng mùa sen nở, Kiều Vân Hy đặc biệt rất thích ngắm hoa sen, ngồi trên bờ, thả chân xuống nước, vừa ngắm hoa vừa cho cá ăn. Đằng sau có tiếng bước chân, tiểu Như mang một rổ củ sen tới, cúi người xuống, chìa ra trước mặt nàng hỏi:

” Tiểu thư, Lưu thúc hỏi hôm nay tiểu thư muốn ăn gì? Tiểu thư muốn ăn củ sen hầm không?”

Kiều Vân Hy không để ý, tùy tiện gặt đầu một cái,

” Cũng được em, lâu rồi không ăn.”

” Vậy để em đi nói nhà bếp chuẩn bị.”

Bình thường các tiểu thư khuê các trong các phủ đệ đều yêu thích thơ ca, vũ khúc, về điểm này Kiều Vân Hy cảm thấy mình rất tệ, hơn nữa nửa điểm hứng thú cũng không có, haizz cái này cũng không thể trách nàng, từ nhỏ ngoại trừ nấu nướng biết một chút còn lại nữ công đều mờ mịt, mà phụ thân cũng không bắt ép nàng thành ra mặc dù không làm mất mặt Kiều phủ nhưng cố gắng lắm vẫn không tính là xuất sắc. Nghĩ đoạn lấy dao trong người ra khắc gỗ. Nàng đối với việc này ngược lại rất hứng thú.

Tay áo rơi ra thanh đoản đao, Kiều Vân Hy cầm nó ngắm nghía thật kĩ, nhìn tới hoa văn tinh xảo đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt, hình như đã thấy ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ ra được...Lại nghĩ tới đồ này rốt cuộc quan trọng thế nào Từ Viễn mất nhiều công sức bảo vệ như vậy? Có điều, đã quan trọng tại sao lại giao cho nàng?

Mũi dao sắc thuần thực đưa trên gỗ, nàng khắc lại những hoa văn trên chuôi đoản đao.

” Liên hoa ngọc cốt mộc họa văn ”

(liên hoa: sen dưới hồ, ngọc cốt: chỉ chuôi đoản đao bằng ngọc, mộc họa văn: Kiều Vân Hy họa văn lên đoản đao gỗ).

Kiều Vân Hy nghĩ tới con dao gỗ khi ấy nàng khắc liền mở tủ đồ lấy ra một chiếc hộp gỗ, bên trong là thanh đoản đao bằng gỗ hoa văn tinh xảo, nàng giơ ra trước đèn nhìn một lượt, mặc dù không nói là hoàn toàn trùng khớp với hoa văn cũ nhưng cũng xem như giống 8-9 phần, còn về phần thanh đoản đao thật sau trước ngày Từ Viễn rời đi đã chuyển cho Khuê Đan cô nương, bấy giờ nàng mới biết chuyện ở Bích Lương Khuê lúc ấy là hiểu lầm nhất thời có chút xấu hổ. Nghĩ tới đây lại đột nhiên nhớ tới lời hứa lấy thân báo đáp của Từ Viễn liền phì cười. Họ Từ này thật ra mà nói cũng đâu có gì đáng sợ, tiểu Như vì có gì sợ hấn như vậy? Chuyện này nàng cũng hỏi qua, nha đầu tiểu Như cười cười nói có lẽ do ban đầu gặp ở Bích Lương Khuê nhìn hấn lạnh lùng nên mới vậy, về sau thành quen, thấy hấn liền lạnh lạnh.

16. Chương 14-2: Ngoại Truyện Nhỏ 1

Tử cảm thành bình thường là trốn thế nào? Còn không phải nguy hiểm trùng trùng sao? Cũng chính vì cái lẽ này mà bình thường đội ám vệ rất hay để ý. Vừa vặn hôm nay Từ Viễn cùng một người nữa đi quan sát tình hình, người kia địa đẳng trước, Từ Viễn ở phía sau bất ngờ vọt lên chặn đầu lại khiến y giật mình, lập tức phòng vệ:

” Từ huynh, có chuyện gì sao?” vì sao y không một chút phát hiện?

Từ Viễn hoàn toàn trái ngược, thông thả ồm một tiếng, ánh mắt cố tình nhìn nó xung quanh làm huynh đệ kia càng thêm phần hoảng hốt:

” Thích khách sao?”

Kết quả Từ Viễn lắc đầu: ” Không phải.” Huynh đệ kia còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã nghe hần phang một câu xanh rờn:

” Việc này so với gặp thích khách còn nghiêm trọng hơn!”

Lời vừa thốt ra huynh đệ kia xanh mặt, xưa đến nay việc mà Từ Viễn nhận định nghiêm trọng sớm đã không còn là nghiêm trọng bình thường, nên y tay đặt vào hông, chuẩn bị tuốt vỏ kiếm sẵn sàng chiến đấu....Cuối cùng đợi tới nửa ngày Từ Viễn vẫn không động tĩnh gì thì không khỏi thấy lạ liền lên tiếng:

” Từ đại nhân...?”

Trong đầu Từ Viễn lúc này hiện lại hình ảnh tại Bích Lương Khuê, không khí có phần ái muội...

” Nếu người mạo phạm một cô nương...” hần chưa nói hết câu vị huynh đệ kia cảm đã rơi xuống đất, kích động hét lên: ” Huynh mạo phạm con gái nhà người ta rồi!?”

Từ Viễn liếc y một cái, không thêm phản đối, bình tĩnh nói tiếp:

“...Mà cô nương đó lại có ơn với người...vậy phải làm thế nào để báo đáp?”

Người kia không cần suy nghĩ liền phán: ” Lấy thân báo đáp!”

Kết quả là ngày hôm sau Từ Viễn đến tìm Kiều Vân Hy thực hiện kế hoạch muốn lấy thân báo đáp nàng. Suy cho cùng thì huynh đệ đáng thương kia chính là kẻ mà nàng muốn “truy cùng giết tận”!!

17. Chương 15

Bởi vì Ngạo Trác Lăng lúc ở Kiều phủ nói rằng có việc phải đi, đến giờ cũng chưa trở về nên lúc này trong phủ chỉ có Kiều Vân Hy, Tứ Thiết cùng với gia nhân trong phủ, mà Kiều Vân Hy lúc này đang vất vả thuyết phục Tứ Thiết:

” Tiểu Tứ ngoan,lúc này trời rất lạnh, ra ngoài sẽ bị cảm lạnh đó.”

Tứ Thiết bướng bỉnh chu môi:

” Tiểu Tứ không sợ lạnh, đệ muốn ra ngoài tìm tam ca.”

Kiều Vân Hy bắt lực vỗ trán một cái, hai mắt đột nhiên sáng ra,

” Tam ca của đệ hiện tại đang rất vui vẻ, đệ đi tìm sẽ khiến huynh ấy nổi giận.”

Không ngờ vừa nói xong Tứ Thiết liền khóc hu hu:

” Hu hu, tam ca không thương đệ nữa rồi!”

Kiều Vân Hy hoàn toàn bó tay. Sau cùng lại không biết nghĩ ra được trò gì, che miệng cười mờ ám.

” Tiểu Như, em mau đi gọi cho ta mấy gia nhân tới đây.”

” Dạ phu nhân” Tiểu Như nghe xong liền lập tức chạy đi tìm.

Một đám nam nhân được tìm đến, trước mặt nàng xếp thành hai hàng, chuẩn bị sẵn sàng đợi nàng phân phó. Kiều Vân Hy cười cười vẫy tay Tứ Thiết, nó mặc dù chưa ngừng khóc nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy đến cạnh nàng. Kiều Vân Hy kéo ghế cho nó, tiện miệng trêu đùa:

” Cái này, tiểu Tứ a, lẽ ra nam nhân phải kéo ghế cho nữ nhân, tỷ kéo giúp đệ lần này thôi nhé, lần sau đệ phải kéo ghế cho ta.”

Tứ Thiết nghe xong nghiêm túc gật đầu, lại nói:

” Tỷ yên tâm, không cần tam ca đệ sẽ chăm sóc tỷ thật tốt.” Câu nói này, quả thực là về sau đứa trẻ ngốc này đã làm được, hơn nữa còn bảo vệ nàng rất tốt. Nhưng đó là chuyện của sau này.

Kiều Vân Hy không ngờ nó lại nói vậy, nhất thời cảm động. Truyền thuyết kia liệu có phải sự thật? Nhưng mà nơi cung cấm, một vương gia nhỏ ngốc nghếch như vậy sống quả thật không dễ dàng gì.

Kiều Vân Hy lúc này quay lại nhìn đám gia nhân đang nghiêm chỉnh xếp hàng, thật nhẹ nhàng nói:

” Cũng không có việc gì to tát, chỉ là Tứ vương gia muốn xem các người múa.”

Đám gia nhân nghe xong hoàn toàn không dám tin vào tai mình, bảo bọn họ múa? Phu nhân quá làm khó rồi, làm mấy việc nữ nhi này chẳng phải vui dập nam nhân bọn họ sao?

” Phu nhân...”

Kiều Vân Hy hoàn toàn coi như không nghe thấy, quay sang nói tiểu Như và Kính Mạ giúp bọn họ đi lấy y phục. Múa thì sẽ cần y phục gì? Cái này cần phải nói không?

Một đám nam nhân trong nam ngoài nữ đang múa bài “chê củi”, một đám còn lại ôm bụng cười. Ngày hôm nay, uy nghiêm nam giới toàn bộ bị hủy rồi, bảo sau này bọn họ làm sao cười thê tử? Mà bắt quá cũng là người trước mặt, một là tam vương phi, một là tứ vương gia, bảo bọn họ làm sao phản kháng? Hoàn toàn không có cách chống cự, chỉ có thể cầu thánh nhân xuất hiện...Không ngờ hán thật sự xuất hiện.

Sở Tư Thanh thấy bên này náo nhiệt liền chạy tới góp vui, kết quả vừa nhìn thấy liền thấy hứng thú, chạy vào hóng té...Đám gia nhân đau đớn nhìn “thánh nhân” nhập hội cười đùa. Lại không ngờ Sở Tư Thanh này so với Kiều Vân Hy còn biến thái hơn nhiều.

Sở Tư Thanh không vừa ý nói:

” Các người là đang làm cái gì vậy? Múa đâu có giống như vậy, nào nào, mau sửa lại tư thế đi, tay chống hông, mông đưa ra sau, uốn ngực ra, lắc đi...” Nói đoạn lại quay qua mấy nô tì phân phó: ” Ta thấy cây cam cảnh của vương gia cũng có quả rồi, kích thước vừa đủ, mau ra bứt vào đây, chi mỗi người hai quả.”

Đám gia nhân nghe xong toát mồ hôi hột, mặc dù trời đang rét vẫn thấy rõ giọt mồ hôi nhỏ xuống. Mỗi người hai quả? Kích thước vừa đủ?

Kiều Vân Hy nhìn đám người lại quay qua Sở Tư Thanh vừa cười vừa nói:

” Thì ra bình thường người vẫn dùng mấy tư thế này quyến rũ Ngạo Trác Lăng hả?”

Sở Tư Thanh đầu chảy đầy vạch đen sì, chưa kịp nói gì đã thấy sống lưng lạnh lạnh, Tứ Thiết liếc mắt nhìn hần tức giận nói:

” Tiểu tam đáng ghét, dám tranh giành tam ca với ta.”

Kiều Vân Hy nghe xong ôm bụng cười sặc sụa:

” Tiểu tam? Tiểu Tứ, ai dạy đệ mấy cái này?”

” Mấy tỷ tỷ trong cung nói với đệ, tiểu tam rất đáng ghét, thường đi tranh giành đồ của người khác.” Nói xong lại cảm thán: ” Bọn họ tham lam như vậy làm gì chứ? Tranh về rồi có ăn hết được không?”

Kiều Vân Hy cười tới mắt không chế ngã lăn ra đất, lồm cồm bò dậy vẫn không nghỉ, cười tới xái quai hàm, kết quả là ngày hôm sau miệng nàng không thể nhúc nhích.

Buổi trưa, Tứ Thiết ăn xong liền lăn ra ngủ, Kiều Vân Hy rảnh rồi liền về phòng đọc sách. Tiểu Như bê một chồng sách vào, chào một tiếng “phu nhân” sau đó liền đặt chồng sách xuống bàn cười trêu đùa:

” Phu nhân, lại có cái gì vui? Lâu như vậy em cũng không thấy phu nhân đọc sách nữa, giờ đột nhiên rất chăm chỉ, còn hứng thú với loại sách cổ này?”

Kiều Vân Hy ngược mắt lên lườm nha đầu này một cái, ” Ý em là bốn phu nhân thường ngày rất lười biếng sao? Ngứa móng rồi hả?”

Tiểu Như bị nàng nhìn liền nhe răng cười xoa dịu:

”Đâu nào, em đâu có cái ý đó, thôi em ra ngoài, không làm phiền tiểu thư đọc sách nữa.” Nói xong liền cong chân chạy mất.

Nàng xem một lượt, đây toàn bộ là sổ sách cổ từ thời Vọng Tâm quốc, không ngờ Ngao Trác Lăng lại có nhiều sách như vậy, hơn nữa, trong này viết rất nhiều thứ nàng không hiểu, mà việc toàn bộ đều là việc cung cấm, nàng xem đi xem lại nhiều lần vẫn không thể tường tận. Trong số cuốn sách tiểu Như mang đến có một cuốn đã rất cũ, nhìn không rõ tựa. Kiều Vân Hy đột nhiên cảm thấy đây chính là cuốn sách nàng đang tìm liền mở ra. Ở ngay trang đầu tiên là một hình vẽ cực kì quen mắt, bên dưới có đề mấy chữ ”Vọng Tâm ấn kí”, nàng nhìn một lượt, từng đường nét, cuối cùng nhận ra đó chính là hoa văn trên chuỗi đoản đao Từ Viễn đưa cho nàng khi ấy, lại lấy con dao gỗ nàng khắc ra so sánh. Quả là rất giống. Có điều, quyển sách này sao lại ở chỗ Ngao Trác Lăng? Chẳng lẽ hắc cũng hứng thú? Cũng đúng, hắc đường đường là một vương gia, nếu truyện kể về truyền thuyết là có thật sao hắc có thể không quan tâm được.

Kiều Vân Hy suy nghĩ một chút, sau đó lấy giấy mực vẽ lại bản trải rộng của hoa văn, không hiểu sao bản thân đột nhiên rất hứng thú với hình vẽ.

Cuốn sách này rất kì quái, rất dày nhưng phần lớn các trang đầu bị bỏ trắng, chỉ có trang đầu và trang cuối có chữ. Trang đầu là hình, trang cuối là chữ. Trong đó viết rằng để vương thời Vọng Tâm quốc đều có hai hộ vệ, sau khi ngôi vị được truyền cho người ngoài dòng tộc là tướng quân Đại Mạc Thương thì hai hộ vệ kia cũng biến mất, mà nàng lại nghe khi xưa chỉ khi đế vương chết hộ vệ mới biến mất sau đó khi người mới lên ngôi, sau ba năm họ sẽ trở lại nhưng được thay thế bằng hai người mới, cho nên muốn hành thích đế vương, thời điểm tốt nhất chính là ba năm trước khi hai hộ vệ xuất hiện trở lại. Bọn họ mỗi người đều có một vật mang kí ấn Vọng Tâm Quốc. Kiều Vân Hy âm thầm suy đoán, như vậy sau khi triều đại thay đổi, nhưng người được chọn làm đế vương vẫn còn, vậy rất có thể hai hộ vệ kia cũng vẫn tồn tại, chỉ là không biết họ là ai. Lại bất ngờ nghĩ tới chuỗi đoản đao ngọc của Từ Viễn trong lòng liền nảy sinh khó hiểu, sau đó lại suy nghĩ lại, hộ vệ kia chắc chắn hành tung bí ẩn, con người kì quái, Từ Viễn căn bản không có khả năng, mà suy cho cùng hình như hắc cũng không lợi hại lắm. Cái này hoàn toàn chỉ là nàng suy đoán, thực tế nàng chưa từng trải nghiệm, đỉnh chính lại chỉ là đoán bừa, mất công sau này hắc biết được sẽ thẳng tay hạ thủ. (^^)

Cuối cuốn sách có một dấu ấn đỏ, hình như chính là ngọc tỷ Vọng Tâm, cái này có lẽ là của người được chọn vì theo như trí nhớ của nàng, ngọc tỷ của Khanh Nhạ không có hoa văn này.

Qua mấy hôm, Ngao Trác Lăng vẫn chưa trở về, Kiều Vân Hy trong lòng có chút lo lắng liền đi tìm Sở Tư Thanh hỏi thử, kết quả bị hắc chọc tức:

”Tam vương gia thường ngày trước ra ngoài lâu như vậy đều chỉ có một chỗ đến chính là lầu hoa, ở cùng mấy tiểu mỹ nhân xinh đẹp, phu nhân cũng nên thông cảm cho nam nhân bọn ta, không nên tức giận với vương gia làm gì, qua mấy hôm nữa ngài ấy tự khắc sẽ về.”

Kiều Vân Hy nghe hắc nói xong liền hết giận, thản nhiên nói:

”Tiểu Thanh à Tiểu Thanh, tam vương gia hắc ít nhiều cũng là phu quân ta, ta giận cũng sẽ không làm gì hắc nhưng người thì khác...” Nói đoạn liền hô: ”Người đâu, lôi Sở Tư Thanh ra đánh năm mươi gậy!”

Sở Tư Thanh giật mình, miệng méo xệch, nữ nhân hung dữ. Sau đó liền bị đám gia nhân lôi đi. Kiều Vân Hy nhìn hắc bị đánh vô cùng thoải mái, nhẹ nhàng thốt ra mấy câu:

”Chọc giận Kiều Vân Hy ta người nhất định sống không thoải mái. ha ha”

Sở Tư Thanh lần đầu gặp nữ nhân như vậy, hờ một chút là bạo lực, sau này hắc vạn lần không dám dây dưa, nhìn thấy nàng nhất định phải tránh xa. Tam Lăng vương phủ này đã có một tên tam vương gia đáng ghét rồi giờ lại thêm một tam vương phi, cuộc sống của y ngày sau sẽ không dễ dàng rồi.” Á...á...các người...á..”

Lại qua ngày hôm sau, người vẫn chưa thấy về, Kiều Vân Hy đoán chừng Sở Tư Thanh cũng không biết chuyện gì nên không hỏi hắc nữa, hôm nay nàng dẫn Tứ Thiết cùng với tiểu Như xuống phố chơi, Kính Mạ cũng muốn đi theo nhưng nửa đường gặp Nhĩ Tru liền bị hắc kéo đi, tiểu Như nhìn theo cười trên chọc, Tứ

Thiết liền học theo lẽ lười ra cười, Kiều Vân Hy bị hai người này chọc cười kết quả là cả ba cùng nhăn nhó báo hại Kính Mạ đỏ mặt gần chết không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Bên cạnh đột nhiên có một giọng nói truyền đến:

” Đang cười gì vậy?”

Giọng nói này...tiểu Như giật mình quay lại, Kiều Vân Hy với Tứ Thiết cũng quay qua, quả nhiên là Đang Dụ công tử hào hoa phong nhã.

” Đang Dụ huynh, lâu rồi không gặp, huynh làm gì ở đây vậy? Không phải đi tìm tiểu Như chứ? Ha ha.”

Đến lượt tiểu Như đỏ mặt giận rồi: ” Phu nhân!” lại không ngờ Đang Dụ đột nhiên cất tiếng: ” Tiểu Như, ta thật sự là đến tìm muội, vừa nãy qua Kiều Phủ mới biết muội đến Tam Lăng vương phủ nên ta mới tới đây.” Nói đến lại quay qua Kiều Vân Hy: ” Muội nhanh như vậy đã thành thân rồi, đối phương lại là tam vương gia, đúng là chuyện tốt...Vị này...” Lúc này mới để ý bên cạnh còn có một người nữa. Kiều Vân Hy vốn đang tính giậm chân tức giận, thấy y hỏi liền kìm nén lại nói:

” Đây là Tứ Vương gia, Tứ Thiết.”

”Ồ, thì ra là vậy. Tham kiến Tứ vương gia.”

Tứ Thiết nhìn vị ca ca xinh đẹp liền vui vẻ cúi đầu chào lại:

” Tiểu Tứ chào ca ca, sau này đệ cũng muốn xinh đẹp như ca ca vậy.”

Bốn người bọn họ cùng nhau xuống phố, tiểu Như trong lòng có chút hậm hực, rõ ràng là nói tới tìm cô nhưng từ đầu đến cuối toàn nói chuyện với tiểu thư, đây là kiểu gì?

Đang Dụ hình như chợt nhớ ra gì đó, quay sang hỏi Kiều Vân Hy:

” Phải rồi, lần này huynh đến cũng là có chuyện muốn tìm tam vương gia, vương gia hiện giờ có trong phủ không?”

Không nói thì thôi, nói đến nàng liền giận:

” Muội không biết, hắn đi biệt tích đâu không về phủ ” đợi trở về rồi nàng nhất định ném cho gói quần áo xong đuổi đi.

Đang Dụ nghe xong cười cười, tính nói gì đó lại nghe tiếng Tứ Thiết:

” Tỷ tỷ, đệ muốn ăn kẹo hồ lô.”

Kiều Vân Hy gật đầu, tiểu Như liền dẫn Tứ Thiết qua chỗ người bán kẹo:

” Để nô tỳ mua cho vương gia.”

Tứ Thiết liền vui vẻ đồng ý.

” Khi nào hắn trở về muội sẽ nói lại với hắn.” tiểu Như dẫn tiểu Tứ đi rồi nàng liền quay sang Đang Dụ nói vậy.

” Làm phiền muội rồi.”

” Ấy dà, huynh khách sáo như vậy làm gì!” Nói xong liền quen thói vỗ vai y cười.

Lần này Đang Dụ nói tới tìm tiểu Như hoàn toàn chỉ là nói đùa, y thật ra là tìm Ngao Trác Lăng, quen biết lâu như vậy nàng không biết tới việc hai người họ biết nhau, hơn nữa Đang Dụ có vẻ rất bận, không tạm biệt tiểu Như đã bỏ đi. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nhất định kì quái, đầu tiên là Từ Viễn nói đến tìm nàng lại đột nhiên bỏ đi không nói, giờ lại tới Đang Dụ, có lẽ nếu không có việc xảy ra chả biết bao lâu họ mới chịu lộ mặt ra nữa. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì mới được.

18. Chương 16

Cũng phải tới gần nửa tháng không thấy Ngạo Trác Lăng hồi phủ, Kiều Vân Hy nghĩ tới việc Đang Dụ có việc tìm hân, biết đâu là việc rất quan trọng trọng lòng có chút sốt ruột mà hơn nữa, dựa vào việc hân hiện giờ là phu quân nàng, nàng hiển nhiên cũng nên thể hiện sự lo lắng. Đang ngẩn ngơ suy nghĩ không biết Tứ Thiết đã chạy đến bên cạnh lúc nào, ngồi xuống, hôm nay nó đặc biệt im lặng không nói gì. Tiểu Như bê một đĩa hoa quả đến, Tứ Thiết nhón một quả yên lặng ngồi ăn, nàng cũng nhón một quả nhưng cầm trong tay mãi không đưa lên miệng. Tiểu Như thấy nàng lơ đãng liền gọi nhỏ một tiếng: " Phu nhân" Kiều Vân Hy giật mình quay lại:

" Em gọi gì ta?"

Tiểu Như cười cười: " Dạ không có gì ạ."

" Ừm...Tiểu Tứ đói chưa?"

Tứ Thiết giờ quả đào trên tay lên trước mặt lắc lắc:

" Đệ ăn đào hết đói rồi."

Kiều Vân Hy cười cười nheo má nó:

" Đệ ăn vậy sao lớn được? Nếu đệ ốm đi chút nào tam ca của đệ sẽ hỏi tội tỷ, đi nào, chúng ta đi ăn cơm."

Tứ Thiết ngoan ngoãn đứng dậy, vừa đi vừa nói: " Tỷ yên tâm, đệ sẽ không cho tam ca mắng tỷ".

Nàng xoa đầu nó cười.

Lúc bọn họ ăn uống xong mọi chuyện vẫn bình thường, trước khi đi ngủ nàng còn dạy Tứ Thiết thổi sáo, Tứ Thiết sau đó vì quá hứng thú nên nàng phải mất rất nhiều công sức nó mới chịu đi ngủ, trước đó còn dễ thương hôn nàng một cái chúc ngủ ngon. Không ngờ ban đêm đột nhiên xảy ra chuyện, tiểu Tứ biến mất. Khắp trên dưới náo loạn một phen, gia nhân tìm khắp phủ vẫn không thấy nó đâu, Kiều Vân Hy trong lòng lo lắng khoắc áo lông vào tự mình chạy đi tìm.

" Tiểu Tứ đệ ở đâu, mau trả lời tỷ đi! Tiểu Tứ...."

" Tứ vương gia...."

Tìm bao nhiêu lâu cũng không thấy người, lại không ngờ thấy phía tây phủ bốc khói nghi ngút, chạy tới nơi kho thóc đã cháy đỏ rực, Kiều Vân Hy nghe từ bên trong có tiếng người, tiểu Tứ nhìn xung quanh một màu đỏ rực liền hoảng sợ:

" Tiểu Tứ, phải đệ không? Đệ đừng sợ, tỷ đến cứu đệ!"

Ngọn lửa đỏ rực, tất cả mọi người đều kinh hãi ngăn cản nàng, nàng lại mặc kệ, muốn đẩy tất cả bọn họ ra để lao vào trong đó, nàng thực sự sợ hãi sẽ xảy ra chuyện xấu.

Thời điểm Kiều Vân Hy vừa chạy đến cửa thì một cây cột đổ xuống, tiểu Như sợ hãi hét lên:

" Phu nhân! "

Nàng có nghe tiếng gia nhân hét, cũng có nhìn thấy cột gỗ đang đổ xuống nhưng không kịp phản ứng thì đã bị ai đó nắm tay kéo giật lại, nàng áp mặt vào ngực hân, nghe rõ tiếng tim đập gấp.

Ngạo Trác Lăng để nàng qua bên tiểu Như sau đó xông vào bên trong cứu Tứ Thiết, vừa lúc hai người ra đến nơi thì đằng sau đổ rầm một tiếng, toàn bộ nhà kho trong nháy mắt đổ sụp xuống. Tiểu Tứ có lẽ do hít phải nhiều khói mà ngất đi. Ngạo Trác Lăng sau đó liền sai người đưa họ về phòng, phân phó người đi tìm đại phu xong thì đi thẳng đến thư phòng. Cũng may là hân về kịp, nếu không không biết sẽ xảy ra việc nghiêm trọng thế nào.

Kiều Vân Hy vừa tỉnh dậy liền chạy qua phòng Tứ Thiết, thấy nó không sao mới thở phào nhẹ nhõm, không ngờ vừa quay lại đã bị người phía sau dọa cho giật mình. Từ Viễn nhìn biểu hiện của nàng không vội nói gì, thản nhiên ngồi xuống, lát sau mới thông thả nói:

” Đã lâu không gặp”

Nàng cơ miệng giật giật, còn tưởng bị hoa mắt, không ngờ quả thật là Từ Viễn, khó khăn lắm mới nặn ra nụ cười đáp lại:

” Ha ha, đúng là lâu thật..” vừa xong lại nghe Từ Viễn nói tiếp:

” Ta còn tưởng nàng thật sự không thích nam nhân...à, hay là ta có nên suy nghĩ tới khả năng tam vương gia không phải nam nhân không nhỉ?”

Trên đầu Kiều Vân Hy chảy đầy hắc tuyến, lời nào cũng chưa kịp nói đã nghe giọng trầm trầm quen tai:

” Từ công tử cũng thật vui tính, ta sao lại có khả năng ấy?” Ngạo Trác Lăng từ bên ngoài bước vào. Nàng nghe hắn nói xong liền bĩu môi khinh bỉ:

” Chẳng không có khả năng ấy? Đêm tân hôn ở trên một chiếc giường ôm ấp nam nhân khác là không có khả năng ấy?”

Từ Viễn hiếm khi biểu cảm lúc này lại nhếch môi lên cười thú vị: ” Ồ ”

Ngạo Trác Lăng bị nàng chọc không những không giận mà còn vui vẻ, nét tà mị hiện rõ trên miệng:

” Như vậy từ nay đêm nào ta cũng sẽ cùng nàng trên một chiếc giường, ôm nàng ngủ.” Hắn nói rất thoải mái, hoàn toàn không để ý tới Từ Viễn. Kiều Vân Hy biết không nói lại hắn cộng thêm ở trước mặt Từ Viễn có chút xấu hổ liền làm bộ giận dữ không thêm so đo sau đó chạy ra ngoài. Từ Viễn sau đó cũng đứng dậy đi ra, lúc đi qua Ngạo Trác Lăng còn cố tình nói nhỏ:

” Sau này vương gia giữ khoảng cách với ta một chút.”

Từ đầu đến cuối nhìn không ra Từ Viễn cũng có thể đùa cợt người khác, Ngạo Trác Lăng nhất thời bị hắn làm cho ngạc nhiên.

Kiều Vân Hy vừa chạy ra ngoài liền nhìn thấy tiểu Như đang đi đến liền vội vàng gọi. Tiểu Như thấy nàng gọi thì chạy tới, nhìn sắc mặt nàng đã hồng hào lại mới yên tâm:

” Phu nhân gọi em.”

” Ừ, tiểu Như, nói ta biết vì sao Từ Viễn lại ở đây?”

” Dạ, hôm qua tiểu thư bị ngắt đi nên không biết, Từ công tử đi cùng tam vương gia.”

” Hả!?” Nàng rõ ràng không ngờ đến khả năng này. Trong đầu xuất hiện vài suy nghĩ phức tạp, sau đó hạ giọng ghé sát đầu nói với tiểu Như:

” Về cùng nhau? Có lẽ nào...có lẽ nào Từ Viễn là tiểu tam bên ngoài của Ngạo Trác Lăng không?”

Tiểu Như nghe xong giật mình kêu lên:

” Á phu nhân!”

Kiều Vân Hy liền lấy tay bịt miệng nha đầu này lại:

” Em hét to như vậy làm gì? Bọn họ nghe thấy chúng ta sẽ rất thảm!”

” Ừ...” tiểu Như muốn nói gì đấy xong vẫn bị bịt miệng không phát ra được câu nào, khuôn mặt ngày càng trắng bệch.

” Thực ra mà nói, hai người họ như vậy nhìn rất đẹp đôi, phong thái rất hợp. Xem nào...e nghĩ bọn họ ai ở trên, ai ở dưới?” trong đầu nàng lúc này đang bay bổng tưởng tượng, hai cơ thể hoàn hảo như vậy sẽ rất khăng khít với nhau.

Tiểu Như ngày càng sợ hãi, cật lực lắc đầu, lại nhìn thấy Kiều Vân Hy vẫn đang thao thao bất tuyệt, nhìn tới phía trước mình hai người nào đó mặt đã đen như đất xoong, có thể thủ tiêu bọn họ bất cứ lúc nào.

Kiều Vân Hy nói một hồi mới thả tay bịt miệng tiểu Như ra cuối cùng chốt lại bằng một câu cảm thán:

” Ôi, tiểu Như, ta thật vô cùng tò mò, bọn họ làm gì trong phòng lâu như vậy.”

Tiểu Như bấy giờ mới run run nói:

” Tam vương gia với Từ công tử đã ra ngoài rồi phu nhân.” vừa nói vừa nhìn ra phía sau nàng. Kiều Vân Hy quay ra phía sau nhìn thấy hai người kia đang đứng sau lưng liền tươi cười:

” A, vừa nhắc tới đã xuất hiện rồi, thật trùng hợp.”

Ngạo Trác Lăng gật đầu:

” Đúng là trùng hợp thật, có điều, chúng ta là đã ở đây lâu rồi, không phải vừa mới tới.”

Nàng nghe hắn nói xong giật mình nhảy về phía sau, nắm tay áo tiểu Như, tiểu Như đáng thương cũng không đỡ nổi lực sát thương quá lớn đành yếu ớt lùi về sau, đẩy Kiều Vân Hy lên phía trước. Hai người trước mặt lúc này không khác gì đao phủ chuẩn bị xử trảm bọn họ. Nhưng thật may mắn, đao chưa kịp chém xuống đã có “thánh nhân” xuất hiện cứu họ một mạng.

Tứ Thiết vừa tỉnh dậy, từ trong phòng đi ra nhìn thấy Kiều Vân Hy liền chạy tới ôm lấy nàng, Kiều Vân Hy vô cùng sung sướng bám lấy Tứ Thiết dịu dàng nói:

” Đệ ngoan, tỷ dẫn đệ đi chơi, nha nha, chịu không?”

Tiểu Tứ vui vẻ gật đầu liền bị mang đi, tiểu Như cũng vội vã cúi đầu chào rồi chạy mất. Tình huống vừa rồi có thể nói là thoát chết trong gang tấc.

Đã mấy ngày trôi qua, Từ Viễn vẫn không rời khỏi phủ khiến nàng vô cùng thắc mắc, vừa vặn thấy hắn đang đi tới liền chạy tới:

” Từ Viễn, ở đây thoải mái không?”

Từ Viễn nhìn nàng gật đầu: ” Không tệ.”

Kiều Vân Hy nghe hắn trả lời liền cười vui vẻ: ” Vậy là tốt, thoải mái như vậy người cứ ở đây lâu một chút, không phải ngại.” Nàng vừa nói vừa tỏ vẻ nhiệt tình hiếu khách, đoán sẵn hắn sẽ khinh bỉ từ chối, có điều nàng không ngờ tới nhất chính là...

” Hiện tại ta cũng chưa có ý định rời khỏi, nàng yên tâm.”

Đợi khi nàng bình tĩnh hẳn đã đi mất dạng. Cái này, là Ngạo Trác Lăng công khai đưa tiểu tam về nhà? Tuy nhiên nghĩ tới đây nàng liền không giận nữa, bộ mặt hững hờ chờ đợi. Lại bỗng nhiên nhớ ra việc của Đương Dụ liền lấy đó làm cớ chạy tới thư phòng Ngạo Trác Lăng, Từ Viễn rất có thể đang ở đấy, nàng vừa hay có thể xem họ làm cái gì. Tiếc là khi nàng bước vào, trong thư phòng không hề có ai mà hai người kia cũng không thấy đâu, cảm giác kì quái lại bắt đầu xuất hiện.

Từ Viễn lấy từ trong người ra chiếc vòng ngọc lấy từ chỗ Kiều Vân Hy đưa tới Ngạo Trác Lăng vừa nói:

” Cái này là ta lấy từ chỗ Vân Hy, Dẫn Khang tặng nó cho nàng.”

Ngạo Trác Lăng cau mày, nghĩ lại lần tiểu Như mang hộp quà tới nói Dẫn Khang tặng quà sinh thần muộn cho nàng, khi đó hắn không để ý lắm, mà nàng cũng không mở ra, thật không ngờ là vật này.

” Biến mất lâu như vậy, thì ra là ở chỗ Dẫn Khang.”

Từ Viễn gật đầu, nhìn chiếc vòng ngọc một hồi mới cất tiếng:

” Cái ta không hiểu là sao hắn lại có thứ này, vốn dĩ không nên ở chỗ hắn.”

Ngạo Trác Lăng nhắc chiếc vòng lên cười cười:

” Truyền thuyết kia rõ ràng là lời bịa đặt, hoa văn này rất có thể chỉ là trùng hợp.”

” Ha ha, ta cũng nghĩ như thế, hiện tại đến đây cũng chính mục đích là thay hoàng thượng điều tra việc này, cũng là vì an toàn của Tứ vương gia, sự việc mấy ngày trước hoàn toàn không phải ngẫu nhiên, bọn họ cuối cùng cũng đã có động tĩnh rồi.”

Lúc hai người từ bên trong bước ra liền, Từ Viễn không may đụng phải một người, lí do cũng là vì y đi gấp quá không để ý nên mới xô vào, Từ Viễn không sao, đưa tay đỡ người kia dậy:

” Huynh đài có sao không?”

Người kia liền khách sáo nói:

” Cảm ơn, ta không sao, hiện tại đang có việc bận nên xin cáo từ trước.” nói xong liền rời đi luôn, Từ Viễn bỗng cảm thấy người này hình như đã gặp ở đâu rồi nhưng sau cùng vẫn không nghĩ ra.

Sau khi nhà kho trong vương phủ bị cháy, lương thực cũng bị mất một phần lớn, nhân cơ hội hoàng thượng ban thưởng vì Kiều Vân Hy có công tìm thấy Tứ vương gia, nàng liền nhân cơ hội này xin hoàng thượng ban thưởng lương thực. Không lâu sau xe lương đã tới nơi nàng liền phân phó gia nhân chuyển vào kho dự trữ mới. Lúc đi ra nhìn thấy vị quan vận chuyển lương thực, thấy y còn trẻ, mặt mũi trắng trẻo rất giống một tiểu thị tươi liền nổi hứng thú trêu chọc, vẫy tay gọi một gia nhân tên tiểu Phúc Thiện:

” Đây tiểu Thiện, người mau đi bẩm báo vương gia qua đây một chuyến.”

Tiểu Phúc Thiện không biết nàng đùa vội vàng vâng dạ chạy đi. Ngạo Trác Lăng vừa tới nơi nàng liền hào sảng nói lớn, cố ý để tên mặt toa da phần kia nghe thấy:

” Chàng mau lại đây xem, hoàng thượng hào phóng tặng kèm một nam nhân xinh đẹp, ta không lấy, cho chàng đó.”

Người kia nghe nàng nói vậy liền hoảng hốt, một lát đợi Ngạo Trác Lăng đi tới gần mới kéo lấy hần, giọng nói rõ ràng rất bất ngờ:

” Tam thúc, thúc có sở thích này ư? Tha cho con, con nhất định mang tặng thúc một người khác tốt hơn.”

Hần nghe nàng nói ban đầu vốn không tức giận, không ngờ đến cả tên tiểu tử này cũng dám nói, một chưởng đá hần ra khỏi cửa. Lạc La thấy hần nổi giận liền biết điều xin lỗi, sau đó đưa cho hần một tấm thiệp:

” Thực ra, tam thúc, lần này con đến còn là chỉ thị của hoàng thượng phát thiệp mời, ngày 15 tháng sau sinh thần của Vương Lạc hoàng tử, mời tam vương gia cùng tam vương phi tới dự.

Vương Lạc chính là nhi thần của Hoàng Thượng với Tương quý phi, hoàng hậu vẫn chưa sinh hạ được nên vì chuyện này mà rất phiền muộn, tuy nhiên đối với lễ sinh thần này vẫn là người mất nhiều công sức chuẩn bị nhất.

Ngạo Trác Lăng nhận thiệp, Kiều Vân Hy há miệng, Ngạo Trác Lăng vậy mà là thúc thúc người ta. Quả là khiến nàng không ngờ tới, kết quả đùa sai đối tượng.

19. Chương 17

Mùa Đông chẳng mấy chốc đã sắp hết, tuy rằng trời vẫn còn lạnh nhưng đã sớm có những tia nắng ấm áp, Kiều Vân Hy có nhã hứng dẫn tiểu Tứ cùng tiểu Như ra ngoài phơi nắng, ba người nằm trên ba cái ghế dài ngả lưng ra sau tận hưởng thoải mái, riêng tiểu Như ngại ngủng một chút, cô dù gì cũng chỉ là một người hầu, được hưởng cái ân điểm như vậy thật không khỏi khiến người ta ghen tị, đến Kính Mạ đi qua còn cố ý liếc cô một cái nhưng sau đó lại cười xòa xòa nói:

” Nha đầu nhà ngươi thật có phúc nha!”

Tiểu Như chưa kịp nói gì đã thấy Kiều Vân Hy nhòm người dậy lên tiếng:

” Kính Mạ, hay là cô cũng mau qua đây đi, ta sai người mang ghế cho cô.” Kính Mạ hơi giật mình, làm nô tì bao nhiêu năm cũng chưa thấy ai có được cái ân điểm này nên hiển nhiên không dám nhận:

” Nô tì tạ ơn phu nhân, có điều...” chưa nói hết câu Kiều Vân Hy liền hiểu ý, vẫy tay gọi mấy gia nô trong phủ phân phó. Nàng phân phó cái gì không cần biết, quan trọng là kết quả khi Ngạo Trác Lăng từ bên ngoài trở về đã thấy cảnh toàn bộ nữ nhân trong phủ vắt chéo chân ngồi phơi nắng, còn nam nhân một bên đoán rằng chỉ hận không được thay bọn họ ngồi vào cái vị trí đó. Gia nô nhìn thấy hần đồng loạt cúi đầu chào

một tiếng " Vương gia." Mấy nô tì kia trên ghế cũng giật mình nhảy xuống cúi người, riêng Kiều Vân Hy vẫn không mấy may động tĩnh. Ngao Trác Lăng miệng hơi cong lên, sau đó không để ý đến mấy người kia, trực tiếp ngồi xuống chỗ trống bên cạnh nàng. Kiều Vân Hy lười biếng mãi mới lần người qua nhường chỗ cho hắn, miệng lầm bầm:

" Chàng thích ngồi thì kêu người lấy thêm ghế đi, tranh với ta làm gì?"

Không ngờ Ngao Trác Lăng đột nhiên cúi người xuống sát mặt nàng cười tà tà mỉa mỉa:

" Ta vốn dĩ là cố ý muốn ngồi chung với nàng."

Rầm một cái...là Kiều Vân Hy bị lăn xuống đất, rõ ràng là bị hắn đùa cợt.

Tân Thanh cung nằm ở phía Tây chính điện, vốn là nơi ở của Vương quý phi Vương Uyển nhưng từ ngày tiên đế mất, Vương quý phi xuất gia chuyển tới lo chuyện nhang khói nơi miếu thờ Ẩn Hồ tướng quân thì hầu như không có ai lui đến nữa, trưa hôm nay đột nhiên xuất hiện bóng người. Thời điểm Khanh Nhạ cùng công công hộ giá tình cờ đi ngang qua không ngờ nhìn thấy Dẫn Khang cùng lúc bước ra, viên thái giám nhìn thấy y liền cúi đầu hành lễ:

" Tham kiến nhị vương gia."

Dẫn Khang hoàn toàn coi như không nhìn thấy gì, thậm chí y cũng không để Khanh Nhạ vào mắt, chỉ hơi cúi đầu một chút, miệng cũng không buồn nhếch, thản nhiên lướt qua. Khanh Nhạ đối với biểu hiện của y hoàn toàn không tức giận, bao nhiêu năm qua kể từ ngày mẫu thân của Dẫn Khang qua đời y đã coi như không có vị ca ca này rồi, kể cả khi Khanh Nhạ lên kế vị hoàng đế cũng không nhận được phục tòng tuyệt đối, có chăng là vô cùng miễn cưỡng, cũng vì việc này mà có người ca tụng hoàng đế bao dung cũng có người nói nhu nhược bao che để Nhị đệ lộng hành.

" Nhị đệ đợi chút." Dẫn Khang đi được mấy bước Khanh Nhạ liền cất tiếng, giọng điệu không nghe ra điều gì bất thường. Y nghe xong cũng không cố tình đi tiếp, đập quạt giấy gấp lại trên tay, hơi xoay người lại, nhìn không rõ khóe miệng y hơi nhếch lên, không biết dụng ý gì:

" Hoàng thượng có gì phân phó?"

Khanh Nhạ khoát tay, công công liền mang thiệp mừng tới giao cho Khanh Nhạ, y tiện tay cầm lấy.

" Việc giữa chúng ta cũng lâu như vậy rồi, sinh thần Vương nhi hi vọng đệ sẽ tới."

Dẫn Khang hơi liếc mắt xuống tấm thiệp trên tay, nghĩ gì đó sau cùng đáp:

" Thần tuân chỉ." nói xong liền đi khỏi.

Từ đầu đến giờ có một nhân vật chưa từng xuất hiện đó chính là đáng mẫu nghi thiên hạ Quách Dương Ngọc, lúc trước ở Kiều phủ là muội muội sinh đôi của hoàng hậu, thật ra mà nói thì dung mạo thật sự của Quách Dương Ngọc rất ít từng thấy qua, bình thường nàng ta luôn mang màn che mặt, cũng rất hiếm khi thiết triều cùng hoàng thượng, điều này làm rất nhiều người không khỏi cảm thấy kì quái nhưng không ai dám bày tỏ.

Vẫn là cái dáng vẻ mỗi lần gặp nàng người ta thường thấy, một lớp màn xa mỏng che mắt phân nửa khuôn mặt, quần thần lần lượt cúi đầu hành lễ, nàng từ tốn khoát tay, hành động đó, người ta hình dung sau lớp màn này là một gương mặt u buồn, xong nghĩ tới liền không dám nghĩ tiếp nữa. Có lẽ nàng buồn phiền chuyện không thể sinh nhi tử cho hoàng thượng.

" Tương muội, bổn cung qua thăm Vương nhi một chút."

Trước mặt là Phỉ thúy cung, nơi ở của Tương quý phi, quý cung này cũng là sau khi nàng ta sinh hạ Vương Lạc mới được hoàng thượng ban thưởng. Lúc Quách Dương Ngọc tới vừa vặn gặp nàng ta đang ngắm hoa, nhìn thấy Quách Dương Ngọc cũng không vội vàng cúi đầu hành lễ:

" Hoàng hậu cát tường." Có điều sau đó liền khéo léo từ chối Quách Dương Ngọc:

" Hoàng hậu thứ lỗi, Vương nhi cả ngày vui chơi, vừa mới ngủ một chút."

Quách Dương Ngọc cũng không làm khó nàng ta, "Ừm" nhẹ một tiếng sau đó rời khỏi, nói khi khác sẽ tới thăm. Qua khỏi một đoạn tỳ nữ thân cận Tố Nhi bên cạnh liền thể hiện chút phần uất thay cho chủ tử, không kìm nổi nói ra mấy câu:

"Tương quý phi cũng thật là quá đáng, rõ ràng là không muốn cho nương nương gặp hoàng tử, mới rồi còn nghe tiếng khóc, sao có thể nhanh như vậy đã đi ngủ?"

Quách Dương Ngọc bước chân hơi dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng liền bước tiếp hướng về tẩm cung muốn nghỉ ngơi, trước đó còn nghiêm khắc dạy bảo tỳ nữ kia: "Không được nói bừa." Tố Nhi cắn môi im lặng đi theo nàng.

Vì là khoảng thời gian lúc giao thời cho nên rất dễ bị cảm, Kiều Vân Hy ôm cổ ho khan, Ngạo Trác Lăng ở bên cạnh thấy nàng ho không ngừng quay sang nhíu mày:

"Nàng cảm rồi? Không phải ta đã dặn phải chú ý sức khỏe sao? Xem kia, tiểu Tứ còn chưa bệnh nàng đã thành ra thế này rồi."

Kiều Vân Hy đang yên đang lành bị mắc trong lòng không khỏi cảm thấy uất ức, cố gắng kìm cơn ho đang dâng lên tới cổ cái lại:

"Ta bị bệnh chàng không quan tâm còn mắc ta?"

Ngạo Trác Lăng lắc đầu không định cãi nhau với nàng nữa, bên cạnh bỗng xuất hiện một bóng người, tiểu Như bưng bát thuốc nóng hổi đưa cho nàng: "Phu nhân, người mau uống thuốc cho khỏi bệnh, nô tỳ vừa sắc xong, uống nóng có hiệu quả tốt hơn."

Nàng đưa tay đỡ lấy, đặt lên bàn lại sức nghĩ ra điều gì, quay sang hỏi tiểu Như:

"Phải rồi, sao em biết ta bị cảm?"

"Em...ở với phu nhân bao lâu lại không biết biểu hiện sắp bị cảm của phu nhân sao?"

"Ừm, lát ta uống, em có việc gì cứ đi làm trước đi."

"Dạ."

Tiểu Như đi ra gặp Từ Viễn đang ngồi uống trà trong đình viện, thấy hắn nhìn ra thì gật đầu một cái sau đó đi thẳng. Từ Viễn lại nâng chén chà lên, uống một ngụm nhỏ sau đó xách kiếm đứng dậy.

"Nàng uống thuốc xong thì mau đi nghỉ ngơi, mắt công... tiểu Tứ biết được sẽ lo lắng...khụ."

Kiều Vân Hy nghe hắn nói xong liền bĩu môi: "Tiểu Tứ lo lắng? Vậy chàng không lo lắng cho ta sao?"

Ngạo Trác Lăng vốn đã bước được mấy bước, nghe nàng nói liền dừng lại, khóe môi cong lên thành nụ cười:

"Ta lo lắng hay không nàng còn không biết sao?"

Kiều Vân Hy rõ ràng có hơi xấu hổ nên sau đó liền hắng giọng phản kháng:

"Ta sao biết? Chàng không nói sao mà ta biết được?"

Từ phía sau thấy hắn gật gù, chưa đầy ba giây sau thì lên tiếng:

"Vậy được, có gì để tối về chúng ta từ từ nói."

Trên đầu nàng chảy đầy hắc tuyến, không cần thận lại bị hắn trêu ghẹo, lần sau vạn nhất không bao giờ để rơi vào rọ của hắn nữa.

20. Chương 18

Vì chuẩn bị cho sinh thần tiểu hoàng tử Vương Lạc nên trong cung rất nhộn nhịp, đặc biệt là Dương Quý cung, tẩm cung của hoàng hậu. Đã gần trưa, Tổ Nhi nhìn hoàng hậu lo lắng:

” Đã muộn rồi, nương nương nên đi nghỉ ngơi, việc ở đây giao cho Lý công công...” Tổ Nhi chưa nói xong Quách Dương Ngọc đã thấy đầu hơi vầng, thân hình nhỏ bé hơi loạng choạng, mấy tì nữ xung quanh hoảng sợ vội vàng chạy lại đỡ lấy sau đó theo phân phó dìu nàng về phòng nghỉ.

Đợi người bên trong lui ra hết Quách Dương Ngọc bấy giờ mới gỡ tấm che mặt xuống, bên trong là khuôn mặt có phần nhợt nhạt, trong đầu lại đột nhiên xuất hiện một vài kí ức nhưng ngay lập tức bị nàng xua đi. Bao nhiêu năm qua, có những thứ mặc dù vẫn rất muốn quên đi nhưng lại không thể nào làm được...

Bên ngoài truyền đến tiếng hộ giá, Quách Dương Ngọc vội vàng xuống giường nhưng thân thể lại vô lực ngã xuống, Khanh Nhạ vào vừa kịp lúc liền vội vàng phi thân qua đỡ lấy nàng, ánh mắt dịu dàng có nét đau lòng:

” Có sao không?”

vừa nói lại nghe tiếng Tương Nghi Hạ ở bên ngoài đi vào, còn có cả Lý công công:

” Thần thiếp nghe nói thân thể hoàng hậu không được tốt, mấy ngày qua cũng do thần thiếp vô dụng sinh ra đã vốn yếu ớt nên không thể đỡ chút sức cho hoàng hậu, thần thiếp thay mặt Vương nhi tạ hoàng hậu.”

Quách Dương Ngọc bấy giờ đã tự mình đứng lên được khuôn mặt cũng không có biểu cảm gì, nhàn nhạt nói:

” Bỏ cung coi Vương nhi như con đẻ của mình, muội muội không cần đa lễ.”

” Thấy nàng yêu thương Vương nhi như vậy trăm rất vui nhưng cũng phải chú ý sức khỏe.” Khanh Nhạ vừa nói xong thái y liền bước lên xem bệnh cho nàng. Qua một hồi thấy ánh mắt thái y phức tạp, Quách Dương Ngọc miệng nở một nụ cười nhẹ:

” Chỉ là mệt mỏi thông thường thôi mà, phải không Tạ thái y?, thần thiếp sau này nhất định sẽ chú ý, không để Hoàng thượng lo lắng.”

” Việc này...” Tạ Thứ đang định nói gì lại nghe Tương Nghi Hạ nói liền im lặng không dám ngắt lời.

” Nếu đã như vậy, Hoàng thượng, thần thiếp nghĩ chúng ta nên về trước để hoàng hậu yên tâm dưỡng sức.”

Khanh Nhạ không có ý phản đối.

Sau khi mấy người vừa rồi đi khỏi Tịnh Thụy Tình liền bước vào, Quách Dương Ngọc đang định chờ lại giường thì nghe Tổ Nhi hô lên:

” Nương nương, Tịnh quý phi tới.”

Quách Dương Ngọc vừa gạt đầu Tịnh Thụy Tình đã đến trước mặt, vừa nhìn thấy nàng liền lo lắng:

” Hoàng hậu nương nương không sao chứ, thần thiếp vừa nghe chuyện vội vàng chạy qua đây.”

” Ta không sao, phải rồi, muội muội không phải hôm nay có lịch đi học đàn chỗ cầm sư sao? Giờ này còn ở đây?”

Tịnh Thụy Tình nghe nhắc đến liền buồn bực:

” Học đàn quá chán, muội hết hứng thú rồi.”

Quách Dương Ngọc nghe nói che miệng cười: ” Sớm biết sẽ có kết quả này rồi mà.”

Tịnh Thụy Tình này tuổi không lớn, vào cung cũng chưa được bao lâu, trong số những phi tần của hoàng thượng thì không vừa mắt ai, chỉ đặc biệt quần quýt với Quách Dương Ngọc, bình thường lúc không có người sẽ vô tình gọi nàng mấy tiếng tỷ tỷ. Tính cách của vị quý phi này tương đối bướng bỉnh, cũng rất

thắng thắn, không vừa mắt ai sẽ thắng tay ra mặt, mà trong số đó đặc biệt rất ghét Tương Nghi Hạ. Ban nãy đứng ngoài nghe bọn họ nói chuyện thật muốn lấy rổ nhét vào miệng ả họ Tương.

Nói một hồi mới quay lại chuyện chính, cũng bởi do đầu óc nàng ấy để trên mây:

” Hoàng hậu, người việc gì phải nhường nhịn Tương Nghi Hạ như vậy, xem kia, tới sức khỏe bản thân còn không chú ý, tỷ bệnh nặng không phải thành toàn cho ả sao?”

Quách Dương Ngọc nghe xong khẽ thở dài:

” Muội còn trẻ, có những chuyện không hiểu hết được.”

Tịnh Thúy Tình không nói gì nữa sau đó lúc định ra về lại đột nhiên nghĩ ra một chuyện nên nán lại:

” Phải rồi, Nương nương đã từng gặp qua Vương Uyển thái thái chưa? Nghe nói lần này cũng sẽ tới dự.”

Quách Dương Ngọc lắc đầu nói:” Ta chưa từng thấy qua.” Tịnh Thúy Tình gật gù đầu sau đó cùng tì nữ rời đi.

Bởi vì mấy ngày gần đây Kiều Vân Hy bị cảm nên thành ra rảnh rỗi, bên ngoài Ngao Trác Lăng dặn dò không để nàng đi lại lung tung, ngoan ngoãn dưỡng bệnh, mặt khác cũng không cho ai quấy rầy nàng nghỉ ngơi...khiến cho nàng ô cùng buồn bực, cả ngày đi lại trong phòng, cũng bởi vì thế mà phát hiện ra chiếc hộp gỗ Dẫn Khang tặng nàng trước đây, để vào một chỗ không cẩn thận quên mất. Mặc dù chiếc hộp thật đã bị Từ Viễn mang đi nhưng vật nằm trên tay nàng lúc này thoạt nhìn chắc chắn không phải vẻ đẹp tầm thường. Kiều Vân Hy vốn không phải người yêu thích trang sức cũng không thể phủ nhận bị nó hấp dẫn, suýt xoa một hồi liền đeo lên tay, đeo xong lại hận không thể ngay lập tức chạy ra ngoài đem khoe với tiểu Như. Nghĩ tới đây nàng lén lén đẩy nhẹ cửa, thò đầu ra, đáng tiếc là kế hoạch gì cũng chưa kịp thực hiện đã bị phá hỏng. Từ Viễn dựa lưng vào cửa, không thèm nhìn nàng, thản nhiên nói:

” Thời tiết không tốt, bệnh của phu nhân rất dễ truyền nhiễm, mời quay lại.”

Kiều Vân Hy nghe xong giận tím mặt, nếu là Ngao Trác Lăng hẳn có thể sẽ dịu dàng hơn một chút, cùng là ngăn cản nhưng có thể sẽ nói nàng mau quay lại phòng dưỡng bệnh cho tốt, xui xẻo thế nào lại gặp ngay tên đầu băng này. Có điều, nàng là đang cảm thấy bức bối lắm rồi nên đành nén giận nghĩ cách thuyết phục hắn, trong đầu âm thầm mưu tính, cố lục lọi trí nhớ xem trước kia đối với hắn đã dùng biện pháp nào.

...

Thanh Vương thành năm ấy cũng khoảng lúc giao mùa cuối đông đột nhiên xuất hiện bệnh dịch, bá tánh trong thành mắc bệnh rất nhiều, Kiều Chu Nhân cả ngày bận rộn, nếu không vào cung hội nghị bàn kế sách thì cũng là ở bên ngoài cứu trợ bá tánh. Cũng chính thời gian ấy Kiều phủ quần áo rất nghiêm ngặt, tới cái mức độ gọi là một con kiến cũng đừng mong vượt qua chứ đừng nói tới việc một nhị tiểu thư to đùng là Kiều Vân Hy có thể trốn ra ngoài. Đơn giản mà nếu so sánh Kiều phủ của nàng với Tam Lăng vương phủ này thì hiển nhiên Kiều phủ nhỏ hơn nhưng so với căn phòng hiện tại nàng đang bị “cách ly” mà bên ngoài có tên Từ mặt lạnh thì có thể coi là rất rộng lớn...ây vậy mà vẫn bức bối tới không chịu nổi đủ biết tâm trạng hiện giờ của nàng thế nào rồi.

Kiều Vân Hy bỏ người ra bàn đá, chân tay thỉnh thoảng lại nhấc lên đặt xuống, tới tiểu Như bình thường rất ngoan ngoãn cũng không chịu nổi cảnh cả ngày nhàn rỗi như vậy, có lẽ cô đã bị tiểu thư dạy hư, chân bây giờ cũng không ngồi yên muốn trốn đi chơi rồi.

” Tiểu thư, đừng vậy nữa, em bị tiểu thư làm cho sầu thú vị ruột rồi...”

Kiều Vân Hy khó khăn lắm mới sức lại chút năng lượng nhấc mông lên đi vào trong nhà, tiểu Như vội vàng chạy theo.

” Cha ta chưa về sao?”

” Đại nhân từ hôm qua tới giờ chưa hồi phủ ạ.”

Kiều Vân Hy thở dài một hơi sau đó ngồi bịch xuống trước thềm, còn vài bước nữa là vào tới trong phòng cũng không muốn đi, biểu hiện hết như kẻ bệnh lâu ngày kiệt sức. Tiểu Như vốn định bắt chước nàng chẳng

ngờ váy còn chưa chạm đất Từ Viễn bỗng đứng xuất hiện ngay sau hai cô suýt chút nữa trái tim nhỏ bé bị dọa cho tan tành, nhảy ra xa mấy mét, ôm ngực kêu lên:

” Ôi! Công tử là nô tì sợ chết mất.”

Từ Viễn ho khan một tiếng, không hề có ý định xin lỗi, sau đó thấy hần thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Kiều Vân Hy, ” cái cây héo” lười biếng dịch mõng qua một bên nhường chỗ cho hần, một lúc mới mấp máy môi, khó khăn lắm mới nghe ra tiếng:

” Ngươi lại tới làm gì? Lần nào cũng leo...Khoan đã!...” nói tới hai mắt nàng liền sáng lên, đứng bật dậy, tiểu Như lại một lần nữa bị dọa sợ. Từ Viễn liếc nàng một cái, tránh xa đề phòng, chưa đầy vài giây sau cánh tay đã bị nàng nắm lấy, dùng sức dữ dội lắc:

” Ngươi vào đây bằng cách nào?”

” Như mọi ngày thôi.”

” Không bị người của cha ta bắt lại sao?”

Từ Viễn nghe nàng nói đoạn liền khinh thường: ” Mấy kẻ đó sao có thể làm khó ta được.”

Trên mặt Kiều Vân Hy lúc này viết rõ hai chữ “Sùng bái” to đùng, mắt mở to nhìn Từ Viễn chớp chớp: ” Từ ca ca giúp muội ra ngoài nhé, Từ ca ca...” tiểu Như đứng bên cạnh thiếu chút nữa chết sặc, Từ Viễn ngậy người trong chốc lát, nha đầu này nhìn không ra còn có thể có vẻ mặt như vậy. Kiều Vân Hy nhìn nét mặt hần trong lòng kinh hỉ phỏng đoán, có nam nhân nào lại chống đỡ nổi nhan sắc của nàng? Ai ngờ cuối cùng bị người đối diện tát cho gáo nước lạnh, người kia không thèm nhìn nàng nữa quay sang nói với tiểu Như:

” Tiểu thư nhà các ngươi có lẽ nhiễm bệnh rồi, đầu óc không bình thường, cổ họng hình như bị hơi nặng.”

Tiểu Như nghe xong không kìm nổi cười sặc sụa, nhìn sang mặt Kiều Vân Hy đã thấy đen sì liền bịt miệng lại không dám cười nữa. Có điều Kiều nhị tiểu thư nàng là ai? Sao có thể nhanh chóng bỏ cuộc như vậy? Khoảng cách lúc này dịch ra để nhường chỗ cho Từ Viễn bây giờ bị nàng lấn sang, cổ họng không khỏe vẫn tiếp tục nói, kết quả lời vừa thốt ra chính bản thân cũng thấy buồn nôn:

” Từ ca ca, muội mấy hôm nay ở trong phủ rất buồn, đưa muội ra ngoài chơi được không Từ ca ca?”

“ ... ”

” Sao rồi, nói tiếp đi, sao không nói nữa?” Từ Viễn nhếch miệng cười cười, nhìn vẻ mặt của nàng có lẽ đang nghĩ xem tiếp theo nên nói cái gì.

Kiều Vân Hy nhất thời cảm thấy quá mất mặt, hận không thể đào một cái lỗ chui xuống, mà đáng trách là tên nam nhân này, hần rốt cuộc có phải nam nhân không? Nàng đã huy động tới cả mỹ nhân kế rồi cũng không động lòng.

Ngọt ngào không nghe thì đừng trách nàng bạo lực, vút cái vẻ mặt tiểu mỹ nữ đi, xắn tay áo lên muốn đánh nhau:

” Họ Từ kia, rốt cuộc có đưa ta ra ngoài không? Mau đồng ý, nếu không ta sẽ thả hắc khuyển cắn ngươi!”

” Đây là đang uy hiếp ta?” Từ Viễn thản nhiên hỏi lại, Kiều Vân Hy mới biết mình đại, Từ Viễn là người nào? Há lại sợ mấy lời xằng bậy của nàng? Nghĩ vậy vội vàng thu lại móng vuốt, chuyển sang nói lí:

” Từ công tử, dù gì ta đối với công tử xem như có chút ân nghĩa, như vậy đi, công tử giúp ta lần này, chúng ta xem như không ai nợ ai, công tử thấy thế nào?” nói xong len lén nhìn mặt y, không ngờ thế mà có tác dụng, nàng đoán chừng hần cũng muốn nhanh chóng báo đáp nàng nên sẽ đồng ý, lại không ngờ nhận được câu trả lời hoàn toàn không liên quan:

” Hiện tại ta đang rất đói.”

” Hả? Đói hả? Tiểu Như mau bảo nhà bếp chuẩn bị thức ăn.” tiểu Như vội vàng chạy đi.

Chẳng qua bao lâu thức ăn đã được dọn lên, Từ Viễn nhìn một lượt lắc đầu:

” Hiện tại trong thành đang dịch bệnh, dân chúng đói khổ, có một mình ta làm nhiều thức ăn như vậy thật lãng phí lương thực.”

” Cái gì mà một mình ngươi? Bỏn...” nàng cũng đói mà, có điều thời điểm này tuyệt đối không được nổi giận với hắn đành nuốt những lời định nói xuống, sửa lại bằng giọng thực nữ hơn:

” Là ta sợ công tử ăn một mình sẽ buồn nên mới định ăn cùng công tử.”

” Ta bình thường cũng chỉ ăn một mình.”

Nghe hắn nói thế chỉ đành bấm bụng nhin đối: ” Ồ..vậy công tử ăn tự nhiên.”

Từ Viễn liếc nàng một cái sau đó tự nhiên ăn thật. Cũng may hắn còn là quân tử, ăn xong giữ lời đưa nàng ra ngoài. Kiều Vân Hy chưa kịp vui mừng mấy thủ vệ của Kiều Chu Nhân đã chạy tới, xong rồi, lần này hết hi vọng rồi, không ngờ Từ Viễn nói gì đó với mấy người họ lại khiến nàng có thể từ cửa chính dàng hoàng bước ra. Lúc sau nàng có hỏi lại hắn thần nhiên nói:

” Người quen lâu ngày không gặp, nói vài câu thăm hỏi xã giao.”

21. Chương 19

Thời tiết như thế này ra ngoài tuyệt đối không phải một ý hay, chưa nói đến mùi bệnh dịch khắp nơi bốc lên làm người khỏe mạnh cũng muốn đổ bệnh, tiểu Như lấy tay che miệng, mặt hơi nhăn lại, hơi khó chịu:

” Tiểu thư, hay chúng ta trở về đi, không may nhiễm phải dịch bệnh em biết nói thế nào với đại nhân?”

Kiều Vân Hy không nói gì, ánh mắt trầm chú vào vị trí có mấy tên lính đang tụ tập, im lặng lắng nghe

” Các người nghĩ xem, đại dịch đột nhiên xuất hiện không phải kiếp phải do Tứ vương gia sao? Hừ, bách tính chúng ta vì hắn mà chịu khổ.”

” Không phải chỉ là một tên ngốc thôi sao, làm cái gì ghê gớm!”

Người kia vừa lên tiếng liền bị mấy kẻ xung quanh dùng tay đập vào đầu mắng:

” Ngu ngốc! Hắn thì có gì đáng sợ? Là tổ tiên hắn, không phải nói kẻ ngốc đó chính là định nhân(người được chọn) sao!..”

” Là có thật? Ta tưởng chỉ là truyền thuyết?”

Bọn họ cứ thế cùng nhau bàn tán, đem hung dịch đổ lên người vị Tứ Vương gia kia, mà lúc đó Kiều Vân Hy chưa gặp Tứ thiết, cũng không biết y hình dạng thế nào.

” Nói nhảm, đi thôi, chúng ta không cần quan tâm mấy kẻ đó.” Từ Viễn bất ngờ lên tiếng sau đó bước đi, Kiều Vân Hy cùng tiểu Như sau đó cũng chạy theo.

” Từ công tử, giờ trong thành chỗ nào cũng dịch bệnh, chúng ta đi đâu?” tiểu Như vốn dĩ rất sợ Từ Viễn xong lại thấy cứ đi thế này cũng không phải ý hay nên đánh bạo hỏi một tiếng.

Từ Viễn bước đi chậm lại một chút, có vẻ như định trả lời nhưng cái gì cũng chưa nói liền bị Kiều Vân Hy kéo qua chuyện khác:

” Theo hai người truyền thuyết kia bao nhiêu phần trăm là sự thật?”

Tiểu Như không cần suy nghĩ liền trả lời: ” Em thấy không có khả năng.”

” Ta cũng vậy.”

Lần đầu thấy Từ Viễn thái độ khác thường như thế, lười biếng không muốn nêu quan điểm, Kiều Vân Hy gật gật đầu không hỏi nữa.

Đi một đoạn không xa nữa về phía đông thành, ba người đứng trước một ngôi nhà nhỏ, Từ Viễn bảo hai người đứng đợi rồi tiến lên gõ cửa, một vị đại nương ra mở cửa cho bọn họ, vừa nhìn thấy Từ Viễn đã cười, thái độ rất vui vẻ:

” Tiểu Từ, lâu rồi mới thấy đến thăm ta, mau vào nhà đi.”

Vì Từ Viễn đứng quay lưng về phía này nên không nhìn thấy biểu cảm của hắn, chỉ thấy hắn đi vào sau đó bọn họ liền nhanh chân chạy theo.

Tô đại nương lấy ghế mời bọn họ ngồi xuống, lúc Kiều Vân Hy quay sang mới phát hiện đại nương đó đang nhìn mình, còn chưa kịp nói chuyện gì đã thấy người đó lên tiếng:

” Tiểu Từ, cô nương nhà ai đây, rất xinh đẹp, hai đứa...”

” Đại nương...khụ...không phải kiểu quan hệ đó.” Từ Viễn lên tiếng cắt lời, Kiều Vân Hy bấy giờ mới hiểu lí do tại sao người ta cứ nhìn mình cũng phụ họa theo cười cười xua tay:

” Tuyệt đối không có! Nói cho đại nương biết nhé ta là ân nhân hắn, hắn muốn lấy thân báo đáp ta còn không thêm.”

Tô đại nương nghe xong cười lớn,

” Ta chưa nói gì mà hai đứa đã gay gắt như vậy làm gì?”

Từ Viễn đen mặt, lại nghe vị đại nương kia nhiệt tình nói tiếp:

” Cô nương thật không biết nhìn người, tiểu Từ xét về trong ngoài đều rất được, vì sao lại không đồng ý? ”

Xét về trong ngoài đều rất tốt? Kiều Vân Hy nghe xong suýt chút nữa bị sặc. thật không biết hắn tốt chỗ nào?

” Hoàn toàn không phải, là do ta cảm thấy không xứng với huynh ấy thôi, tiểu Từ của đại nương thật sự rất tốt.”

Cứ để bọn họ tiếp tục như vậy không biết sẽ còn tới mức độ nào, Từ Viễn ho khan một cái, đem chuyện chính ra nói:

” Đại nương, hôm nay Từ Viễn tới đây là có một chuyện muốn hỏi.”

Tô đại nương nghe xong từ từ đứng dậy đi vào buồng trong bảo bọn họ đợi, lát sau đi ra, trên tay cầm một cái bọc lớn đặt xuống bàn

” Đây là...”

“Thứ đồ này hai ngày trước đột nhiên có người để trước cửa, ta mặc dù không biết là thứ gì nhưng cảm giác nó có liên quan đến bệnh dịch lần này, mới rồi mới tìm thấy mảnh giấy người đó để lại, đây chính là thuốc chữa bệnh dịch...nhưng ta chưa đưa cho mọi người sử dụng, làm thuốc bao năm chưa từng thấy thứ này, sao có thể tùy tiện đưa phân phát”

Từ Viễn mở bọc vải ra, bên trong rất nhiều túi bột nhỏ màu trắng đã được chia đều ra.

” Người đấy là ai? ”

” Không biết.”

Kiều Vân Hy bỗng dừng nghĩ ra một cách, liền đem ra nói với mấy người kia. Mấy ngày sau bệnh dịch rõ ràng có tiến triển tốt, mọi người đều truyền tai nhau Tô đại nương có phương thuốc chữa dịch rất công hiệu, tất cả người bệnh đều đua nhau kéo tới, căn nhà nhỏ chật ních người, Kiều Vân Hy cùng tiểu Như phụ giúp phát thuốc cho người bệnh, chẳng bao lâu toàn bộ thuốc đã hết sạch mà người vẫn tiếp tục kéo đến. Tô đại nương nhìn mọi người ái ngại:

” Thật lòng ta cũng rất muốn giúp mọi người nhưng hiện nay thuốc cũng đã dùng hết...” vừa nói tới đây tiểu Như đột nhiên từ bên ngoài chạy vào, tay lại ôm một bọc lớn, nét mặt vui vẻ:

” Đại nương, có rồi!”

Tô đại nương nhìn bọc thuốc lại nhìn xung quanh một lượt không thấy Từ Viễn đâu liền bước lại bê lấy, đoạn nói với mấy người bệnh phía dưới:

”May mắn nguyên liệu đã được chuyển đến rồi, ngày mai nhất định có thuốc cho mọi người.”

Từ Viễn đi theo sau người vừa mang bọc thuốc đến, lại không ngờ đi vào một hẻm nhỏ hắt ta liền biến mất, dung mạo chỉ thấy thoáng qua, Từ Viễn đập bàn tay vào tường, chỉ trách hắt quá khinh suất, người kia hoàn toàn không phải một kẻ tầm thường, nhanh như vậy đã hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Kiều Vân Hy dỡ bọc thuốc trắng ra, vẫn là các gói trắng như hôm trước, được gói đều, lúc tiểu Như đi ngang qua nàng bưng một chiếc chậu gỗ liền bị nàng gọi lại, Kiều Vân Hy thò tay vào thau bột trắng trên ta tiểu Như lại cho tay kia vào xoa thứ bột trong gói, tiểu Như im lặng quan sát nàng, lát sau Kiều Vân Hy ngẩng lên nói với Tô đại nương:

”Loại bột này nhìn không cẩn thận sẽ rất dễ nhầm với bột gạo, có điều đại nương xem này, bột gạo chọn lẫn hạt thuốc sờ vào vẫn không có cảm giác rõ ràng nhưng thứ bột mịn chạm vào thật giống với những hạt tròn trong suốt.”

Tô đại nương chạm thử, thấy nàng nói đúng, vừa lúc đó Từ Viễn đẩy cửa bước vào:

”Xem ra chuyện này không đơn giản, người kia...” Kiều Vân Hy thấy hắt liền đứng bật dậy vội vàng hỏi:

”Người kia sao? Có bắt được không?”

Từ Viễn lắc đầu, lại đột nhiên nhìn nàng lo lắng:

”Sao lại chảy máu rồi? Làm gì vậy?”

”Hả?” Kiều Vân Hy thấy hắt nhìn mình, khẳng định là đang nói với mình mới nhìn xuống, năm đầu ngón tay nàng đang chảy máu, mà mỗi lúc một lớn đã nhỏ xuống ướm một khoảng trên nền nhà, hai người kia cũng giật mình

”Tiểu Thư sao vậy?”

Kiều Vân Hy giơ bàn tay mình lên, thấy máu vẫn tiếp tục chảy, Từ Viễn vội vàng nắm cổ tay nàng sau đó dùng khăn lau sạch máu mới phát hiện phần thịt nhỏ trên đầu mỗi ngón tay đều bị mất, dấu vết như có gì đó liếm qua, tiểu Như hoảng sợ, Tô đại nương bất ngờ nói:

”Mọi người nhìn xem”

Từ chỗ máu đỏ nhỏ xuống bột thuốc nó liền chuyển sang màu đỏ, nhìn thấy rõ các viên tròn nhỏ đỏ tươi từ từ nhũn ra, nhìn kĩ chính là vô số những sinh vật nhỏ...

”Đây là những con trùng máu, không ngờ còn có thể dùng hình dạng này để che dấu, một khi đã vào tới thân thể người gặp máu sẽ toàn bộ sống lại, phá hủy cơ thể từ bên trong cho đến chết, Kiều tiểu thư, mới rồi cô có bị vết thương nào không?”

Kiều Vân Hy nghĩ lại, quả thật là vừa nãy vô ý bị đứt tay, mặc dù hết chảy máu nhưng vẫn còn dấu vết.

”Như vậy cũng không thể cả năm ngón tay đều bị.”

”Trùng sống sẽ chuyển sang tấn công những vị trí khác lấy máu.”

”Hèn gì bọn họ chia đều hết ra là để hạn chế chúng ta chạm vào.”

Tô đại nương giở một cuốn sách cũ ra, quả nhiên biểu hiện của người bệnh dịch giống hệt biểu hiện nhiễm loại trùng máu này, đầu đọc cả một thành lớn xem ra kẻ đứng phía sau không phải tầm thường, chỉ có điều không biết già tâm của hắt là gì.

Kiều Vân Hy nhúng tay vào chậu nước sát trùng Tô đại nương mang ra, vừa chạm tới vết thương liền “A” một tiếng, tay theo phản xạ chuẩn bị rút lại thì bị Từ Viễn nắm lấy nhúng vào, vì bị đột ngột nhất thời quên mất đau.

”Giờ nhìn cô miễn cưỡng giống nữ nhi một chút.” Từ Viễn trêu chọc nàng miệng cư nhiên không thèm nhếch lên cười, người bên ngoài nhìn vào sẽ tưởng hắt đang nói chuyện gì rất nghiêm túc. Nàng nghe xong

chỉ biết cần rằng nhẩn nhện không muốn đôi co với hắn, hai má vì vậy mà căng phồng lại hơi hồng nhìn vô cùng đáng yêu, mà cái đáng yêu này không may lại rơi vào mắt Tô đại nương cùng tiểu Như bấy giờ đang đứng nói chuyện đối diện với bọn họ, tiểu Như thì cái gì cũng chỉ dám nghĩ còn Tô đại nương lại khác, nhìn thấy liền cười hà hà:

” Nhìn bọn chúng giận rồi nhau ta thật muốn quay lại thời trẻ của mình, như vậy thật quá lãng mạn, lần đầu tiên ta thấy tiểu Từ quan tâm cô nương khác như vậy.”

Từ mặt lạnh gọi là tiểu Từ nghe đã kinh dị rồi vậy mà vị đại nương này còn nói nàng vinh dự là người đầu tiên được hắn quan tâm...phải biểu hiện thế nào cho đúng đây? Cái vấn đề này đột nhiên xuất hiện trong đầu làm Kiều Vân Hy nhất thời lơ đãng, Từ Viễn ho khan một tiếng sau đó buông tay nàng ra mới bị kéo về hiện thực, sau cùng không biết suy nghĩ được đến đâu cũng không nói gì.

Tiểu Như nhìn hai người hồi lâu mới kinh hỷ hô lên:

” Hai người không phản đối tức là thừa nhận rồi? Ai nha, Từ công tử sau này người một nhà rồi, xin công tử đừng dùng khuôn mặt lạnh như băng dọa em, áp lực lắm.”

” Ta có sao?” Từ Viễn hơi suy nghĩ sau đó hỏi lại.

Tiểu Như gật đầu:

” Có ạ.” Tô đại nương bên cạnh cũng nhiệt tình phụ họa làm cho hắn bỗng chốc cảm giác thấy mình là sinh vật máu lạnh.

Kiều Vân Hy bấy giờ vẫn chưa hết sốc, trên đầu đầy hắc tuyến. Cũng bởi lý do này mà sau đó mỗi lần nhắc tới Từ Viễn là nha đầu này lại thêm bốn chữ ” của nhà tiểu thư” vào khiến nàng chỉ hận không thể khâu cái miệng của đó lại.

Kiều Vân Hy: ” Tiểu Như, ta liều mạng với em!”

Tiểu Như: ” Tiểu thư, em không đấu nổi Từ công tử.”

Từ Viễn: “...” Yên lặng ngồi xem mèo đuổi chuột, một khoảng trời tuổi thơ sống lại

22. Chương 20

Loại trùng máu kia thực ra cũng không quá đáng sợ, một khi đã phát hiện ra thì sẽ có cách chữa trị chỉ là cái khó nhất là không dễ phát hiện ra nó, cũng nhờ mấy người Từ Viễn, Kiều Vân Hy, Tô đại nương cùng với người của triều đình mà dịch bệnh nhanh chóng được khống chế, tuy nhiên liên quan đến kẻ đứng sau thì không được phép tiết lộ tránh làm hoang mang lòng dân. Kiều Vân Hy sau đó vì có tiếp xúc qua với trùng bệnh mà lên cơn sốt, cũng may là không nghiêm trọng lắm. Kiều Chu Nhân vốn muốn trách nàng trốn đi ra ngoài nhưng nàng lại là người có công trong việc lần này...

Kiều Vân Hy vẫn còn chưa tỉnh, Kiều thái phó đau lòng nhìn nàng, thời điểm đó vì Kiều Tổ Nhan mới thành thân với Trang Công Nghi nên đã sớm rời phủ, Kiều Vân Hy một mình như vậy cũng rất cô đơn cho nên cũn không thể trách nàng.

Kiều thái phó đóng cửa phòng, muốn ra ngoài lại gặp Từ Viễn đứng ngay cửa,

” Thái phó, là lỗi tại hạ, ngài không nên trách Kiều tiểu thư.”

Kiều Chu Nhân nhìn hắn một lát, tay nhắc lên day day thái dương

” Ta sao có thể trách nó, đứa con này từ nhỏ đã bướng bỉnh, ta biết nó nhất định không ngồi yên một chỗ.”

Từ Viễn nghe xong im lặng vài giây sau đó mới nói:

” Vậy tại hạ xin cáo từ trước.”

” Được.”

Từ sau hôm đó, Từ Viễn mất rất nhiều công tìm kiếm kẻ đứng đằng sau kia nhưng không có tin tức gì, kì lạ chính là hoàng thượng đối với chuyện này cũng không có biểu hiện gì lắm, lâu dần cũng dần dần lắng xuống.

Nghĩ tới đây Kiều Vân Hy vốn muốn bày trò để Từ Viễn thả nàng ra ngoài lại đột nhiên phi ra đứng trước mặt hắn, mang chuyện trước kia ra hỏi:

” Phải rồi Từ Viễn, chuyện dịch bệnh trong thành mấy năm trước đã tra ra chưa?”

Từ Viễn hoàn toàn không đoán trước nàng sẽ hỏi câu này, lông mày hơi nhíu lại:

” Tự nhiên nhắc đến vấn đề này?”

Kiều Vân Hy nâng tay xoa xoa tóc mình, cười cười:

” Đột nhiên nghĩ ra thôi, xem chút ta cũng quên mất rồi.”

Từ Viễn nhìn chiếc vòng trên cổ tay nàng, mặt không có biểu cảm gì, đột nhiên xoay người bỏ đi, Kiều Vân Hy thấy hắn không trả lời liền chạy theo nửa đường bị Ngạo Trác Lăng túm lại, mày hơi cau nhưng giọng nói dịu dàng:

” Sao lại chạy ra đây rồi?”

Đối với hoàn cảnh của Kiều Vân Hy mà nói sống với hai kiểu sinh vật này thật cũng thú vị, một nóng một lạnh.

” Phải rồi, Vương gia, lâu rồi không thấy Sở Tư Thanh, hắn có việc gì sao?” Quả là nàng vừa mới để ý Sở Tư Thanh rồi phủ lâu rồi chưa trở lại

Ngạo Trác Lăng lắc đầu:

” Việc lần này ta không biết, hắn nói muốn đi tìm một người.”

” Có thể nào là tìm Chu Di Cầm?” Kiều Vân Hy không cẩn thận thốt ra câu ấy, Ngạo Trác Lăng hơi ngạc nhiên:

” Chu Di Cầm? Là ai?”

Bấy giờ nàng mới biết mình lỡ lời, ôm mặt quay đi chỗ khác, lại kịch liệt lắc đầu phủ nhận:

” Ta chưa nói gì hết.”

Ngạo Trác Lăng không thèm gặng hỏi, thản nhiên nói:

” Nàng không nói ta cũng biết rồi.”

Kiều Vân Hy bấy giờ mới biết nàng ngây thơ, việc xảy ra ngay trước mắt hắn, hắn sao có thể không biết cho nên nàng làm việc khinh suất rất đáng tội, hắn để lâu như vậy không nói ra chắc chắn trong lòng đã có dự tính, không biết sẽ tìm ra cách độc ác nào trừng trị nàng?

” Vương gia, chàng tuyệt đối đừng nên nóng giận, nghe ta giải thích đã.”

Ngạo Trác Lăng khoanh tay, người hơi ngả ra phía sau, thong thả nói:

” Được, ta nghe nàng giải thích.”

” Thật ra ta không có ý xấu, mang Chu Di Cầm tới chỉ là muốn thử lòng chàng thôi, ai có thể đảm bảo sau khi ta thành thân với chàng thì chàng sẽ cả đời chung thủy với ta? Cho nên ta là muốn lo cho hạnh phúc của chúng ta mới lém bỗ xuân được vào trà sau đó đưa cho Chu Di Cầm mang vào...không ngờ...không ngờ lại nhầm thành Sở Tư Thanh, Chu Di Cầm cô nương sau đó cũng biến mất không thấy đâu.”

Ngạo Trác Lăng nghe xong mặt đen lại, tuy không hề thể hiện rõ tức giận nhưng cũng đủ làm nàng hoảng sợ:

” Nàng được lắm, lại dám cầu kết nữ nhân khác hạ xuân được phu quân của mình? Nếu hôm đó là ta thì nàng sẽ thế nào?”

Kiều Vân Hy bấy giờ vẫn hồn nhiên không nhìn mặt hắn, nghe ngữ điệu thông thả thường ngày vẫn nghĩ hắn bình thường nên bồi thêm một câu:

” Nếu khi ấy là chàng ta tất nhiên sẽ nói phụ thân xin hoàng thượng bãi hôn...” Nói tới chữ cuối cùng quay mới quay sang nhìn Ngạo Trác Lăng liền giật mình, miệng lắp bắp:

” Chàng....không phải những chuyện này chàng đều biết rồi sao?”

” Không biết.” Ngữ điệu quả nhiên lạnh lên mấy phần. Kiều Vân Hy trong lòng thầm kêu không ổn, nàng không cẩn thận bị hắn úp sọt, không biết tiếp đến sẽ chết thảm hại thế nào.

” Chàng bình tĩnh,... không phải ta đã nói rồi sao? Ta làm vậy là lo nghĩ cho hạnh phúc của chúng ta, nếu chàng thật lòng với ta, chút xuân được đó có đáng là gì? Phải không....ha ha...”

Ngạo Trác Lăng tất nhiên nghe không lọt tai mấy câu biện hộ của nàng,

” Nàng nói xem, nàng năm lần bảy lượt không tin tưởng ta, đến miếu thờ viết giấy cầu cho ta đoạn tụ, cầu kết cùng nữ nhân khác hạ xuân được ta, chẳng phải là nghi ngờ khả năng của ta sao?”

Kiều Vân Hy cảm thấy nguy hiểm đẩy mình vội vàng lắc đầu:

” Tuyệt đối không có chuyện đó, chàng chắc chắn có khả năng, chắc chắn rất tốt!”

Ngạo Trác Lăng nghe nàng nói cười tà mị:

” Nhớ không nhầm chúng ta còn chưa động phòng, chi bằng...” nhân cơ hội này cho nàng biết hắn có khả năng hay không.

Kiều Vân Hy vội vàng ôm người, lắp bắp:

” Chàng...chàng đừng có làm bừa...”

” Ta là phu quân nàng, làm cái gì gọi là làm bừa?”

Kiều Vân Hy đuối lí, quơ đại một cái lí do để cãi:

” Giữa ban ngày không thể làm bừa...tân hôn cũng là buổi tối!”

Ngạo Trác Lăng nhếch mép cười cười;

” Hóa ra nàng xấu hổ, không sao, trời cũng không còn là sáng, nàng bệnh nên sớm một chút.”

Ngạo Trác Lăng nói xong người nàng đã bị ép lên giường, trong đầu đầy suy nghĩ phức tạp, hai tay chống ngực hắn:

” Chàng...chàng không bị hạ xuân được đấy chứ?”

Ngạo Trác Lăng hơi bất ngờ sau đó cười:

” Ta bị nàng hạ được.”

” Hả? Ta đâu có!”

” Nàng còn mạnh hơn xuân được.”

Nói xong xiêm y của nàng liền bị hắn kéo xuống, chẳng mấy chốc da thịt trắng mịn đã lộ ra, có điều Kiều Vân Hy sẽ không quen thụ động mặc sức để người ta điều khiển cho nên chủ động đưa tay lên cởi áo hắn, tay rõ ràng không ngừng run lên vẫn cố bình tĩnh:

” Vương gia, để ta sủng chàng.”

Kiều Vân Hy trước đây chưa từng chủ động hôn ai nên lúc chạm tới môi Ngạo Trác Lăng liền đơ lại, không biết làm gì tiếp theo, ngay sau đó liền trên dưới liền bị cây mỡ, lưỡi đối phương tiến vào thu lấy vị ngọt trong miệng nàng, Kiều Vân Hy bị khó thở ” Ừm..ừm..” mấy tiếng, thấy Ngạo Trác Lăng dần dần đi xuống

hôn lên cổ nàng, tay lúc nào đã nằm trên hai nhụy hoa hồng, thích thú đùa nghịch, Kiều Vân Hy đỏ bừng mặt, bao nhiêu lời chuẩn bị sẵn trước đây đều không nói được, đành im lặng thuận theo hắn...

” Cảm giác thế nào?” hắn hỏi, động tác vẫn không ngừng lại.

Nàng khó nhọc trả lời:

” Ừm... khó chịu..”

Nàng vừa nói xong phía dưới liền bị bàn tay lớn chạm vào, vân vê trước cửa huyết, một cảm giác cực kì khó chịu dâng lên, cảm giác trống vắng, muốn thu thứ gì đó vào cơ thể, nàng xấu hổ úp mặt vào ngực hắn, cảm nhận cơ ngực rắn chắc, ngượng ngùng không nói gì.

Nam nhân bọn họ đều giống nhau, vương gia hắn cũng vậy, bình thường lạnh nhạt nhưng lúc này cũng chính là một kẻ cầm thú muốn đùa giỡn nàng. bọn họ cứ dây dưa như vậy cuối cùng nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi, sáng hôm sau thức dậy hậu quả chính là cả người mệt lả, một chút sức lực cũng không còn.

Tiểu Như nhìn nàng hoảng hốt:

” Phu nhân! Sao sắc mặt mệt mỏi như vậy? Hôm qua còn tốt mà!”

Kiều Vân Hy nghe xong ngượng ngùng nói:

” Hôm qua mất ngủ nên hơi mệt...mọi người ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

” Ừm, nàng nghỉ đi” Ngạo Trác Lăng vừa nói vừa lén cười với nàng sau đó đi ra, một đám nô tì lo lắng hỏi hắn có cần tìm đại phu không hắn liền nói không cần, bảo tiểu Như đi sắc thuốc, đều đặn, đúng giờ mang lên cho nàng là được.

23. Chương 21

Kiều Vân Hy ngoan ngoãn nằm trong phòng nghỉ ngơi, cả ngày hầu như không ra khỏi, tiểu Như đối với sự yên tĩnh của nàng cảm thấy hơi lạ sau cùng yên lặng đi làm việc khác, lúc đi qua thư phòng đột nhiên thấy bóng người lướt qua, bị hắn làm cho giật mình, lại không biết lấy đâu ra dũng khí bám theo hắn, tới phòng của Từ Viễn liền mất dấu,

“ Phòng Từ công tử? Dốt cuộc là ai?”

“ Muội đứng đây làm gì vậy?” giọng nói từ phía sau quen thuộc, lúc tiểu Như quay lại Đương Dụ hơi cười cười:

“ Sao vậy? Gặp ta không vui sao?”

Tiểu Như nghe y nói vội vàng lắc đầu:

“ Không phải! Hơi bất ngờ thôi, sao huynh lại ở đây?”, vừa nói xong thấy Từ Viễn đẩy cửa phòng bước ra

“ Đến rồi sao? Đi thôi” hắn thản nhiên nói rồi bước lên trước, tiểu Như nhìn Đương Dụ khó hiểu:

“ Hai người đi đâu vậy?”

Đương Dụ nhìn cô một lát, ánh mắt ra vẻ suy nghĩ:

“ À, thật ra hôm nay Bích Lương Khuê và Hoa Xuân lần đầu có cô nương mới, không biết nên đi đâu, hay là muội chọn giúp chúng ta” nói xong khoe miệng nhắc lên cười cười, tiểu Như bị hắn trêu chọc tức giận giậm chân bỏ đi, đi xa một đoạn lại bực mình mắng:

“ Một đám nam nhân đoạn tụ” nha đầu này đích thực bị Kiều Vân Hy dạy hư rồi, đến thứ sở thích này của nàng cũng không chừa ra.

Bích Lương Khuê hôm nay quả thật có cô nương mới, khách làng chơi vì thế mà có mặt rất đông, khắp cả lầu một lầu hai chật ních người, lầu ba thưa hơn một chút vì chỉ có những công tử lăm tiền nhiều của, gia đình quyền thế, lúc Kiều Vân Hy tới Hư Ma Ma vừa nhìn thấy nàng liền đặt cách, một phát lên thẳng tầng 4.

“Kiều công tử, lâu như vậy không thấy công tử ghé qua, tưởng quên ma ma này rồi?”

Kiều Vân Hy cười cười:

“Ta có việc bận ra khỏi thành, ma ma xem ta vừa về đã chạy tới đây.”

Hư ma ma phe phẩy cái quạt cười he hé, lại đập nhẹ vào vai Kiều Vân Hy:

“Kiều công tử thật tốt số, hôm nay đúng dịp có cô nương mới, khí chất rất được.”

“Ồ, tại hạ thật tốt số. Ha ha”

“Kiều tiểu tử, lâu rồi không gặp” Người vừa lên tiếng là Ngô Sở, trước đây Kiều Vân Hy thường hay ngồi cùng bàn rượu với hắn trong Bích Lương Khuê, không ngờ vẫn còn nhớ nàng. Ngô Sở đi đến nơi tiện tay vỗ vai nàng một cái, tay nam nhân rất có lực. Kiều Vân Hy cắn răng, hận không thể một cước đạp chết hắn, cơ thể nàng đang bị đau nhức vốn không thể đỡ được cử chỉ thân mật này của hắn.

“Ha ha, Ngô huynh, đã lâu không gặp, hiền thê của huynh thế nào rồi?”

Ngô Sở nghe nàng nói trở mặt ngạc nhiên:

“Tiểu đệ, ta có hiền thê khi nào vậy?”

Ặc, cái này chắc chắn có hiểu nhầm, vì sao nàng lại nhớ y đã lập thất và có một hiền thê thường xuyên tới Bích Lương Khuê làm loạn xách tai hắn lôi về nhỉ???

“Đệ...đệ là tưởng huynh thời gian qua đã thành hôn...ha ha”

Ngô Sở cười hào sảng:

“Lão nhân khi nào lại ngu như vậy? Huynh đây còn đang muốn hưởng thụ.”

“Ha ha, huynh nói chí phải!”

“Huynh đệ cùng chung chí hướng. Ha ha. Có điều tiểu tử này, cô nương hôm nay huynh đây nhất định không thể nhường cho đệ nha.”

Kiều Vân Hy nghe hắn nói, lấy cây quạt đập đập vào lòng bàn tay thản nhiên bước lên trước:

“Vậy phải xem huynh có khả năng không đã.”

Gần đến buổi trưa, lúc tiểu Như mang thức ăn vào mới phát hiện Kiều Vân Hy biến mất, trong lòng ngược lại vô cùng bình tĩnh, như vậy mới dễ hiểu một chút, cô còn tưởng phu nhân nhà mình ngoan bắt ngờ, thì ra đã có suy tính từ trước.

Cô nương mới đúng như Hư ma ma nói, khí chất không tệ, như vậy cái giá cũng phải tương thích, không bàn đến việc gì to lớn, muốn ngồi riêng một chỗ với cô nương ấy cũng không phải dễ, lúc giá lên tới 200 trăm lượng vàng Ngô Sở bỏ cuộc, con số đó khỏi phải nói chính là của Kiều Vân Hy. Hư ma ma cười hà hà đánh móng đi đến:

“Quả nhiên là Kiều công tử.” Nói xong lại quay ra nói lớn:

“Các vị ở đây nếu không có ai trả hơn 200 lượng vàng vậy Lý Sư Sư sẽ qua chỗ Kiều công tử.”

Kiều Vân Hy cười thỏa mãn, xưa nay thứ nàng muốn người khác không thể nào giành được.

“Quan khách này trả 300 lượng vàng.” Giọng người phục vụ từ lầu 3 vang lên, mọi người đều bắt ngờ,

“Lầu 3? Lại có người lầu 3 trả giá đó?”

“Hắn là ai?”

“ Dám đấu với Kiều công tử?”

“ ... ”

“ 400 Lượng.” Kiều Vân Hy lên tiếng.

Hừu ma ma vỗ tay cười vui vẻ, mọi người “Ồ” lên ngạc nhiên, đã lên cao như vậy rồi.

“ 500 Lượng.” Lại không ngờ người kia vẫn không từ bỏ.

Kiều Vân Hy trong lòng đầy hiếu kì, vốn dĩ chỉ muốn trêu đùa đám nam nhân kia một chút, không ngờ lại gặp phải kẻ thực sự có tiền.

“ 600 lượng”

Ngô Sở nghe tới giá đó cũng thất kinh

“ Kiều tiểu tử, cô nương kia đâu đến giá cao như vậy? Người cần gì phải...” còn chưa nói xong lầu 3 lại tiếp tục ra giá:

“ 800 Lượng”

Lúc này không chỉ Kiều Vân Hy mà tất cả quan khách trong Bích Lương Khuê đều tò mò không biết là ai.

Kiều Vân Hy từ bên trong phong bước ra, Hừu ma ma đã lên tiếng:

“ 800 Lượng, có ai ra giá hơn 800 lượng?”

...Mọi người nháo nhác đổ xô ánh mắt về phía căn phòng vẫn khép rèm lầu 3,

“ Ai lại trả cái giá ấy? “

“ Thắng rồi, không còn giá cao hơn đâu..”

“ Uổng công lão nhân đi một chuyến, tới dung mạo mỹ nhân còn chưa được nhìn qua”.

“ ... ”

“ Không có ai? Vậy...”

“Đợi đã! 900 lượng!” cái giọng này, chính là Kiều Vân Hy hét lên, ban đầu đều do người khác nói hộ, lúc này kích động liền chính miệng hét lên. Cả Bích Lương Khuê bùng nổ, người trong lầu 3 bấy giờ cũng bước ra. Kiều Vân Hy hơi bất ngờ.

“ Dẫn Khang?”

“ Nhị Vương gia!???”

“ Là nhị vương gia?”

Thì ra là y, hèn gì ép giá cao như vậy.

Dẫn Khang không nói gì, ánh mắt chiếu xuống vị trí của nàng, lát sau tất cả mọi người nghe thấy:

“ 1 vạn lượng vàng!”

Kiều Vân Hy hơi bất ngờ, y hà cớ gì phải làm như vậy, còn không thiếu nữ nhân sao? Ngô Sở bên cạnh cười ha ha:

“ Tiểu tử, xem như ngươi gặp đúng đối thủ rồi, có điều nhị vương gia trước giờ hình như không có cái sở thích này, có một thời còn nghĩ hẩn đoạn tụ.”

Ngô Sở vừa nói xong người bên cạnh liền xen vào:

“ Vị huynh đệ này ngại thơ quá rồi, đường đường là nhị vương gia, người nắm được chuyện của người ta sao?”

Ngô Sở gật gật đầu:

“Huynh đệ nói phải.”

Lại xảy ra một điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới:

“1 vạn 500 lượng.”

Người ra giá này là từ bên ngoài tiến vào, Dẫn Khang hơi cau mày sau đó xoay người rời khỏi.

Lúc chủ nhân của con số kia xuất hiện, Kiều Vân Hy sợ tới suýt ngất, Ngạo Trác Lăng thản nhiên đi đến gần nàng, hai nàng toát mồ hôi lạnh, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng lễ thành hôn, hẳn mang tiếng bạc mà quăng vào người dân trong thành, gọi là cái gì mà hầu bao.

“Tam Vương gia!?”

Thấy hẳn càng ngày càng tới gần, Kiều Vân Hy vội vàng cười lớn:

“Giá cao, giá cao, tại hạ chịu thua, cáo từ... cáo từ”

Còn chưa chạy được ba bước đã bị Ngạo Trác Lăng kéo lại, nhìn nàng cười:

“Cô nương này...chỉ cần Kiều công tử thích, tại hạ lập tức đem tặng cho công tử.”

Kiều Vân Hy trên đầu đầy hắc tuyến, vội vàng từ chối. Hẳn nhất định là đã phát hiện ra nàng rồi.

“Cảm ơn ý tốt của công tử, tại hạ vô công bất thụ lộc.”

Nói xong vùng ra, nhanh chân chạy mất.

Lý Sư Sư đi ngay bên Ngạo Trác Lăng gương mặt thanh tuấn có phần cương nghị:

“Nếu vương gia đã không cần, tại sao lại bỏ ra số tiền lớn chuộc thân cho ta?”

Ngạo Trác Lăng nghe xong thản nhiên trả lời:

“Vì phu nhân của ta muốn.”

Lý Sư Sư có chút bất ngờ:

“Ý vương gia là??”

Nói tới đây bọn họ đã về tới Tam Lăng vương phủ, Kiều Vân Hy lại vừa vặn chính là người ra mở cửa, lời lẽ vốn đã chuẩn bị sẵn tình huống xấu nhất hẳn trực tiếp hỏi tội nàng lại vừa nhìn thấy hẳn liền rơi hết.

“Chàng...chàng mới đi đâu về? Ta tìm chàng mãi.”

“Kiều công tử!” Lý Sư Sư kinh ngạc thốt lên. Không sai, y phục vẫn mặc trên người, mặc dù là bộ dạng nữ nhưng chắc chắn bọn họ là một người, bấy giờ mới hiểu câu nói vừa rồi của Ngạo Trác Lăng.

Kiều Vân Hy xanh mặt, Ngạo Trác Lăng khoe miệng cong lên cười cười sau đó thản nhiên đi vào, Lý Sư Sư đi đến cúi đầu với nàng nói hai tiếng “Đa tạ.” Nàng nghe xong lão đảo vài vòng, thật là dọa chết người rồi.

Sở Tư Thanh bám theo người bịt mặt phía trước rẽ vào một ngôi miếu nhỏ, cũ kĩ, cửa mạng nhện bám đầy, hình như rất lâu chưa được quét dọn, bên trong sắc mùi ẩm mốc, đi vào gian phong phía trong cùng, trên chiếc giường nhỏ có một người đang nằm, Sở Tư Thanh kích động chạy tới, mất nhiều thời gian như vậy cuối cùng cũng tìm thấy. Người kia thân thể gầy gầy, đôi mắt nhắm hờ hình như đang ngủ, Sở Tư Thanh khẽ lay nhẹ người đánh thức:

“Phu nhân...”

Vương Uyển nghe tiếng động khẽ mở mắt, vừa nhìn thấy Sở Tư Thanh liền ngạc nhiên:

“Sao lại là công tử? Trác...vương gia đâu?”

Sở Tư Thanh có chút khó hiểu:

“Sao nương nương hỏi vậy?”

Vương Uyển bấy giờ đã ngồi dậy, khẽ ôm ngực ho khan mấy tiếng:

“ Không phải vương gia sắp xếp ta đến chỗ này sao?”

Sở Tư Thanh nhíu mày, hơi trầm giọng nói;

“ Vương gia chưa từng có ý đó.”

Vương Uyển nghe xong liền hoảng hốt, nửa tháng trước đột nhiên có người đến miếu thờ nói là theo sai bảo của tam vương gia dẫn bà tới nơi khác, bọn họ ngược lại hoàn toàn không biết, khoảng thời gian đó coi như mất tích, Ngạo Trác Lăng không nói rõ với Kiều Vân Hy là lo trong này có ẩn tình khó đoán, không muốn nàng lo lắng.

“ Khoảng thời gian sắp tới vương gia phân phó tại hạ đưa phu nhân về vương phủ.” Sở Tư Thanh lúc đưa Vương Uyển rời khỏi có nói nhưng về với Tam Lăng Vương phủ Vương Uyển vẫn chưa tin là sự thật, kể từ lúc đó bao nhiêu năm rồi cũng chưa từng đặt chân tới nơi này, cũng là bao nhiêu năm bà đau khổ không dứt, cũng không biết Ngạo Trác Lăng bây giờ thế nào rồi...

Sở Tư Thanh định gõ cửa lại thấy Tứ Thiết đẩy cửa ra, vui vẻ gọi Kiều Vân Hy:

“ Tỷ tỷ, tỷ mới bệnh dậy, đệ dẫn tỷ ra ngoài đi dạo.”

Kiều Vân Hy cười cười đi tới, vừa đi vừa nói:

“ Tiểu Tứ thật ngoan.” Vừa nói xong liền nhìn thấy Sở Tư Thanh hơi ngạc nhiên:

“ Sở Tư Thanh, người về rồi?...Vị này là...?”

Sở Tư Thanh cúi đầu:

“ Tam vương phi.” Sau đó đứng dịch ra nhường chỗ cho Vương Uyển “ Vị này là Vương Uyển phu nhân.”

Hai mắt Kiều Vân Hy đột nhiên sáng lên:

“ Đây chẳng phải sư cô ở miếu thờ ẩn Hồ tướng quân sao?”

Lại bất ngờ thấy Tứ Thiết chạy tới ôm lấy bà ấy gọi một tiếng:

“ Nương nương! Tiểu tứ rất nhớ nương nương!”

Kiều Vân Hy không hiểu chuyện gì, còn chưa kịp hiểu Ngạo Trác Lăng đã đi đến, phân phó gia nhân đi chuẩn bị phòng.” Sau đó cũng không nhìn Vương Uyển một cái, trực tiếp quay sang nói với Kiều Vân Hy:

“ Người này là Vương quý phi của tiên đế.”

Vương Uyển nghe xong hơi loạng choạng, cũng may tiểu Như ở cạnh đó vội vàng đỡ lấy.

“ Phu nhân có sao không?”

Vương Uyển lắc đầu: “ Ta không sao.”

Kiều Vân Hy suy nghĩ một lát liền giật mình:

“ Vậy không phải mẫu thân chàng sao?...Cũng là mẫu thân...”cũng là mẫu thân nàng rồi. Có điều còn chưa nói hết đã bị Ngạo Trác Lăng ngắt lời:

“ Không phải nàng muốn đi dạo sao? Tiểu Tứ, chúng ta đi thôi.” Sau đó liền kéo nàng ra hoa viên.

Lúc ba người đi đến thấy Lý Sư Sư đang ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ, hình như đang có tâm sự, Kiều Vân Hy tách khỏi hai người kia đi đến gần cô ấy, nhẹ nhàng ngồi xuống:

“ Ta không làm phiền chứ?”

Lý Sư Sư lắc đầu:

“ Không.”

“ Cô nương hình như đang có tâm sự”

Lý Sư Sư hơi thở dài sau đó cánh hoa trong tay trầm chậm thả xuống:

“ Thực ra, tôi là đang lo lắng cho muội muội mình, cô ấy sắp sinh, lại chỉ có một mình, không biết giờ thế nào.”

Kiều Vân Hy hơi ngạc nhiên:

“ Cô còn có muội muội sao?”

Lý Sư Sư gật đầu, giọng buồn buồn;

“ Vốn là có một sư huynh nhưng huynh ấy lại không may mắn nên vì bệnh tật mà ra đi rồi, muội muội bây giờ cũng là hoàn cảnh khó khăn nên giúp đỡ, lúc gặp tôi đã mang thai rồi.”

Ngạo Trác Lăng cùng Tứ Thiết này giờ đi chậm lại phía sau lúc này đi đến, vừa vặn nghe hết câu chuyện,

“ Nhà cô ở đâu? Ta sai người đi đón cô ấy.”

Lý Sư Sư vội vàng từ chối:

“ Cảm ơn ý tốt của Vương gia nhưng vị muội muội này của tôi không quen ra ngoài, ơn cứu giúp lần này của hai người nô tì nhất định không quên, e rằng không ở lại phủ lâu được.”

“ Vay được, khi nào cô đi, t sẽ kêu người chuẩn bị xe ngựa.”

Cũng không lâu, qua sáng ngày hôm sau Lý Sư Sư liền rời khỏi. Cũng sáng hôm ấy Kiều Vân Hy dậy từ rất sớm, chạy sang phòng Vương phu nhân thỉnh an, lại phát hiện người đã sớm không còn bên trong, lúc quay ra nhìn thấy Kính Mạ bưng một chậu nước liền ngạc nhiên:

“Sáng sớm em đã làm gì vậy?”

Kính Mạ cười gơ thau nước ra cho nàng nhìn:

“ Em đi lấy nước ấm cho Tứ Vương gia, “

“ Tiểu Tứ hôm nay dậy sớm vậy sao?”

‘ Đúng ạ, Vương gia hôm nay từ sớm đã chạy sang phòng Vương phu nhân, hiện giờ hai người họ đang đi dạo, chuẩn bị quay trở lại.”

Vừa nói xong hai bóng người đã tiến lại, Kiều Vân Hy vội vàng nhún người chào:

“ Nương nương”

Vương Uyển lên gần tới nơi mới nhắc nhở nàng:

“ Giờ ta đã không còn là Nương nương nữa, tam vương phi không cần hành lễ.”

Kiều Vân Hy nghe xong liền cười tươi:

“ Vay được, ta gọi người là mẫu thân.”

Vương Uyển có chút bất ngờ...tiếng mẫu thân này lâu như vậy không còn ai gọi, trong lòng vô cùng xúc động.

“ Vương gia.” Kính Mạ nhìn thấy Ngạo Trác Lăng đang đi tới, cúi đầu chào, Vương Uyển phu nhân cơ thể hơi run lên, mãi lâu sau mới quay người lại, cũng giống như Kính Mạ chào hỏi hần. Kiều Vân Hy nhìn thấy tình huống này mới chạy đến ngạc nhiên hỏi:

“ Người làm gì vậy?”

Vương phu nhân khôn nói gì, Ngạo Trác Lăng lạnh lùng đi qua bọn họ, được mấy bước thì bị nàng kéo lại:

“ Chàng làm gì vậy?”

“ Cuối đầu thỉnh an vương gia, việc này nàng cũng thấy lạ sao?” Nói xong trực tiếp đi ngay. Lần đầu Kiều Vân Hy thấy hần lạnh lùng như vậy, thời điểm vừa rồi cũng chẳng khác Từ mặt lạnh là mấy. Lại không hiểu sao vừa nhắc tới là tới liền, Từ Viễn từ bậc thềm bước xuống, vương phu nhân vừa nhìn thấy hần không hiểu sao cơ thể có chút kích động, lùi lại mấy bước.

“ Vị này là...Vương phu nhân?”

Thực ra mà nói, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì nàng hoàn toàn không biết nghe Tứ Thiết kể lại cũng không biết tin được mấy phần nhưng lâu sau đó, khi Kiều Tổ Nhan sinh hài tử, Kiều Vân Hy đến thăm, tình cờ mang chuyện này ra hỏi, kết quả mọi chi tiết đều trùng khớp với lời tiểu Tứ...

Ngày đó, khi tiên đế vẫn còn sống, Vương Uyển phu nhân vẫn còn là Vương quý phi được sủng ái, cùng Liễu vương phi, chính là mẫu thân Dẫn Khang quan hệ rất tốt, kể ra Liễu Vương phi này chính là biểu tỷ của Liễu Tư Lam chính là mẫu thân Kiều Vân Hy, bọn họ xem như có chút quan hệ, mà Ngạo Trác Lăng cũng rất được tiên đế yêu quý, vốn là đường đế vương rộng mở nhưng không hiểu sao Vương quý phi lại hết lần này tới lần khác không xem ưu tú của Ngạo Trác Lăng vào mắt, ngược lại dốc lòng bảo bọc nhị vương gia là Dẫn Khang, phạm là việc sai sót sẽ do Ngạo Trác Lăng hấn đứng ra gánh tội, tiên đế dần dần cũng không còn yêu quý hấn như trước nữa. Sau đó không lâu, Liễu vương phi đột nhiên mắc phải một căn bệnh lạ sau đó qua đời, Vương Uyển lại càng bảo bọc Dẫn Khang hơn, nhưng những việc này hầu như Dẫn Khang cũng đều không biết. Có một lần, Ngạo Trác Lăng vừa đi học võ chỗ các tướng quân về thì thấy Vương Uyển sắc mặt nhợt nhạt ôm lấy Tứ Thiết đang run lên trong lòng, hấn thấy vậy vội vàng chạy tới, không ngờ Vương quý phi đột nhiên buông Tứ Thiết ra sau đó túm tay hấn khẩn khoản:

“ Lăng nhi, hãy cứu Dẫn Khang.” Ngạo Trác Lăng không hiểu gì, nhìn sang bên cạnh thấy cánh tay Tứ Thiết đang chảy máu, rất nhanh sau đó liền bị thánh chỉ truyền tới gọi đi.

Mặc dù không biết vì lý do gì nhưng mỗi công chúa, hoàng tử sinh ra đều phải cắt máu trước 18 tuổi, Ngạo Trác Lăng bấy giờ cuối cùng cũng hiểu vì sao mẫu thân lại như vậy, lúc đó hấn đã phải cắt máu ở cả hai cánh tay để thay cho máu Dẫn Khang, sau đó một cánh tay ví phải giấu đi mà không được ngự y chữa trị, kết quả là hội thi bắn cung năm ấy, vốn dĩ là người nắm chắc phần thắng Ngạo Trác Lăng đã bị thua. Cũng may cánh tay sau khi lành không để lại di chứng gì. Sau đó, Vương Quý phi cũng chính là vì bảo vệ Dẫn Khang mà rời cung, Ngạo Trác Lăng dần dần thân thiết hơn với Khanh Nhạ, chỉ riêng Dẫn Khang từ bấy chỉ còn lại một mình. Nhưng có một điều bọn họ không biết chính là tất cả đều do Hoàng Hậu tác động. Còn một việc là lúc trước khi Liễu vương phi qua đời bên cạnh Dẫn Khang còn có một đứa trẻ khác chạc tuổi không rõ lai lịch nhưng sau khi Liễu Vương phi mất đứa trẻ đó cũng biến mất, không ai rõ tung tích.

24. Chương 22

Thời gian trôi qua nhanh chóng tới sinh thần của Hoàng tử Vương Lạc, Ngạo Trác Lăng cùng Kiều Vân Hy lên đường trước một ngày, hôm sau Sở Tư Thanh hộ tống Vương phu nhân đi sau, ngay cả đi cùng nhau cũng không đi được đủ để thấy chuyện năm xưa vẫn chưa nguôi ngoai, mặc dù là chủ ý của Vương phu nhân nhưng cũng là lo ngại Ngạo Trác Lăng không thoải mái.

Hai người đi chung kiệu, lần này tiểu Như không có đi cùng cho nên Kiều Vân Hy cảm thấy có chút buồn chán, lại nhìn Ngạo Trác Lăng ở ngay một bên im lặng không nói gì, trong lòng luôn muốn hỏi xong lại ngại thành ra cứ len lén đưa mắt nhìn, biểu tình trên khuôn mặt thay đổi kì quái, lúc lâu sau cuối cùng không nhịn nổi nữa mới lên tiếng:

” Thực ra chuyện cũng qua lâu rồi, chàng cũng nên bỏ qua...”

Ngạo Trác Lăng quay sang nhìn nàng, tay khẽ ray ray thái dương:

” Nàng lại nói chuyện gì thế? Không phải lại đi bao đồng ở đâu chứ?”

Kiều Vân Hy bị hấn nói liền quay ngoắt đi, làm bộ giận rồi:

” Chàng mới bao đồng, người ta quan tâm mà không biết đường!”

Ngạo Trác Lăng phì cười, vươn tay ra kéo nàng vào vào lòng, dịu dàng nói:

” Lần đầu thấy nàng như vậy, thì ra phu nhân của ta cũng có vẻ điểm dịu dàng này.”

Kiều Vân Hy ngậy người, vốn là nàng chỉ muốn trêu đùa hấn một chút, lại nghĩ tới những lời Tứ Thiết nói, thâm nghĩ nếu đó là sự thật thì quá khứ hẳn phải chịu không ít ảm ức, nghĩ xong cũng không vùng dậy mà im lặng cho hấn ôm.

Một luồng hơi khê thổi vào tai nàng khiến nàng bỗng nhiên bồn chồn. Ngạo Trác Lăng thở dài sau đó đột nhiên nói bằng giọng rất lạ:

” Nếu sau này, ta không ở đây nữa, nàng có nhớ ta không?”

Kiều Vân Hy giật mình, trong lòng đột nhiên nóng rực nhưng lời ra miệng lại hoàn toàn khác, nàng hơi ngóc đầu dậy cười cười:

” Làm gì có chuyện đó, nói không chừng ta còn mở tiệc mừng ba ngày ba đêm..” không hiểu sao giọng nói càng về sau càng có chút khó khăn.

Ngạo Trác Lăng lại vươn tay kéo nàng xuống, lớn tiếng nói, giọng điệu đầy vui vẻ:

” Như vậy xem ra ta khiến nàng thất vọng rồi, e rằng cả đời nàng cũng đừng mong có bữa tiệc ấy.”

Sinh thần Hoàng tử không phải chuyện nhỏ mà việc này cũng được chuẩn bị từ khá lâu rồi nên lúc này khắp cả trong cung đều trang hoàng lộng lẫy, tuy nhiên có một việc không vui chính là hoàng hậu lâm bệnh, hoàng tộc đa cũng chỉ có mấy người biết vị mẫu nghi thiên hạ thần thái tươi tốt đang ngự dưới tản kia chính là Quách Thiên, tỷ muội sinh đôi của hoàng hậu, cũng chính bởi Quách Dương Ngọc thường xuyên mang mạng che mặt nên càng dễ che mắt quần thần. Kiêu Vân Hy kéo tay Ngạo Trác Lăng, ghé tai nói nhỏ:

” Có cần thiết phải tìm Quách Thiên cô nương thay thế không? Hoàng hậu lâm bệnh cũng không phải chuyện gì đáng phải che giấu.”

Ngạo Trác Lăng không nói gì, cầm tay nàng đi tới chỗ bọn họ. Quách Thiên cô nương này nàng đã từng gặp qua xong không rõ ràng nhan sắc lắm, lúc cúi người hành lễ liền thấy một nốt ruồi son lớn trên mu bàn chân nàng sau đó thấy hầu cận chạy tới mang theo một đôi giày lộng lẫy giúp nàng ta mang vào, việc cũng là do đôi giày cũ bị trầy vải mà cô nương này xưa nay là người rất kĩ tính.

Yến tiệc sẵn sàng, hoàng tộc và các quan đại thần cũng đầy đủ có mặt, các cung nữ lần lượt đi rót rượu, Khanh Nhạ đột nhiên đứng dậy đi đến chỗ Dẫn Khang và Ngạo Trác Lăng hào sảng nói:

” Nhị đệ, hôm nay là ngày vui, là sinh thần Vương nhi hài nhi của trẫm, đệ xem tam đệ cũng đã có thê tử, chỉ có đệ và tiểu Tứ mà tiểu Tứ còn nhỏ, chi bằng hôm nay ta giúp đệ tìm một mối lương duyên tốt.”

Dẫn Khang đứng dậy nhận rượu chúc, mặt không có biểu cảm gì đặc biệt, nhàn nhạt nói:

” Đa tạ bệ hạ quan tâm, thần còn muốn phụng sự đất nước, tâm không muốn nữ nhi vương bận.”

” Phụng vì đất nước là chuyện lâu dài, hơn nữa thân là huynh cả ta đã hứa với tiên đế lo cho các huynh đệ yên bề gia thất.” Lời này nói ra kì thật có chút buồn cười, xong không đợi Dẫn Khang kịp nói gì, Khanh Nhạ liền ban chỉ:

” Quả nhân thấy Quách Thiên cô nương quả phù hợp với vị trí này, nếu như nhị đệ e ngại thân phận không tương xứng ta lập tức sắc phong chức danh cho nàng.”

Dẫn Khang sau đó không thấy nói gì nữa, riêng Kiêu Vân Hy biểu tình có chút quá khích đem toàn bộ rượu vừa uống trong miệng phụt ra ngoài, sau đó nhận ra mình thất lễ liền cúi mặt xuống túm tay áo Ngạo Trác Lăng, Ngạo Trác Lăng nín cười vòng tay qua eo đỡ nàng đứng dậy, lấy cớ không được khỏe cùng nhau rời khỏi.

Trong hội yến Tịnh Thụy Tĩnh vô ý người gần chỗ Vương phu nhân, vốn là không biết nhưng trong lúc đưa mắt nhìn theo Ngạo Trác Lăng và Kiêu Vân Hy đột nhiên nhìn thấy người bên cạnh lạ lắm chưa gặp bao giờ lại đột nhiên thấy người ấy lên tiếng:

” Thỉnh bệ hạ xin người xem xét lại, dù sao Quách Thiên cô nương cũng là tỷ muội của hoàng hậu, có chút không phù hợp.”

Vương Uyển nói câu này có chút kích động khiến cho mọi ánh nhìn chẳng mấy chốc đã hướng toàn bộ lên người bà ấy, hơn nữa bước chân của Ngạo Trác Lăng lúc ấy còn chưa ra khỏi cửa đột nhiên đứng khựng lại...đến bây giờ vẫn là vì người kia, vì y mà dám phản đối ý chỉ của hoàng thượng, Kiều Vân Hy không để nán lại lâu vội vàng kéo hắn rời khỏi.

Dẫn Khang nhìn Vương phu nhân không nói gì, mãi tới lúc Khanh Nhạ định lên tiếng mới đột nhiên đồng ý:

” Quách Thiên cô nương thật không tệ, thần đa tạ tâm ý của hoàng thượng.”

Khanh Nhạ nghe xong rất vừa lòng, từ từ đi đến chỗ Vương phu nhân:

” Vương thái thái, chuyện tốt này nhị đệ cũng đã đồng ý, thái thái xem như cũng được yên lòng rồi, quả nhân biết bao lâu nay thái thái quan tâm tới huynh đệ quả nhân, việc này xem như là quả nhân báo hiếu.”

Vương Uyển vội vàng nói: ” Hoàng thượng, ta thật không dám.” vừa nói xong ngẩng đầu lên đã thấy hoàng hậu đứng trước mặt, cử chỉ mẫu nghi thiên hạ dịu dàng, hiền từ nói:

” Thái thái yên tâm, tiểu muội của ta chính là một cô nương tốt, tương lai chắc chắn sẽ giúp nhiều cho nhị đệ.”

Lúc Ngạo Trác Lăng dẫn Kiều Vân Hy đi, Tứ Thiết cũng lừa lúc bọn họ không chú ý mà lên ra ngoài, rồi theo sát ngay phía sau, vừa đi vừa nấp, bộ dáng lén lút có chút buồn cười, hiển nhiên không che nổi mắt Ngạo Trác Lăng, hắn dừng lại nghiêm giọng nói:

” Tiểu Tứ, lại quậy gì vậy? Không ngoan ngoãn ngồi đó mà ra đây làm gì?”

Tiểu Tứ bị phát hiện liền cười hì hì chạy ra, Kiều Vân Hy nhìn khuôn mặt đứa trẻ ngốc trong thân hình cao lớn đột nhiên chạnh lòng, vươn tay ra đón nó,

” Tiểu Tứ mau lại đây”

Tiểu Tứ thấy nàng gọi vội vàng chạy tới, không hiểu sao bàn tay ôm rất chặt, cơ thể hơi run rẩy.

” Tiểu Tứ, đệ sao thế?”

Tiểu Tứ nghe vậy lập tức buông nàng ra, lại cười hì hì:

” Đệ không làm sao, nhớ tỷ quá thôi” nói xong định ôm lấy nàng tiếp không ngờ bị Ngạo Trác Lăng chặn lại, nghiêm giọng nói:

” Đến ta còn chưa ôm nàng nhiều như vậy, đệ có phải quá tiện nghi không?”

Tứ Thiết mặc kệ lời hắn nói cứ lấn vào lại bị kéo ra, Kiều Vân Hy bật cười:

” Chàng đang ghen với tiểu Tứ hả? Ngoan nào, cả hai cùng lại đây ta ôm.” Nói rồi xòe hai bàn tay, dang rộng ra, Ngạo Trác Lăng làm mặt lạnh quay đi

” Ta không thèm!”

” Tiểu Tứ thèm!” vừa nói vừa lấn vào ôm trằm lấy nàng.

Trên bờ tường có một bóng dáng đột nhiên nhảy xuống dọa bọn họ hết hồn, Ngạo Trác Lăng nhìn Từ Viễn không nói gì, Kiều Vân Hy nhảy dựng lên tránh xa. Oan hồn bất tán! Chắc chắn là nàng nhìn lầm, Từ Viễn sao có thể đến đây? Lại nhìn lại một lần nữa, nét mặt Từ Viễn khá nghiêm trọng, hắn đi lướt qua nàng tới chỗ Ngạo Trác Lăng, Ngạo Trác Lăng nói nàng dẫn tiểu Tứ về phòng nghỉ.

Kiều Vân Hy vừa đi vừa nghĩ bọn họ rốt cuộc nói chuyện gì, trong lòng đột nhiên nóng lên một cách kì lạ.

Nửa đêm Ngạo Trác Lăng từ bên ngoài trở về, Kiều Vân Hy vội vàng chồm dậy, vừa thấy hắn liền hỏi:

” Có chuyện gì vậy? Hai người làm gì tới tận bây giờ?”

Ngạo Trác Lăng sắc mặt hơi nhợt nhưng ánh đèn tối nên nàng không nhìn thấy, lại giấu nàng, vui vẻ nói:

” Nàng đoán xem hôm nay ta nghe được tin gì, Tổ Nhan tử đã hạ sinh rồi, Kiều phụ thân vì thế mà xin cáo về sớm, ha ha, quá là gấp gấp! ”

Kiều Vân Hy nghe xong có chút bất ngờ, nhanh như vậy đã tới ngày hạ sinh rồi, có điều người ngoài không biết nhưng phụ thân nàng từ lúc các nàng còn nhỏ vì chuyện mẫu thân nàng mất sớm mà phạm là việc liên quan tới các nàng đều không phải chuyện nhỏ, từng chuyện đều tỉ mỉ lo lắng từng chút.

” Nghe nói là do tử tử trước lúc hạ sinh đã nói rất muốn gặp phụ thân nên Trang Công Nghi mới sai người tới bẩm báo gấp.” Mà cũng phải nói Kiều Chu Nhân thật chiều lòng nhi nữ.

” Không đúng, ta hỏi chàng và Từ Viễn nói chuyện gì cơ mà??? Chàng không được đánh trống lảng!” Hắn càng không nói, nàng càng lo lắng.

Ngạo Trác Lăng ray thái dương:

” Thật không có gì nghiêm trọng, nàng xem nửa đêm rồi còn không cho ta ngủ?”

Kiều Vân Hy mặc kệ hắn, vẫn không buông ta, lại đột nhiên nghe tiếng Tứ Thiết khóc thét lên ở gần đó liền vội vàng mở cửa chạy ra, quả nhiên nhìn thấy Tứ Thiết đứng giữa sân, mặt đầy nước mắt, toàn thân run rẩy, Kiều Vân Hy vội vàng chạy tới ôm lấy nó:

” Tiểu tứ, đệ làm sao vậy?”

Tiểu Tứ vẫn run không ngừng, vừa nói vừa khóc nức lên:

” Vương nhi.... bị người...người.. ta hại chết rồi!”

Kiều Vân Hy giật mình quay lại nhìn Ngạo Trác Lăng, thấy hắn im lặng

” Chàng biết gì phải không?”

Ngạo Trác Lăng lắc đầu:

” Ta không biết, tiểu Tứ, đệ gặp ác mộng thôi, để ta đưa đệ về phòng.”

Tiểu Tứ lắc đầu:

” Không phải! Là...là đệ chính mắt nhìn thấy!”

Thật sự là hoàng tử Vương Lạc sao???

25. Chương 23

Kiều Vân Hy ngơ ngác một lát đã không thấy Ngạo Trác Lăng đâu, lại từ xa nhìn thấy Đương Dụ đang đi tới, tay vẫn giữ lấy Tứ Thiết vì sợ hãi mà ngã vào người, có chút hơi ngạc nhiên:

” Sao huynh lại ở đây?”

Đương Dụ vẫn dáng vẻ nho nhã như mọi khi nhưng nhìn nét mặt có chút căng thẳng,

” Hoàng cung có thích khách, có người báo tin ta liền vội vàng tới.”

” Thời gian qua huynh ở kinh thành sao?”

Đương Dụ nghe nàng hỏi ngập ngừng đôi chút sau đó mới trả lời:

” Chúng ta vào phòng nói chuyện”

Kiều Vân Hy hơi mệt một chút, Tứ Thiết chuyển sang bên người Đương Dụ đỡ, bọn họ cùng nhau đi vào trong phòng

” Ta cũng không muốn giấu muội, ba năm trước Tư Thành hoàng tử cũng đã bị thích khách giết hại...hơn nữa bọn chúng thế lực không nhỏ, tra không ra, ngày hôm nay...”

Đang Dụ chưa nói hết, Kiều Vân Hy bắt đầu ngờ ngợ, cái tên Tư Thành này sao nàng không có chút ấn tượng?

” Tư Thành....Người này là?”

” Tư Thành chính là con trai của hoàng hậu Quách Dương Ngọc, hoàng hậu sinh non, vốn là đứa trẻ không sao nhưng ngay đêm hôm ấy hoàng cung xuất hiện thích khách sau đó hoàng tử bị giết hại, hoàng hậu cũng bị thương một vết lớn trên trán.”

Những chuyện này hoàn toàn bất ngờ, Ngạo Trác Lăng chưa bao giờ nói về chuyện này, có điều sao Đang Dụ lại biết nhiều đến vậy?

” Ngày Tư Thành bị giết hại cũng chính là ngày hôm nay của ba năm trước, mà cũng là ngày Liễu Vương phi qua đời...”

” Hả? Trùng hợp như vậy sao? Chuyện này có thể nào...?”

Bên ngoài có tiếng náo nhiệt truyền tới, Đang Dụ vội vàng đứng dậy, trước khi đi dặn dò:

” Bên ngoài khá hỗn loạn, muội tốt nhất nên ở trong phòng.”

Đang Dụ vừa rời khỏi không lâu trên nóc nhà có một người bay xuống, Kiều Vân Hy định hét lên liền bị hắt bịt miệng lại,

” Đừng kêu”

Thấy nàng bình tĩnh lại Dẫn Khang mới bỏ tay ra, động tác hơi khó nhọc, lúc nhìn xuống máu đã nhỏ một khoảng trên nền nhà, Kiều Vân Hy vội vàng đỡ lấy hắt:

” Vương gia, ngài không sao chứ?” Lại chợt nhớ ra điều gì đó, thần chí hơi giật mình:

” Ngài...là thích khách sao?”

” Không phải...”

Dẫn Khang nói xong liền bất tỉnh.

Kiều Vân Hy vốn còn tưởng sẽ có người tới lục soát chỗ này không ngờ không có ai đi tới, nàng cũng không nỡ để hắt tự sinh tự diệt nên âm thầm che giấu chăm sóc vết thương cho hắt. Sau một ngày một đêm Dẫn Khang tỉnh dậy thấy nàng đang ngồi bên cạnh, trên mặt có chút ngạc nhiên, một lúc sau mới hỏi:

” Người không sợ ta là thích khách sao?”

Kiều Vân Hy cười cười:

” Ngài bảo không phải.”

Dẫn Khang hoàn toàn không nghĩ nữ tử trước mắt sẽ nói câu này, ho khan một tiếng liền cười:

” Ta nói như vậy cô liền tin?”

Kiều Vân Hy gật đầu:

” Cũng phải, có kẻ cấp nào nhận mình là kẻ cắp đầu, ta đúng là ngây thơ quá rồi.”

Dẫn Khang ngây người một lát bỗng đột nhiên chuyển sang vấn đề khác:

” Phải rồi, vòng ngọc ta tặng cô, có thể lấy lại không?”

” Hả?” Cái này là đòi quà sao?

Nghĩ vậy xong vẫn giơ tay lên tháo chiếc vòng trả lại hắt, Dẫn Khang nhìn chiếc vòng tinh xảo trên tay khóe miệng nhếch lên cười cười:

” Ta nói đùa thôi, quà tặng rồi sao có thể đòi lại.” Đồ thật đã bị mang đi, hắt lấy đồ giả về làm gì?

Sau khi Dẫn Khang rời đi qua ngày hôm sau Ngạo Trác Lăng mới trở về, trên người có một vết thương y hệt như nhát kiếm trên người Dẫn Khang, miệng vẫn đang chảy máu, nhưng có vẻ như nghiêm trọng hơn, Kiều Vân Hy vội vàng gọi ngự y. Mặc dù vết thương nghiêm trọng hơn nhưng có ngự y giúp đỡ, cũng không mất nhiều thời gian để bình phục. Khanh Nhạ thời gian đó có ghé thăm một lần, nghe nói Tương quý phi vì quá đau buồn mà lâm trọng bệnh.

Sau khi bọn họ trở về Tam Lăng Vương phủ Nhị vương gia cũng chuyển tới Bắc Ngạn, tất cả bọn họ đều hiểu mặc dù không bắt được thích khách nhưng hoàng thượng ít nhiều cũng bắt đầu có đề phòng với Nhị vương gia. Thực ra trong bọn họ không ai biết được hoàng thượng đã sớm muốn trừ cái gai trong mắt này đi lâu rồi, hoàn toàn không phải bây giờ mới bắt đầu đề phòng y.

26. Chương 24

Nhị vương gia tới Bắc Ngạn nghe nói Quách Thiên cô nương cũng đi cùng, vốn là tổ chức hôn lễ xong ở kinh thành nhưng Dẫn Khang đã nói Quách Thiên muốn thành hôn tại Bắc Ngạn nên hoàng thượng cũng không làm khó, đồng ý tác thành cho bọn họ.

”Chàng có nghĩ Nhị vương gia chính là kẻ đứng sau?”

Ngạo Trác Lăng hơi ngẩng đầu lên khỏi sách, Kiều Vân Hy vừa giúp hắn sắp xếp lại sách trong thư phòng vừa hỏi, không đợi hắn trả lời liền nói tiếp:

”Thực ra đêm hôm đó ta có gặp hắn, bị thương khá nặng.”

”Vậy sao?” Ngạo Trác Lăng bỏ hẳn cuốn sách trên tay xuống, quay sang nhìn nàng.

”Phải rồi, Từ Viễn không trở về đây sao? Không thấy hắn từ biệt.”

Ngạo Trác Lăng suy nghĩ gì đó bỗng dưng cười lên trêu chọc nàng:

”Không phải là đang nhớ hắn chứ?”

Kiều Vân Hy quẳng ngay mấy cuốn sách trên tay xuống mặt bàn, nghiêng răng giận dữ:

”Nếu không phải chàng bị thương ta đã ném chàng ra khỏi đây rồi.”

Vừa nói xong tiếng tiểu Như bên ngoài vọng vào:

”Vương gia, phu nhân, Trang công tử muốn gặp.”

”Tỷ phu? Có chuyện gì sao? Bình thường huynh ấy sẽ không bỏ nương tử chạy tới đây như vậy.” Kiều Vân Hy hơi ngạc nhiên, Ngạo Trác Lăng đứng dậy đi ra cửa:

”Có lẽ huynh ấy đến thăm bệnh, không phải ta vừa trọng thương sao?”

Kiều Vân Hy nghe nói có lý liền nhanh chân theo hắn ra bên ngoài.

Trang Công Nghi ngồi trong phủ chính, tay cầm chén trà thông thả đưa lên miệng, nhìn thấy hai người đi vào cũng không vội vàng đứng lên, thời điểm y quay mặt ra Kiều Vân Hy liền giật mình:

”Tỷ phu!” cả thân hình y gầy đi rất nhiều, cứ cho là chăm sóc tỷ tỷ của nàng cũng không đến nỗi thân thể khô kiệt như thế chứ?

”Tam vương gia, tam vương phi, nghe nói hai người trong cung xảy ra chuyện, ta thay Nhan nhi qua thăm hỏi.”

Ngạo Trác Lăng bật cười, đi vào trong:”Cũng chỉ là vết thương ngoài da thôi, có gì đáng ngại?”

Kiều Vân Hy nghe hắn nói bĩu môi:”Đội chàng ấy đến quỷ môn quan rồi sẽ thấy vết thương nghiêm trọng!”

Trang Công Nghi cười lớn: " Tổ Nhan còn lo lắng hai người tính khí không hòa hợp, xem ra suy nghĩ nhiều rồi. Ha ha"

" Phải rồi, tiểu tử nhà huynh thế nào rồi, người cô cô như muối cũng thật là, chưa thể qua thăm nó..." vừa nói vừa có chút áy náy.

" Tiểu Hán rất ngoan, hơn nữa nhạc phụ cũng đang ở đó muối không cần lo lắng." Trang Công Nghi biểu hiện rõ ràng rất vui vẻ, nói tới hài nhi và thê tử hẳn nhiên rất vui vẻ.

" Như vậy đi, mấy hôm nữa ta dẫn nàng qua Trang phủ, có thể ở chơi vài ngày."

Kiều Vân Hy hai mắt sáng long lanh, vẻ mặt như sủng vật được cho ăn, giọng điệu thập phần cảm thích:

" Chàng thật sự dẫn ta đi sao?"

" Thường ngày vương gia nhốt muối trong nhà sao?" Trang Công nghi nhìn biểu hiện quá khích của nàng có chút buồn cười, Ngạo Trác Lăng hiển nhiên thấy mình bị oan ức liền lên tiếng:

" Nhốt nàng ấy? Huynh nghĩ ta có bản lĩnh ấy sao?"

" Ha Ha" Trang Công Nghi cười không nói gì.

" Như vậy đi, hai người ngồi đây chơi ta liền đi phân phó người chuẩn bị cơm trưa, tỷ phụ, trưa nay huynh ở lại dùng cơm nhá, muối mới học được món mới từ trong cung, hôm nay sẽ nấu cho hai người ăn!"

" Được."

Kiều Vân Hy vừa đi khỏi Trang Công Nghi không kịp nổi ho mấy tiếng, Ngạo Trác Lăng liền sai người thay một cốc trà nóng.

" Từ Viễn hẳn sao rồi?"

" Bị thương không nhẹ, hiện giờ vẫn chưa tỉnh." Trang Công Nghi vừa nói vừa đứng dậy, mang vật trong người giao cho Ngạo Trác Lăng

" Vật này ta tìm thấy ở Kiêu Phủ, là di vật của nhạc mẫu để lại"

Ngạo Trác Lăng mở chiếc hộp nhỏ, bên trong có một bức thư và một Kim bài, theo như sách cổ ghi chép chính là kim bài từ thời Vọng Quốc, là quốc kim

" Sao bà ấy lại có vật này?" Ngạo Trác Lăng hơi nhíu mày, mang bức thư ra đọc, trong đó viết rõ ràng bức thư viết cho Kiêu Chu Nhân nói tới năm Kiêu Vân Hy mười tám thì giao kim bài này cho nàng. Nhưng tới nay có vẻ như Kiêu Chu Nhân vẫn không có ý định đó, Trang Công Nghi hồ nghi:

" Có lẽ nào người đó là Vân Hy?"

Ngạo Trác Lăng đứng dậy bước về hướng thư phòng, lắc đầu:

" Không phải nàng, ta tìm được người đó rồi."

Lúc Kiêu Vân Hy dọn cơm ra Trang Công Nghi đã rời khỏi phủ, nàng bèn hỏi Ngạo Trác Lăng kết quả hẳn không để ý nàng, lơ đãng trả lời:

" Huynh ấy có việc bận nên đã rời đi rồi."

Rời đi cũng không thêm nói trước một tiếng, mặc dù trong lòng có chút giận xong nghĩ tới mấy ngày nữa sẽ được gặp Kiêu Tổ Nhan cùng tiểu nhi tử liền vui vẻ, không thêm chú ý đến hẳn nữa, quay người chuẩn bị rời đi, vừa bước chân ra cửa liền bị Ngạo Trác Lăng gọi lại:

" Khoan đã, có thứ này muốn đưa cho nàng."

" Hửm? Cái gì đây? Cho ta sao?"

Kiều Vân Hy cầm chiếc kim bài trong tay, hoa văn trên đó rất quen mắt:

" Là cổ kim bài." Ngạo Trác Lăng đứng dậy, đi lại chỗ tủ sách, lấy một vật ra, là chiếc vòng ngọc thật Dẫn Khang tặng nàng, Kiêu Vân Hy ngạc nhiên hỏi:

” Chúng là một cặp sao?”

Ngạo Trác Lăng lắc đầu: ” Không, cái này là thật.”

” Hả?” nói như vậy Dẫn Khang tặng đồ giả cho nàng sao? Tên này, có cần keo kiệt như vậy không? Nàng nhìn một lượt, tất cả hoa văn trên chúng đều giống nhau như đúc liền ngạc nhiên:

” Tất cả những thứ này đều là từ thời Vọng cổ sao?”

Ngạo Trác Lăng gật đầu, sau khi hắn đã xác nhận ra người được chọn liền khẳng định chiếc vòng này đối với nàng hoàn toàn không nguy hiểm, hơn nữa kim bài kia cũng là đồ của nàng, xem ra nàng với những vật này nhất định có liên quan.

Dẫn Khang sau khi đến Bắc Ngạn liền ở tại Quách Nhạn phủ, gia nô trên dưới đối với Quách Thiên cô nương mặc dù bọn họ chưa thành hôn nhưng đó cũng là chuyện sớm muộn cho nên đều rất tỉ mỉ chu đáo, có điều cô nương này so với lời đồn khác xa rất nhiều, cả ngày rất ít nói, gương mặt rất buồn và hầu như không bao giờ cười. Hai ngày sau khi bọn họ đến nơi Dẫn Khang sai người mang một chiếc mạng che mặt tới cho nàng, Quách Thiên hơi ngần người sau đó giơ tay nhận lấy, từ đó họ thấy cô nương này ngày càng bí ẩn hơn, cả ngày không ra khỏi phòng và lúc nào cũng mang mạng che mặt.

Sáng sớm hôm ấy, nô tì theo thói quen mang nước vào phòng thì không thấy nàng đâu liền vội vàng chạy đi thông báo với nhị vương gia, Dẫn Khang không hề lo lắng, biểu hiện như thể biết rõ nàng ở đâu, chỉ nhàn nhạt nói:

” Ta biết rồi, các người lui trước đi”

Hình ảnh hắn lúc này trong mắt đám nô tì liền biến thành một người lạnh nhạt vô tình, cứ cho là do hoàng thượng ban hôn cũng không nhất thiết phải đối với một cô nương như vậy, càng nghĩ càng lo lắng.

Quách Dương Ngọc hơi co người lại, làn áo mỏng không ngăn nổi cái lạnh, ngực hoa viên thoang thoang hương Bách Liên thảo, nơi này mặc dù bọn họ mới chuyển đến ở nhưng xưa nay vẫn luôn có người chăm sóc, nghe nói người này là một đại phu nên trong hoa viên có rất nhiều cây thảo dược, ra hoa rất đẹp mà mùi hương cũng rất dễ chịu.

” Nếu không thích ta sẽ cho người phá đi trồng lại cây mới.” Dẫn Khang đi tới bên cạnh từ lúc nào, nghe hắn nói nàng hơi giật mình, vội vàng lắc đầu:

” Không, Ta rất thích.” Nói xong thấy áo choàng ấm khoác lên vai, nô tì vừa chỉnh áo cho nàng vừa nói:

” Cô nương cẩn thận không bị cảm lạnh.”

” Cảm ơn.”

Đợi tì nữ kia đi rồi Dẫn Khang bước lên vài bước, đứng trước mặt nàng hỏi:

” Vì sao hoàng hậu lại không phản đối?”

Quách Dương Ngọc nghe xong liền cười: ” Ta có thể phản đối sao?”

Lần đầu tiên Dẫn Khang cảm giác được mình hỏi câu dư thừa như vậy, lại không ngờ người đối mặt tiếp tục nói:

” Hơn nữa ta cũng không muốn phản đối.”

Dẫn Khang giật mình, ” Ý hoàng hậu là...”

Quách Dương Ngọc hoàn toàn không có ý định trả lời, chỉ nhắc nhở:

” Ta đã không còn là hoàng hậu.” Nói xong liền xoay người đi vào. Sau đó quả thật Dẫn Khang mỗi lần gặp đều không gọi nàng là hoàng hậu nữa, thay vào đó là Dương cô nương. Quách Dương Ngọc cảm thấy cách gọi này dễ chịu hơn nhiều, quả thật lâu rồi không có ai gọi nàng như vậy nữa.

Ngạo Trác Lăng theo như lời hứa dẫn Kiều Vân Hy tới Trang phủ thăm tỷ tỷ, cũng để nàng ở lại một thời gian, trước khi đi Kiều Vân Hy đặc biệt căn dặn hắn phải đối xử tốt với mẫu thân Vương Uyển, hắn cũng không khó khăn, đáp ứng nàng. Kiều Vân Hy vì thế càng vui vẻ, cảm thấy hai người bọn họ rất nhanh sẽ

hóa giải được hiểu lầm, có điều không biết vì sao Ngạo Trác Lăng lại đột nhiên hiểu chuyện như vậy, thật là khiến nàng có chút khó hiểu.

27. Chương 25

Ngạo Trác Lăng mang theo Kiều Vân Hy cùng tới Trang phủ, lúc xe ngựa vừa đỗ xuống Kiều Vân Hy vì quá phấn khích vội vàng nhảy xuống, Ngạo Trác Lăng cười sau đó bước xuống lại thấy nàng đứng ngây ra không chịu bước vào, gia nhân cũng không hiểu chuyện gì nhìn nàng không rõ,

“ Có chuyện gì sao?”

Kiều Vân Hy giật mình vội vàng đi vào, vừa đi vừa nói:

“ Không có gì.”

Kiều Tổ Nhan bấy giờ mới biết hai người họ tới từ trên xích đu vội vàng muốn đứng dậy lại bị Trang Công Nghi bắt ngồi xuống, giọng nói dịu dàng:

“ Nàng ngồi yên đây, đừng nháo, bọn họ cũng tới đây rồi.”

Kì thật Kiều Vân Hy cảm thấy tỷ phu của mình thường ngày nói chuyện rất ôn nhu, lại không ngờ đem so sánh với câu nói vừa nãy bất quá cũng chẳng thấm vào đâu, tựa như bao nhiêu mật ngọt đều bị huynh ấy uống hết, nghĩ tới đây ánh mắt không tự chủ liếc Ngạo Trác Lăng một cái thấy có chút tủi thân. Cũng mới vừa rồi thấy hai người âu yếm như vậy nàng mới không muốn vào phá hoại không ngờ chỉ một câu nói đơn giản lại có sức sát thương tới vậy.

Ngạo Trác Lăng phát hiện ra ánh mắt khác thường của nàng cũng không nói gì, vẻ mặt biểu cảm hơi kì quái, không biết hẳn đang nghĩ cái gì.

Kiều Vân Hy nhìn tiểu nhi tử trong tay Kiều Tổ Nhan hình như đang toét miệng cười với mình đáy lòng xao động dữ dội, rất muốn nựng nó, lại sợ làm nó rớt tỷ phu sẽ hạ thủ vô tình với nàng nên cứ nhìn nhìn thêm muốn, Ngạo Trác Lăng cười cười:

“ Có ta ở đây, huynh ấy dám động thủ ta sẽ bảo vệ nàng.”

“ Hửm?”

Hai người kia hiển nhiên không hiểu gì, quay sang tròn mắt nhìn Ngạo Trác Lăng, Kiều Vân Hy giật thót mình, không hiểu sao hẳn lại nói vậy, không lẽ nào đọc được suy nghĩ của nàng? Kì thật chẳng phải hẳn cao siêu gì, chỉ là trên mặt nàng viết rõ như vậy, hẳn chú ý nàng tất nhiên sẽ nhìn ra được. Mặc dù thế nhưng nghe hẳn nói đột nhiên có dũng khí xòe tay ôm tiểu nhi tử, Kiều Tổ Nhan quần khăn cho đứa nhỏ xong đưa cho nàng ẵm nó, Trang Công Nghi nhìn nàng, có vẻ như đã hiểu nội dung câu nói của kẻ kì quặc vừa rồi, nghi hoặc hỏi:

“ Muội thực sợ ta sẽ động thủ sao?”

Kiều Vân Hy buột miệng nói:

“ Còn không phải sao?”

Trang Công Nghi gật gật đầu:

‘ Nói cũng phải, như vậy tốt nhất muội nên cẩn thận một chút.’

Kiều Tổ Nhan lâu ngày không gặp, Kiều Vân Hy vốn tưởng nàng sẽ mập lên rất nhiều vì bình thường phụ nữ sau khi sinh lại được phu quân chăm sóc chu đáo như vậy hấp thu sẽ rất tốt nhưng xem ra Kiều Tổ Nhan không những không mập lên mà có vẻ như gầy hơn một chút, nếu không phải nàng biết rõ tính cách Trang Công Nghi còn tưởng là tỷ tỷ bị huynh ấy bỏ đói.

“ Tỷ tỷ, dạo này ăn uống tốt không? Gầy như vậy?”, lúc Ngạo Trác Lăng với Trang Công Nghi đi vào trong Kiều Vân Hy mới hỏi

Kiều Tổ Nhan cười cười đùa giỡn với nàng:

“ Nếu ta mập quá tỷ phu muội sẽ đi tìm nữ nhân khác.”

Kiều Vân Hy vẫn đang ôm đứa nhỏ, nó ngủ ngoan trong lòng nàng thỉnh thoảng tay lại ngó ngoáy chạm vào mấy sợi tóc vương ra của nàng, có lẽ thấy nhột nhột, miệng như hơi cười, nàng vì đứa nhỏ mà không tiện kích động, cả giọng nói đầy khí thế cũng bị kìm lại:

“ Huynh ấy dám?”

Kiều Tổ Nhan không nói gì, cả hai người cùng cười, hiển nhiên không dám cười lớn.

Đó là chuyện mấy ngày trước, tới nay cũng đã ba ngày kể từ khi Kiều Vân Hy tới Trang phủ, lúc này nàng ngồi trong phòng một mình, giờ này có lẽ mọi người đang ngủ trưa, Ngạo Trác Lăng vì có công việc nên ngay trong hôm ấy đã rời đi, Kiều Vân Hy nhìn chiếc vòng ngọc, lại mang chiếc kim bài ra, đột nhiên phát hiện ở giữa chúng hiện ra ánh sáng yếu ớt màu trắng nổi lên.

“ Vân Hy” Kiều Chu Nhan đột nhiên gõ cửa, Kiều Vân Hy hơi ngạc nhiên, mang cất lại kim bài vào hộp sau đó đi ra mở cửa

“ Cha, “

“”

Về sau đã xảy ra chuyện gì nàng hoàn toàn không biết. Càng không hiểu cha vì sao bất ngờ đánh ngất nàng, khi tỉnh dậy đã thấy mình bị nhốt trong một hang động rất tối, bên trong hoàn toàn không thấy gì. Có điều không hiểu sao sau khi tỉnh dậy nàng hoàn toàn không thấy sợ hãi, bản thân rất bình tĩnh yên lặng ngồi đấy, hai tay bó gối, lúc sờ tới cổ tay thấy chiếc vòng ngọc đã bị mất, cũng không có kim bài, có lẽ tất cả đã bị Kiều Chu Nhân lấy đi.

Sau khi Kiều Vân Hy vừa rời khỏi quân của triều đình lập tức ập vào Trang phủ, Trang Công Nghi và Kiều Chu Nhân cầm chân bọn chúng Kiều Tổ Nhan ôm Tiểu Hán cùng một tì nữ rời khỏi, giữa đường gặp được Sở Tư Thanh

“ Ba người mau mau rời khỏi đây, ta sẽ ngăn bọn chúng.”

Kiều Tổ Nhan hoảng loạn, tỳ nữ bên cạnh vội vàng đỡ nàng rời đi.

Kiều Vân Hy ngồi bên trong bỗng nhiên thấy có ánh sáng phát ra từ bên trong khoảng tối đen liền đứng dậy theo ánh sáng mà đi, chỗ nàng thông tới một gian phòng khác trong động, có một hơi thở quen thuộc lan tới chỗ nàng, ánh sáng phát ra từ bên hông người kia, Kiều Vân Hy đi tới, qua ánh lửa nhỏ trong hang nhìn thấy mặt người kia, hai mắt nhắm liền, dung nhan bao nhiêu năm vẫn không thay đổi. Người đó không ai khác chính là mẫu thân Liễu Tư Lam của nàng. Kiều Vân Hy ôm lấy thân thể người ấy, ánh sáng nhạt dần rồi từ từ biến mất, cánh liên đăng cuối cùng tan biến, sinh mệnh cuối cùng cũng theo đó mà biến mất. Tất cả những chuyện này từ đầu tới cuối cho thấy Kiều Chu Nhân phụ thân nàng đang che giấu một bí mật gì đó, cái điều kia phải thế nào mới khiến ông nhẫn tâm ngăn cách nàng và mẫu thân nàng?

Trời xế chiều hương thảo mọc lại lan tỏa mãnh liệt, Quách Dương Ngọc thu dọn chỗ thảo mộc đem phơi cất vào hũ, quay lại thấy Dẫn Khang đang nhìn nàng chăm chú, đột nhiên nói:

“ Không nghĩ cô cũng có dáng vẻ này.”

Quách Dương Ngọc không biết đằng sau có người, nghe nói vậy hơi quay lại, trên môi thoáng nụ cười nhẹ:

“ Trước khi vào cung Quách gia ta sống bằng nghề hái thảo mộc, làm công việc này tâm trạng tự nhiên thấy thoải mái.”

Dẫn Khang không ngờ nàng đột nhiên có nhã hứng nói nhiều như vậy, hẳn lại không biết nói gì tiếp, như vậy đây, hai con người lầm lì ít nói, một lạnh như tảng băng trời, một buồn buồn ủ rũ đứng cạnh nhau không có chuyện để nói.

“ Ta nghe nói bên ngoài bắt đầu lục đục rồi, Bắc Nạn yên tĩnh như này quả rất tốt.”

Dẫn Khang vẫn im lặng, nhưng trong đầu là đang suy nghĩ, hẳn biết là sự yên tĩnh này cũng chẳng được bao lâu, từ khi sinh ra vận mệnh đã ấn định cuộc đời hẳn như vậy rồi.

Khanh Nhạ đứng trên tường thành ánh mắt nhìn ra xa xăm, so với ngày đầu hẳn lên làm vua đã tám chín phần vẫn đục, bên trong đó tựa như có mây đen vần vũ, Ngạo Trác Lăng đứng bên cạnh không nói gì, lát sau Khanh Nhạ hỏi hẳn:

“ Đều là người thân của đệ, lẽ nào không lo lắng sao?”

Ngạo Trác Lăng suy nghĩ một chút sau đó nói:

“ Đã là buộc phải như vậy, lo lắng hay không lo lắng kết quả đều không thay đổi được.” nói xong lại nghĩ tới Kiều Vân Hy, lòng bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt đột nhiên sắc bén nhưng giọng nói lại ôn hòa hơn bao giờ hết, nói một câu cực kì không liên quan tới chính sự:

“ Thần đệ cơ thể không khỏe, bệ hạ, xin phép cáo lui.”

Khanh Nhạ đột nhiên cười cười sau đó gật đầu.

Ngạo Trác Lăng vừa đi khỏi ngay vị trí hẳn vừa đứng xuất hiện một cái bóng khác, dáng vóc vừa khít,

“ Hoàng thượng, quả nhiên là hẳn.”

Khanh Nhạ không tỏ ra quá bất ngờ, kết quả này hẳn cũng đoán được bảy tám phần, âm trầm cất tiếng:

“ Đã là vậy.....” câu nói nửa chừng thì dừng lại, xoay người bước xuống.

Đang Dự thở dài một hơi, cuối cùng hẳn vẫn đi tới bước này, quay lưng với tất cả bọn họ.

28. Chương 26

Thanh Vương đã một lần nữa vào đông, tuy nhiên ở đây không có tuyết, Bắc Nạn thì lại hoàn toàn trái ngược, tuyết phủ dày đặc, đi bộ lún qua mắt cá chân. Quách Dương Ngọc ra ngoài mua đồ từ sáng sớm, lúc trở về thấy Dẫn Khang đang đứng ở cổng, trong lòng không kìm nổi suy nghĩ hẳn đứng đợi mình nhưng vừa xuất hiện đã bị nàng lắc đầu xua đi, cất tiếng chào:

“ Nhị Vương gia.”

Dẫn Khang gật đầu, giọng nói có chút giọng điệu khác thường:

“ Sáng lạnh như vậy ra ngoài sớm làm gì?”

Quách Dương Ngọc nghe hẳn nói vậy đáy lòng đột nhiên ấm lên, lúc nhìn lại đã thấy mình nở nụ cười, có chút vui vẻ:

“ Ta mang thảo dược xuống phố tiện thể mua chút đồ” nếu không phải Lí Lang bán thuốc cuối phố hôm qua kêu người tới nói hôm nay cần loại thảo dược này từ sớm thì nàng cũng không cần dậy sớm như vậy.

Dẫn Khang không nói gì nữa, xoay người bước vào, kì thật hẳn có chút lo lắng cho nữ nhân này, từ ngày nàng còn ở trong cung là một mẫu nghi thiên hạ đã cảm thấy nàng giống một con chim nhỏ bị nhốt trong lồng, đối với nàng cũng không có cảm giác ghét bỏ như đối với Khanh Nhạ, hẳn mặc dù không hiểu tình cảm phu thê thế nào nhưng một người có thể nhẫn tâm ban thê tử cùng nhau bao lâu đúng là kẻ vô tình, hẳn đột nhiên thấy xấu hổ vì mang cùng một dòng máu với con người đó.

Quách Dương Ngọc đem đồ vào nhà bếp chuẩn bị nấu bữa sáng, từ ngày chuyển tới Bắc Nạn nàng đã không còn sống cảnh người hầu kẻ hạ, mọi việc đầu muốn tự mình làm, đối với các nha hoàn thêm vài phần thân thiết, dần dần cũng không còn ử rử như ngày mới tới, căn bản cũng tại Dẫn Khang không hề quản

nàng làm việc gì, thỉnh thoảng cũng chỉ ngó qua một cái rồi đi, không nói gì đặc biệt, nàng cảm thấy cuộc sống ngày xưa như quay về, lúc còn cha, ngày ngày phơi thuốc, chữa bệnh.

Kiều Vân Hy ở trong hang tối được ba ngày hoàn toàn không ăn uống gì mặc dù hàng ngày đều có người từ bên ngoài đưa thức ăn vào, nàng không biết là ai, chỉ biết một ngày hai lần đều đặn, ban đầu còn tưởng là cha nàng sau cùng nghe thấy giọng nữ nhân thấp thoáng, có chút hơi quen thuộc.

Kiều Vân Hy nằm trên chiếc giường đá, ôm thi thể lạnh lẽo của mẫu thân, cơ thể hơi run lên, nàng không khóc, chỉ cảm thấy cuống họng khô khốc, trong đầu trống rỗng, thần sắc vì không ăn uống mà ngày càng suy kiệt, trông cũng không khác người bên cạnh là mấy, người không biết nhất định tưởng nàng là người chết rồi.

Ngày thứ năm Chu Di Cầm đang muốn mang cơm cho Kiều Vân Hy, nhưng chưa kịp đi đã thấy tỷ tỷ của nàng từ bên ngoài trở về, trên người dính đầy máu liền hốt hoảng:

“ Tỷ tỷ, làm sao vậy, sao lại bị thương?”

Lí Sư Sư ngồi xuống ghế, thở một hơi, uống xong cốc nước mới trả lời nàng, hoàn toàn không có dáng vẻ gì là bị thương:

“ Ta thấy có người bị thương nên đưa hân về đây.”

Chu Di Cầm vuốt ngực thở phào một hơi, lại hỏi:

“ Người đó bị thương nặng không? “

“ Đã cầm máu rồi, vẫn chưa tỉnh lại, bị thương cũng không nhẹ.”

Lúc Chu Di Cầm đi ra nhìn gương mặt tái nhợt của người kia liền giật mình:

“ Sở Tư Thanh!?”

Sở Tư Thanh đang mê man đột nhiên thấy có người gọi mình, khó khăn cử động nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền mãi không mở ra được, Chu Di Cầm quay ra bảo Lí Sư Sư giúp mình mang cơm cho Kiều Vân Hy còn nàng thì vào trong lấy nước giúp Sở Tư Thanh lau mặt, Lí Sư Sư cảm thấy có gì không đúng nhưng sau cùng vẫn không hỏi, trực tiếp đứng dậy cầm giỏ cơm đi.

Ơn giúp đỡ lúc trước của Kiều Vân Hy Lí Sư Sư luôn ghi nhớ, muốn có cơ hội báo ơn nàng. Mấy ngày trước Kiều Chu Nhân đột nhiên mang nàng tới Cửu Nguyệt động, nàng nhìn thấy vô cùng bất ngờ nhưng sau đó nghe Kiều Chu Nhân nói làm như vậy may ra giúp nàng thoát khỏi nguy hiểm, 12 năm trước cũng vì lí do tương tự Kiều Chu Nhân mang Liễu Tư Nhan tới đây, ngày trăng tròn nào cũng đến thăm bà ấy, mặc dù Liễu phu nhân hoàn toàn chưa từng tỉnh lại nhưng Kiều Chu Nhân vẫn luôn ở đấy chờ một đêm mới rời khỏi, năm ấy huynh của nàng vẫn còn sống, hai người chăm sóc vị phu nhân này, đến gần đây khi sinh mệnh của phu nhân ấy sắp hết lại thay bằng Kiều Vân Hy. Cũng là khi xưa Kiều phủ có ơn với Lí gia nàng cho nên tình nguyện giúp đỡ.

Lúc Lí Sư Sư từ trên lỗ hổng thả giỏ cơm xuống lúc sắp quay về đột nhiên nghe thấy Kiều Vân Hy nói:

“ Cô nương, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?”

Lí Sư Sư không có ý định giấu diếm nàng mới nói:

“ Quân triều đình ập tới Trang phủ, sau một ngày đã đốt thành tan hoang.”

Kiều Vân Hy đang đứng đột nhiên ngồi bệt xuống, môi mấp máy run run, mãi sau cũng không phát ra tiếng được, Lí Sư Sư đợi một lát không thấy nàng có động tĩnh gì, đoán chừng đã rất sốc liền nói tiếp:

“ Cô yên tâm, Kiều Tổ Nhan cùng tiểu hài tử đã thoát khỏi đó rồi, Trang công tử cùng với Phụ thân của cô đã rời khỏi đây được mấy ngày...”

Kiều Vân Hy nghe xong cảm thấy như có chút hi vọng lại nghe Lí Sư Sư nói tiếp:

“ Có điều Kiều Tổ Nhan không biết chạy tới đâu, tới giờ vẫn chưa tìm thấy.”

Lí Sư Sư nói xong không đợi Kiều Vân Hy biểu hiện gì nữa nhanh chóng rời đi.

Chu Di Cầm lau người cho Sở Tư Thanh xong ôm A Văn tới trước mặt y, hai mắt mơ hồ nhìn người trước mặt nói:

“Tiểu Văn cuối cùng con cũng thấy phụ thân của mình, tiếc là chàng không thể biết con.” Vừa nói vừa im lặng rơi lệ.

Trong cung lúc này có một không khí kì lạ là tới ghé người, khắp nơi vắng vẻ, bất quá cũng chỉ thấy vài người ở trong Càn Đức cung, Khanh Nhạ ngồi trên ghế nạm vàng, hai bên có khoảng năm người của cấm vệ quân, bọn họ ai cũng mặc đồ đen thui, mặt đeo khăn che kín, ngoài ra còn có một người nữa là Đàng Dụ.

“Lần trước tới Tam Lăng vương phủ đã phát hiện rất nhiều thứ kì lạ, có vẻ như bên trong còn có mật thất nhưng không thấy cơ quan,” Đàng Dụ nói xong đưa mắt nhìn Từ Viễn hỏi

“Huynh ở đây lâu như vậy, có phát hiện gì không?”

Từ Viễn lắc đầu:

“Ngạo Trác Lăng rất cẩn thận, thần không thấy điểm nghi vấn, hoặc có thể là đối với truyện này hẳn thật sự không hề biết gì.” Ngạo Trác Lăng nói với giọng khẳng định rất chắc chắn tuyệt đối không nghe ra chút gì rối trá.

Khanh Nhạ không hề bắt bẻ gì, trực tiếp nói:

“Trước đây ta đã luôn thấy việc Vương Uyển sống chết bảo vệ Dẫn Khang có điểm không thỏa đáng, không ngờ lại có bản lĩnh che giấu thân phận hẳn lâu như vậy, qua mắt tất cả mọi người.”

Vốn là cái bẫy thích khách giết hại Vương Lạc chỉ nhằm đánh lạc hướng, thực ra người mà bọn chúng muốn nhắm vào chính là Dẫn Khang, bao gồm cả việc Dẫn Khang bị thương sau đó chạy tới chỗ Kiều Vân Hy thuận lợi dưỡng thương đều bị giám sát nhất cử nhất động. Người hôm ấy trực tiếp làm Dẫn Khang bị thương chính là Khanh Nhạ nhưng có điều ngoài vết thương chảy máu ở hông bên trong còn có một vết thương chí mạng, không ngờ chỉ qua thời gian ngắn ngủi như vậy hẳn lại gần như bình phục hoàn toàn, cái này hoàn toàn là nhờ Vọng huyết của hắn, người Vọng tộc đều có mang trong mình gốc tiên thân cho nên máu bọn họ có năng lực rất lớn. Đó thực ra mới chính là điểm khác biệt chứ hoàn toàn toàn không như lời đồn người được chọn sẽ bị ngóc, cho nên mà nói Tứ Thiết hoàn toàn không liên quan gì.

“Có điều, hoàng thượng, hai vệ nhân kia có vẻ bí ẩn.” Đàng Dụ đột nhiên chuyển hướng sang chuyện này

“Rất có thể Ngạo Trác Lăng là một trong hai người đó, người còn lại...”

Khanh Nhạ hơi nhếch mép lên cười cười:

“Hai mươi năm trước vốn là còn có một người nữa nhưng đã biến mất sau khi Liễu quý phi mất, có điều nếu như hắn còn sống thì không lo gì không bắt được.” Chỉ cần có Dẫn Khang còn sợ đám người vệ nhân kia sao?

“Đàng Dụ người lập tức mang cấm vệ quân tới Bắc Nhạ...”

Khanh Nhạ chưa nói hết câu Quách Thiên từ bên ngoài tiến vào nói:

“Xin bệ hạ hãy để Từ Viễn mang cấm vệ quân tới Bắc Nhạ.”

Khanh Nhạ nhìn nàng ta hơi cười cười lát sau liền đồng ý.

Từ Viễn vốn bị thương rất nặng còn chưa khỏi, cỡi ngựa đi ngay trong đêm tuyết thân thể vì thế mà có chút không chịu được, chỉ bởi vì Dẫn Khang còn sống thì hắn sẽ không chết cho nên lúc tới Bắc Nhạ tính mạng vẫn bảo toàn.

Bắc Nhạ quả thật rất lạnh, bọn họ tìm một nơi âm thầm theo dõi Dẫn Khang, chưa có lệnh tuyệt đối không làm gì, có điều Từ Viễn tới nơi thực sự đổ bệnh, người của cấm vệ quân đưa hắn tới nhà trọ sau đó tìm đại phu chăm sóc. Bọn họ không phải biết nhau ngày một ngày hai, đối với Từ Viễn luôn lạnh lùng bí ẩn, vừa có thân thiết vừa có khâm phục.

Từ Viễn tỉnh dậy thấy mình đang ở trong phòng, cơ thể lại không theo ý muốn, hoàn toàn bất động, đành im lặng nằm xuống.

Ngạo Trác Lăng vừa về tới Tam Lăng vương phủ liền đi vào thư phòng, thật lâu không thấy mở cửa ra, Vương phu nhân bên ngoài gõ cửa, hần không lên tiếng đành tự đẩy cửa đi vào, Ngạo Trác Lăng hơi ngẩng đầu lên sau đó không chú ý tới nữa, thật lâu sau Vương phu nhân mới lên tiếng, lời nói rất khó hiểu:

“ Sinh mạng ba người các người gắn vào nhau, chỉ cần Dẫn Khang chết các người cũng không sống nổi.” Đó là lí do vì sao bà sống chết bảo vệ Dẫn Khang, chỉ cần hần đau một, hai vệ nhân sẽ chịu thương gấp mười, cho nên là trước nay đều là nỗi đau không thể nói, việc tới nước này bất đắc dĩ không thể giấu được nữa.

Ngạo Trác Lăng hơi nhếch miệng cười có phần chua chát sau đó không muốn nói gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

29. Chương 27

Chu Di Cầm chăm sóc Sở Tư Thanh được ba ngày, bình thường nếu không có gì đặc biệt sẽ bế A Văn ngồi bên cạnh hần, Sở Tư Thanh mặc dù bất tỉnh nhưng ít nhiều vẫn cảm nhận được có người luôn quan tâm chăm sóc hần. Đêm thứ ba, Chu Di Cầm vừa đi ra ngoài Sở Tư Thanh liền tỉnh dậy, mặc dù vậy cơ thể vẫn chưa thể cử động được, Lí Sư Sư vừa vặn lúc đó đi đến, thấy hần mở mắt liền hỏi:

“ Tỉnh rồi sao?”

Sở Tư Thanh hơi nghiêng đầu nhìn nàng, khó khăn cất tiếng:

“ Đây là đâu?”

Lí Sư Sư đi tới bàn tre rót cho hần chút nước vừa nói:

“ Người bị thương nặng như vậy, giữ được mạng cũng không phải dễ.” Nếu không phải Chu Di Cầm ngày nào cũng ngày một bên chăm sóc ân cần thì có lẽ sớm bị mang tới quỷ môn quan rồi.

Sở Tư Thanh cơ thể còn yếu, ho khan mấy tiếng, mắt nhìn tới Lí Sư Sư ánh mắt có chút kích động:

“ Là cô cứu tôi về đây sao?”

Lí Sư Sư gạt đầu, tuy nhiên nếu hần muốn cảm ơn thì nên bày tỏ với muội muội của nàng.

Từ khi Sở Tư Thanh tỉnh lại Chu Di Cầm đột nhiên tránh mặt hần, không có việc gì tuyệt đối sẽ không xuất hiện, ngay cả việc thay thuốc cho Sở Tư Thanh cũng do Lí Sư Sư làm, vì Sở Tư Thanh chưa thể cử động được nên thức ăn cũng tự tay đút cho hần, Chu Di Cầm chuyển sang chăm sóc Kiều Vân Hy bấy giờ vẫn bị nhốt trong Cửu Nguyệt động. Lí Sư Sư mặt dù không nguyện ý cho lắm nhưng cũng không cự tuyệt nàng.

Những ngày gần đây đều là Lí Sư Sư chăm sóc cho nên Sở Tư Thanh hiển nhiên nghĩ rằng lúc hần hôn mê người luôn ở bên cạnh là Lí Sư Sư.

Lúc Chu Di Cầm từ bên ngoài trở về nhìn thấy hai người đang nói chuyện vui vẻ, Sở Tư Thanh muốn đứng dậy, Lí Sư Sư đang giúp đỡ hần, nhìn hai người bất giác có chút tình tứ, sâu trong lòng nàng đột nhiên có thứ gì đó thất lại, lặng lặng bước qua bọn họ đi vào bên trong ảm A Văn, vừa đi ra Lí Sư Sư liền nói:

“ Tiểu Cầm, muội xem, chăm sóc tốt như vậy cuối cùng huynh ấy cũng sắp bình phục rồi, nếu như không có....” Lí Sư Sư còn chưa nói hết đã bị nàng cắt ngang, cố tình không muốn cô ấy nói hết câu:

“ Bình phục là tốt rồi, muội đưa A Văn ra ngoài hóng gió”, nói xong liền trực tiếp chạy đi, Lí Sư Sư cảm thấy có chút kì quái xong cũng không nói gì nữa.

Quách Nhạn phủ trên dưới đều một màu trắng tuyết phủ, Dẫn Khang gần đây vẫn thường hay trầm tư đứng nhìn ra bên ngoài, có vẻ như hần cảm thấy có việc đó đang đến, mười phần, cả mười phần nguy hiểm.

Quách Dương Ngọc thức dậy thấy hần đang đứng dưới mái hiên, buổi sớm có gió nên trên người bị tuyết phủ một lớp mỏng trắng xóa, nàng liền lấy áo choàng cho hần. Dẫn Khang đang mải suy nghĩ hoàn toàn không phát giác bên cạnh có người, mãi tới khi Quách Dương Ngọc đợi mãi không thấy hần phản ứng gì,

đắn đo một lúc giúp hần khoác áo choàng lên người, lúc này Dẫn Khang mới giật mình quay sang nhìn thấy nàng lại nhìn áo choàng lông đang khoác trên người ánh mắt kì lạ, Quách Dương Ngọc đang định rời đi đột nhiên hần lại cất tiếng, giọng nói không rõ cảm xúc:

“ Ngày mai ta cho người đưa cô nương rời khỏi đây, “

Quách Dương Ngọc giật mình, nhìn có chút hoảng hốt:

“ Vì sao?”

Dẫn Khang im lặng một lát mới cất tiếng:

“ Hoàng Thượng đối với chúng ta cũng không nghiêm túc, có lẽ sớm quên chuyện này rồi cho nên mà nói hôn lễ này cũng không cần làm nữa, cô nương có thể đi đâu tùy ý.”

Quách Dương Ngọc nghe xong không hiểu sao đột nhiên khóc nức lên, nước mắt không kìm chế được cứ thế rơi xuống:

“ Ta đáng bị các người đối xử như vậy sao? Từ sau khi cha mất không ai yêu thương, vì mọi người đều yêu quý muội muội cho nên bắt ta vào cung thay nó, sau này nó lớn lên lại đột nhiên hứng thú với vai vị kia liên lập tức nghĩ mọi cách đá ta ra, tới cả nhi tử của ta cũng không bảo vệ được, thiên hạ vô tâm, bệ hạ vô tình, giờ tới người cũng vậy, tất cả đều muốn vứt bỏ?”

Dẫn Khang nắm chặt lòng bàn tay trong chiếc áo dài, lạnh lùng nói:

“ Ta không vứt bỏ cô, chúng ta vốn dĩ không có quan hệ gì, đừng suy nghĩ nhiều.” Nói xong liền quay người rời đi, bản thân hần cũng không hiểu tại sao mình lại có thể vì một nữ nhân mà do dự.

Sáng hôm sau, gia nhân chuẩn bị xe ngựa chờ sẵn ngoài cửa, Quách Dương Ngọc lặng lẽ đi ra, hoàn toàn không mang theo đồ đạc gì. Mấy tì nữ nhìn nàng vừa tiếc nuối, vừa thương xót. Nàng không vội lên ngựa mà cứ đứng hồi lâu dưới tuyết, thật lâu sau Dẫn Khang vẫn không đến mới rời khỏi.

Sau khi Quách Dương Ngọc rời đi Dẫn Khang đột nhiên nhớ lại chuyện rất lâu trước kia, lần đầu hần gặp Quách Dương Ngọc, chợt giật mình nhận ra bản thân đang suy nghĩ tới nữ nhân kia quá nhiều.

Quách Thiên không giống Quách Dương Ngọc, nàng ta là người có dã tâm, trước nay không làm việc gì là không có mục đích, mà Khanh Nhạ vừa vặn thích loại người này, hần không thích một kẻ hiền lành chỉ biết ngoan ngoãn cho người khác bảo sao làm vậy, không hề có tham vọng, chính vì thế Quách Dương Ngọc mới bị vứt bỏ, mà Quách Dương Ngọc cũng đã từng vì người muội muội này mà suy nghĩ rất nhiều, sau cùng cảm thấy bản thân nàng ta quá sảo quyết, đầu óc đơn giản như nàng muốn lo lắng không không lo lắng kịp.

Từ sau khi Quách Thiên thay thế Quách Dương Ngọc vào, cung điện trước đây nàng từng ở cũng bị đổi tên thành Thiên Hậu cung, người ngoài hoàn toàn không hay biết thực ra là nàng ta muốn thể hiện sở hữu của mình so với người tỷ tỷ nhu nhược, ngu ngốc Quách Dương Ngọc. Hơn hết nàng ta có thể tự do can thiệp việc trên dưới trong cung cũng là do nàng ta so với đám phi tần chỉ biết làm loạn chính là một kẻ hiểu biết về Vọng Tâm quốc, từ nhỏ đã xem qua không ít sách cổ, từng chút từng chút đều nghiên cứu kĩ càng cho nên đối với Khanh Nhạ mới thực là người có giá trị hơn kẻ nào hết.

Lại nói tới chuyện Trang Công Nghi và Kiều Chu Nhân may mắn thoát khỏi được quân triều đình, nhưng vẫn luôn bị bọn chúng truy đuổi, Kiều Chu Nhân vốn là đã liệu định ngày này sẽ xảy ra chỉ có điều không nghĩ sẽ tới nhanh như vậy, ông vốn cho rằng đem phu nhân của mình đi chuyện này sẽ có thể cứu vãn, không ngờ nỗi đau chia cắt dày vò bao nhiêu năm hoàn toàn là vô ích.

Hai người lên đường đi tìm Ngạo Trác Lăng, có điều lúc tới Tam Lăng vương phủ mới biết Ngạo Trác Lăng đã tới Bắc Nhạn liền ngay lập tức tới đó. Bọn họ vừa đi thì Đặng Dụ dẫn người tới bắt trói Vương phu nhân, Vương Uyển ngược mắt lên trời thở dài một hơi sau đó bị đám người triều đình dẫn đi, hai mắt bị bịt tối, hoàn toàn không biết bị đưa đi đâu.

Ngạo Trác Lăng dẫn theo vài người tới Bắc Nhạn, tới khi trời tối đành tìm một quán trọ nghỉ ngơi, chủ quán trọ vừa thấy hần không hiểu sao biểu tình rất khẩn trương, Ngạo Trác Lăng cảm thấy có gì đó không đúng, bản thân cũng tăng thêm mấy phần cảnh giác. Nửa đêm, nhân cơ hội tất cả bọn họ đang ngủ một

đám người lặng lẽ tiến vào, mấy người Ngạo Trác Lăng đem theo cũng không phải hạng tầm thường, nghe thấy tiếng động liền tỉnh dậy, nắm lấy bao kiếm, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Cửa phòng vừa bật mở một đám hắc y nhân tràn vào, nhằm bọn họ đâm chém mãnh liệt, cả thấy có khoảng chục tên mà chỗ người của Ngạo Trác Lăng có sáu người, gần như một địch hai, tiếng binh khí chạm nhau quyết liệt, chủ quán cũng đã bỏ chạy thoát thân. Lúc một tên lên tới phòng Ngạo Trác Lăng dùng kiếm đâm vào giường ngủ mới phát hiện hắn đã sớm không còn ở đấy. Mấy người kia thấy vậy mới yên tâm Ngạo Trác Lăng đã rời đi liền rồn hết tâm chí đánh lại chúng, mà chính xác mục đích Ngạo Trác Lăng mang theo bọn họ chính là đề phòng trường hợp này. Xem ra Khanh Nhạ đã biết mọi chuyện, muốn diệt trừ hắn như vậy có thể nói Dẫn Khang đang thực sự gặp nguy hiểm.

Từ sau lần chiếc vòng ngọc bí ẩn đột nhiên xuất hiện từ trên người Dẫn Khang, được hắn mang tặng Kiều Vân Hy những người trong giang hồ, phàm là hứng thú tới cổ tộc đều lục đục tìm kiếm tin tức cho nên đối với động tĩnh của triều đình bọn họ cũng đoán được trận chiến thực sự đã bắt đầu, chỉ trong vòng một tháng đã có không biết bao nhiêu người tụ tập về Bắc Nhạn, người im hơi lặng tiếng âm thầm theo dõi, người giả thương nhân tiện bề chú ý, cũng trong một tháng này một người quen cũ của Kiều Vân Hy rất lâu về trước cũng xuất hiện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-tranh-sung>